

Ted Clever – Sid Clever

Feketeleves

Válogatott novellák

Ted Clever - Sid Clever

Feketeleves

A történetek folytatódnak

Ted Clever - Sid Clever

Feketeleves

© Fekete József, Fekete Zsolt
ISBN 978-615-00-0611-6

„A feketeleves az egyetlen olyan fogás, amit nem lehet étlapról rendelni.

Kérted vagy sem, az élet úgyis is legyömösöli a torkodon.”

(A szerzők)

Köszönöm fivéremnek!

Köszönet illeti azokat is, akik bármilyen módon hozzájárultak a történeteink alapjaihoz, lényegi részeihez!

Sid Clever

Az ördögi masina

Párás, hűvös nyári hajnal volt. A sápadt hold halványan világított a jobbágyház felett, magasról figyelve a portát szegélyező nyárfák gyengéd hajlongását, melyet az alattomosan feltámadó északi szél okozott.

A ház körül nyugalom honolt. Benn, az egyetlen szobás vályogházban még mindenki aludt, csak az egyik sarokban felállított, felületesen összetákolt kis bölcsőben fekvő pólyás nyögött fel álmában.

Az ágyon ketten feküdtek. Az öreg béres és a lábait mindig fájlaló, de a házi munkát még mindig jól ellátó asszony. Az ágy mellett a földön hét gyermek feküdt, szoros közelségben, hogy egymás melegét használják fel nyugodt alvásukhoz.

Az égve felejtett petróleumlámpa egy nagyot lobbanva kialudt.

A csendes állóképbe egy hatalmas, szikrát okádó szörnyeteg robbant be. Hátán, ördögi vigyorral az

arcán egy cingár termetű, nagykabátba burkolózott alak lovagolt. Szájából pipa lógott ki, mintha a vas-szörnyeteg és lovasa egyetlen közös szikra és füst-burkolattal kívánná bevonni szörnyű alakját.

A gép által keltett zajra azonnal vége lett a csend-életnek. A hold egy haragos pillantással az egyik sötét felhő mögé bújt, a puli hangos ugatással riasztotta a háziakat, akik ekkorra már ismét életre keltették a lámpa fényét, és a pólyás kivételével valamennyien kiszaladtak a ház elé.

Mindannyian az ajtó előtt maradtak mintha attól tartanának, hogy bármelyik pillanatban vissza kell menekülniük a biztonságot jelentő vastag falak mögé. Félelemmel telve figyelték a masinát, mely a nyárfák vonalában kissé lassulni látszott.

– Jó reggelt, Boldizsár bácsi! – ordított a gépet túlharsogva a rajta ülő alak.

– Adjon az Isten! – nyugtázta az öreg az ajtó elől, de nem mozdult.

– Meghoztam a gőzgépet! Az uradalomban azt mondták, hogy egyenesen ide jöjjenek velem, mert a holnapi cséplésnél már használni fogják. Hol állítsam le?

– Vidd innen a nyavalyába ezt a szörnyeteket! Még csak az hiányzik nekem, hogy lángra lob-

bantsd a kunyhó tetejét! – morgolódtott maga elé az öreg, de nem merte hangosan is kimondani véleményét. – Az istállók mellett lesz a legjobb helyen. Onnan majd könnyebben kocsira tudjuk tenni a gabonát!

A gőzgép hatalmasat csattanva megállt. A fiatal ember egyetlen ugrással leszállt és a ház elé futott, ahol még mindig együtt volt a didergő béres család.

– Én volnék az uradalmi mérnök! Egyenesen Brazíliából hoztuk ezt a gépet, hogy megkönnyítsük vele a maguk munkáját. Mégis csak könnyebb lesz ezzel a géppel, nem? Harminc ember munkáját is elvégzi egymagában. – mondta őszinte jóindulattal.

– Még a cséphadarót se tudja megfogni! – válaszolta az öreg.

A gyerekek kuncogni kezdtek, a fiatal mérnök pedig azon igyekezett, hogy helyreigazítsa a technikai vívmány becsületén esett csorbát. Mondani szeretett volna valami csípőset, de megértette, hogy semmi esélye sincs az egyszerű, mégis bölcs emberrel szemben.

– No, akkor az isten áldja! – búcsúzott a mérnök futtában, és egy bodor füstfelhőt hátrahagyva az út

felé szaladt. – Majd az uradalmi kocsin megyek vissza! Már itt is van értem!

A család magára maradt. Körbejárták a még gőzölgő szörnyeteget, azután visszamentek a házba.

Hamarosan ismét a csend vette át hatalmát a táj felett. Messze volt még a reggel, de nem jött álom az öreg béres szemeire. Fojtott sikoltások hasítottak tudatába. Mióta a gőzgép az udvaron állt, nem volt nyugta. Lerúgta magáról a takarót, és felkelt. Meggyújtotta a lámpát, megtömte pipáját.

– Mi a baj? – kérdezte felesége a haját igazítva.

– Te is hallod a sikolyokat? – kérdezett vissza az öreg.

– Igen. Mintha a gép felől jönne.

– Onnan jön az.

– Bizony, onnan! Mintha segítségért kiáltanának.

– Azért kiáltanak. Kimegyek megnézni.

Az öreg halkán kinyitotta az ajtót. Kiment az udvarra. Undorral nézte a hatalmas gőzgépet. Ahogy közeledett felé, úgy erősödtek fel a hangok a tudatában is.

Mert nem a fülével, hanem már a fejében is hallotta azokat a szörnyű, segélykérő sikoltásokat. Mintha sok-sok ember lett volna bezárva a gép fű-

tőterébe. Férfiak, nők, gyerekek. Mind kiabáltak. Szerettek volna kiszabadulni onnan.

Az öreg a géphez lépett és kinyitotta a kazán ajtaját, de semmi sem történt. A hangok sem némultak el, még csak nem is halkultak. Örökre foglyok voltak.

Brazíliából jött a gép. Az ottani ültetvényekről, ahol nem volt érték az emberélet. A termelésnek mennie kellett, még akkor is, ha nem volt mivel fűteni a kazánt. Rabszolgákat pedig nagyon olcsón lehet venni.

Ted Clever

Húsleves

– Jó napot!

– Maga szerint, jó?

– Szerintem, igen! Az asszony húslevest főz, hamarosan kész lesz. A piacon vette a tyúkot egy termelőtől. Írt nekem a Facebookon, hogy amennyire lehet, igyekezzek haza, mert a húsleves csak forrón az igazi. Ha már kihűlt, akkor már nem olyan!

– Jó magának! Az én feleségem nem jár ki a piacra, húslevest sem ettem már régóta. Utoljára az anyósnál volt rá alkalmam. Nagyon ízlett! Jól főz, de nagyon smucig! Ha szívességet kérünk tőle, húzza a száját!

– Csak tippelek, de szerintem, maga panelban lakik?

– Így van, legfelül! Miből találta ki?

– Aki ugrani akar, az csak egy csóró panelproli lehet, akinek a neje nem szokott húslevest főzni, és nem kapott kölcsönt az anyósától?

– Tényleg ennyire lenéz engem?

– Ilyet nem mondtam! Azért saccoltam így, mert az egyik ismerősöm szerint, az emberek kilencven százaléka depressziós.

– És én, hogy jövök a képbe? Maga szerint az vagyok?

– Nem! Ahhoz a tíz százalékhoz tartozik, aki még nem tud róla, vagy nem meri bevallani.

– Mit, hogy depressziós vagyok? Ember, magának mi baja van velem? Nem elég, hogy szar az életem? Feltolakodik ide, és egyből megfejtí az okot, ami miatt /maga szerint/, ugrani akarok! Aki öngyilkos akar lenni, az csak depressziós lehet? Nem elég a városi panel-élet, ami miatt már rég meg kellett volna tennem? Lebeszélne fölöslegesen, bele se kezdjen, úgysincs értelme!

– Na, látja? Ez a depressziósok fő ismérve!

– Mire gondol?

– Pontosan erre: nyomorúság, a hiszti, a „Jaj, Istenkém...” Minek, úgysincs értelme az egésznek, nem érdekel senkit, nem fog sikerülni! Ahhoz sincs

kedvem, hogy öngyilkos legyek, az se sikerül, az se érdekel senkit, engem nem szeret senki!”

– Ezzel szeretne lebeszélni? Nyugodtan menjen haza!

– Nézze, futhatnánk fölösleges köröket, de „úgy-sincs értelme!” Mondhatnám, azt is, hogy szép a kilátás, de nem bírom a magasságot. Maga nem szokott émelyegni, ha kinéz a panellakásuk ablakán?

– Nem, mert olyankor mindig eszembe jut ez a tetves élet, és ugrani szeretnék! Most miért néz így rám? Hogy miért nem onnan ugrok le? Rühellem azt a galambdúcot, az egész tömböt, az anyóst is, és lassan magát is! Miért nem hagy békén, mit szarakodik velem? Menjen haza, egye meg a rohadt húsvetését! Egyáltalán, hogy lett magából tűzoltó, ha fél a magasban?

– Protekcióval... az apósom a tűzoltó parancsnok a kerületben. Még pár év szolgálat, azután nyugdíjba mehetek. Azt tervezgetjük a feleségemmel, hogy leköltözünk vidékre. Tartunk majd csirkéket, és akkor nem kell a piacról venni...

– Maga most szívat engem! Egy protekciós, tériszonyos tűzoltó? Mondja, a vér látványától nem

lesz rosszul, nem szokott elájulni? Egyáltalán, tüzet oltani tud?

– Én nem szoktam kivonulni a riasztásokhoz, csak most sokan vannak szabadságon. Nem tudtak mást küldeni.

– Mivel foglalkozott előtte, mielőtt beprotezsálták a tűzoltósághoz?

– Betegszállító voltam a diliházban. Nekem tettszett a meló, de az apósomnak nem. Szerinte a hülyeség ragadós.

– Itt, a magasban, jobb?

– Nem! Ezért kellene döntenie végre! Odalent várják a végkifejletet. Az emberek kíváncsiak ugyan, de túl sokáig nem szabad őket várakoztatni.

– Sietnek haza, mert őket is várja az asszonyuk a húslevessel? Na, menjen a francba!

– Vagy befejezi, amit elkezdett, vagy szégyenszemre lemászunk innen! Nekem tapsolni fognak, hazamehetek húslevest enni. Sokan bejelölnek majd, lesz egy rakat lájkom. Magánál más az ábra: Lent várni fogják, talán még a felesége is, de a rendőrök biztosan. Előállítják, de végül is bűncselekmény nem követett el. Haza akkor sem engedik, átszállítják a pszichiátriára, egy bentlakásos intézetbe. A csoportterápiákon az unott képű pszichiá-

ter kérdése ez lesz: mit érzett olyankor? Tökmindegy, hogy mit válaszol neki, nem fogja érdekelni. A doki tovább rajzolgatja az akasztott pálcika embereket a füzetébe, és közben az új, full-dudás asz-szisztensről ábrándozik. Maga csak egy elmerogygyantnak fog számítani, aki véget akart vetni az életének. Ilyen elbánásban is részesítik. Kisebb adagokban jön a Thorasine, és egyéb gyógyszerek. Ápolók fogják ide-oda tologatni kerekesszékekben. Csökken majd a terápiák száma, szűnnek a beszélgetések, lassan elhal az öntudat. Később a külvilágot sem érzékeli, azt sem, hogy a család ritkábban jár be magához, később pedig már egyáltalán nem. Elfelejtí majd a fázós napokat a panelban, a felesége mikrózható kajáit, a bögrés sütitket, a sárga csekket, a közös költséget, az anyósa húslevesének az ízét, és hogy nem adott kölcsön. Ezek a bosszantó dolgok már nem zaklatják fel, hiszen a gyógyszerek segítenek örök mosolyt rögzíteni az arcára. Egy napon a felesége meglátogatja terhesen, gömbölyű hassal és a válási papírokkal, amit az ápolók segítenek aláírni. Maga meg sem ismeri, csak bután vigyorog. Nem fogja tudni érzékelt az időt, addigra magának már mindegy lesz, van-e otthon húsleves. És akkor ott van még a...

– Mondja, mit akar tőlem? Menjek el magukhoz húslevest enni? Meddig bratyizunk még? Szelfizzek magával mielőtt véget vetek a szálnalmas életemnek, hogy maga még több lájkot kaphasson azon a k*rva Facebookon? Hátraszálltatóval ugorjak le innen? Tudja, mit? Rohadjon meg!

- Ízlik a húsleves, drágám?
- Igen, nagyon finom!
- Milyen napod volt?
- Bámészkodók, csobbanás, bűvárok, hullazsák.

Sid Clever

A pók és a légy

Lehangoltan taposta a gázpedált. Úgy érezte, semmi esélye sincs a megfelelő folytatásra. Házassága romokban hevert, gyermekei nem tisztelték, és mintha mindez még nem lett volna elég, a munkáját is elveszítette.

Késő este lett, mire egy lakott településhez érkezett. A kis falu helységnévtáblája - mint egy véletlenül otthelyezett vagy az idők végezetéig kiakasztott cégér - hirdette, hogy a községben mindössze tizenhárom ember lakik.

Lépésben haladt a főutcán, mintha arra várt volna, hogy valaki észreveszi és meginvitálja egy kis csevegésre. Azonban semmi sem történt.

Egyetlen ház ablakában sem égett a fény, mintha lakóházak helyett csak egy alacsony költségvetésű film kellékei álltak volna a poros út mellett.

Továbbhajtott. Alig tett meg néhány mérföldet, amikor a fák közül egyetlen pillanatra kivillant valami fényesség. Azonnal megállt és visszatolt.

Jól látta. A fák között egy kivilágított ház állt magányosan, mintha éppen csak arra várna, hogy egy fáradt vándor bekopogjon.

Bekanyarodott a fák közé. Alig néhány lépésnyire a bejáratától leállította a gépkocsi motorját és a ház felé igyekezett. A garázs mellett bekanyarodva megkerülte a hatalmas, régi épületet. Nem akart becsengetni, de amikor az egyik emeleti ablakban megpillantotta egy éppen vetkőző nő sziluettjét, meggondolta magát.

Visszasietett a ház bejáratához. Többször, erősen megnyomta a csengőt. Alig telt el néhány másodperc és egy huszonöt év körüli igazán szép nő nyitotta ki az ajtót.

– Problémáim vannak az autómmal. Telefonálhatnék? – kérdezte Harold.

– Természetesen! Jöjjön be!

A nő bevezette a meleg nappaliba.

– Ott találja a készüléket. Kér egy italt?

– Köszönöm, elfogadom!

– Vodka jó lesz?

– Igen.

A nő kiment a konyhába. Harold ezalatt felhívta elhagyott feleségét. Hosszan kicsengett a készülék, de senki sem vette fel.

Éppen letette a kagylót, amikor a nő visszatért az itallal.

– Üljön le! – javasolta a nő, és kényelmesen elhelyezkedett az egyik fotelban – Sikerült telefonálnia?

– Nem veszik fel. Fogalmam sincs, mihez kezdhetnék.

A nő ajkaival végigsimította a pohár szélét.

– Maradjon itt éjszakára. Reggel ismét megpróbálhatná.

Harold habozott.

– Mit fog szólni a férje?

– Nem hiszem, hogy ma este megérkezik. De, ha netán mégis megjön, akkor sem lesz semmi gond.

Harold elfogadta a meghívást. Mikor mindkettőjük pohara kiürült, felmentek az emeletre.

A nő kinyitotta az egyik félreeső szoba ajtaját, és beengedte Haroldot.

– Álmodjon szépeket! – mondta a nő mosolyogva.

– Már ez is egy szép álom. – motyogta maga elé Harold, és megpróbált elhelyezkedni a kényelmetlenül nagyméretű ágyon.

Nem akart elaludni, ennek ellenére hangos szóváltásra riadt fel. Azonnal arra gondolt, hogy a váratlanul hazaérkezett férj felfedezte ottlétét, és ez komoly vitát válthatott ki.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, hogy megpróbálja elhagyni a házat. Halkan lépkedett lefelé a lépcsőn, míg el nem ért addig a pontig, ahonnan már észrevétlenül nézhette, amint a nő veszekedett valakivel. Erre utalt a zilált külseje, megszaggatott ruhája és az arcán lévő vörös foltok is.

Harold nem tudta, mit kellene tennie ilyen helyzetben. Semmi joga sem volt, hogy közbeavatkozzon, de nagyon zavarta az eddig láthatatlan férfi brutalitása.

Néhány perc múlva a nő leült, és idegesen felkapta az asztalon heverő poharat. Beleszagolt, de nem ivott belőle.

Harold döntött. Határozott léptekkel lement a lépcsőn.

– Mi történt?

– Ez a szemét már megint megvert! – kiabálta a nő könnyes szemekkel.

– Szüksége van segítségre?

– Rajtam nem lehet segíteni.

– Dehogynem! Lehetetlen elviselni, ha valaki egy ilyen gyönyörű nőt büntetlenül bántalmazhat. Bemegyek hozzá, beszélek vele!

Harold dühösen nyitotta ki a földszinti ajtót. Nem tudta, miért avatkozott bele a családi vitába. Talán csak férfiasságát szeretne volna bizonyítani.

Benyitott a szobába és az ágyban fekvő férfihoz lépett. Azonban meglepődve kellett tapasztalnia, hogy a férfit még csak nem is zavarják az előzmények. Már aludt.

– Szemét alak! – suttogta Harold, és az egyik párnát az alvó férfi arcára szorította. Az áldozat még csak nem is ellenkezett.

– Minden probléma megoldódott. – mondta, amikor visszatért a nappaliba.

Ugyanabban a pillanatban felvágódó bejárati ajtón rendőrök özönlöttek be.

– Ne mozdulj! Rendőrség! – kiabálták mindenfelől.

Harold értetlenül tűrte, hogy megbilincseljék.

– Amikor telefonáltam önöknek, akkor még csak engem bántalmazott... – szepegte a nő – De, azóta már a férjemet is megölte.

Ted Clever

Grillparti

Kertvárosi hétvége

– Drágám, kellene még fél tucat sör... Mi a... Mit keresel itt, hogyan jutottál be ide?

– Mielőtt megfarkaltál, elfelejtetted közölni, hogy nős vagy... te szarházi!

– Hol a feleségem, mit tettél vele? Úristen! Hívlak a rendőrséget, te eszelős ribanc!

Eldördült egy lövés. A házasságtörő házigazda nem halt meg azonnal. Az arcába csapódó lövedék ereje a falhoz vágta. Félig megfordult a tengelye körül, vére felfröccsent a boldogságot mímelő családi fotókra. A húslapát kiesett a kezéből, idétlen konyhakötényét elborította a vér. Nyolc... és a nő kilépett a hátsó kertbe.

Nem is olyan bonyolult dolog lövöldözni. Csak ki kell biztosítani, célozni, és meghúzni a ravaszt.

Igaza volt annak a rosszarcú fickónak, aki először csőre töltötte, majd úgy adta át a megalázott nőnek a pisztolyt. Pár szóval elmondta, hogy ez egy félau-

tomata fegyver. Nyolc töltény a tárban, egy a csőben. Azt is mondta még, hogy lehetőleg emberekre ne használja.

A grillrácon kolbászok, húspogácsák, az asztalon pár üveg sör és limonádé.

Mint minden kertvárosi háznál, a hátsó kert itt is magas téglafallal van elkerítve. A túlsúlyos vendég nem is tud felmászni rá, de mások sem. Egymást taposva, sikoltozva próbálnak menekülni.

A dagi könnyű célpont. Az irányzék és az a mi a fene, legyen egy vonalban... Aha, megvan! Durr, egyenesen a dagadt fickó hátába. Hét...

– Kérem, engem ne lőjön le! Az új szomszéd vagyok! Tegnap hívtak meg grillezni!

A szeme közé! Hat... Milyen jó muri ez! Nem is rúg olyan nagyot a pisztoly. Következő legyen a... Öt... Francba, ez mellé trafált! Ne ficáncolj már annyit! Na, végre! Négy!

Két kézzel tényleg könnyebb célozni. A filmekben csurom vér minden, amikor lövöldöznek. Jó, azért itt is van rendesen, de mégsem annyi!

Három! Nem is igaz, hogy a fejlövésnél lerobban a koponya. Azért tény, hogy elég csúnya lukat üt.

Ronda látvány! Szívtájék. Na, ez nagyon durván vérzik! Arccal ráesett a grillrácsra. Baromi büdös.

Kettő! Milyen érdekes, pont annyi golyó van a tárban, amennyi kell! Az életben nincsenek véletlenek.

– Ez az, te hülye picca! Gyerünk, húzd csak meg a ravaszt! A rendőrség úgyis...

Már csak egy golyó maradt. A zsaruk bekaphatják! Melyiket nem lehet túlélni még véletlenül sem? Szájba fölfelé, vagy inkább a halántékhoz. Isten veled, édes élet! Jól számoltam, tényleg kilenc golyó volt a tárban! Milyen ronda abrosz...

Sid Clever

Ponyvanovella

Nem volt könnyű dolgom. Ezen az éjszakán ki-
mondottan nagy erőfeszítés árán tudtam csak elvé-
gezni a munkámat.

Már késő éjszaka volt, amikor a taxi csikorogva
fékezett az ormótlan bérház előtt, ahol éppen akkor
laktam. Lepukkant környék volt, miért is tagadnám.
A körülöttem élők nagy többsége lopásból és csa-
lásból próbálta fenntartani többnyire igen népes
családját.

Amint beléptem a lépcsőházba, azonnal észrevet-
tem, hogy nem vagyok egyedül. Ösztönöm óvatos-
ságra intett, ezért nagyon halkán csuktam be a ka-
put. Nagyon nem szeretném, ha valaki előugrana a
sötétből, hogy például egy vascsővel felszerelve
követelje a pénztárcámat.

Nem mintha ez lett volna az első eset. Felénk az
ilyesmi minden napos dolognak számít.

Mivel nálunk a lift sohasem működött, nem is próbálkoztam vele. Csendben osontam fel a lépcsőn.

Csak a második fordulónál láttam meg a suttogva beszélgetőket. Egy fiatal lány és egy raszta frizurás suhanc hadovált valami érthetetlen, Portugál tájszólással. A lány éppen mellettem lakott.

Már nem kellett aggódnom a sötétség miatt. Az ilyen dolgot jobb sötétben intézni.

Halkan bólítottam feléjük, amit akár köszönésnek is vehettek volna, de úgy tűnt ők sem izgatják magukat miattam.

Elővettem kulcsaimat. Már éppen beledugtam volna az egyiket a zárba, amikor a lány hirtelen felemelte a hangját.

Ebből veszekedés lesz. – gondoltam, és benyitottam az ajtón.

Ekkor csattant el az első pofon. A fiú elveszíthette a türelmét, mert amikor visszapillantottam, már igen erőteljesen csapkodta a lány fejét a vaskorlát-hoz.

Sok mindent láttam már életem folyamán, de ez a dolog egy még nekem is furcsa volt. Mi értelme van egy lány fejét szétkenni a vaskorláton? Ma már nem divat az ilyesmi.

Becsuktam az ajtót és elindultam lefelé. Még két lépcsőfokot sem léptem, amikor láttam, hogy a fiú belevágott egy kést a lányba.

Biztosan nagyon bepöröghetett, mert alig bírta kirántani a pengét a kedveséből. Még jó néhányszor belemártotta a szerszámot, azután minden teketória nélkül lelécelt.

Ilyenek ezek az utcai srácok. A környékünkön sokan nőttek fel ilyen stílusban.

Amikor már nem volt kétséges, hogy egyedül maradtam egy igen erélyesen vérző hullával, kissé gondolkodóba estem. Jön ez a gyerek az elfuserált hajával, és kicsinálja ezt a lányt. Persze azután meg itt hagyja nekem.

Lesétáltam a nőhöz. Tökéletesen halott volt. Ha a fickó meg akarta ölni, nagyon jól tudta, mit csinál. Egy cseppnyi életet sem találtam benne.

Visszamasztam a megfelelő számú lépcsőfokot, és benyitottam az ajtómon.

Marha nagy mázlim volt. Találtam otthon egy hatalmas nejlonzsákot és egy darab madzagot, ami erősen kezdett már rojtosodni, de ekkor a célnak éppen megfelelt.

Összeszedtem a kacatot, visszasétáltam az áldozathoz, és csendben becsomagoltam az egészet.

Nem örültem volna, ha valaki észreveszi, hogy az adott pillanatban, éppen gengszterkedek, ezért szét-törtem az összes lámpaizzót az emeleten. Sok volt arrafelé a kíváncsi szomszéd.

Bezsákoltam a csajt, elkezdtem levonszolni a ház alagsorába. Volt ott egy szép nagy kazán, ami az egész kupit fűtötte, és én oda szándékoztam be-tuszkolni a teletömött zsákot.

Csak hosszas huzavona után sikerült megoldanom a problémát. Mire a páciens áthidalt száraz hamuba, teljesen megnyugodtam.

Hülye kis portugál! Nem lehet velük bírni. Kinyírják a luvnyát, aztán meg otthagyják nekem. Én persze minden felkérés nélkül takaríthatom más szemetét.

Nagyjából rendbetettem ruházatomat, visszacsoszogtam a helyszínre, és egy ronggyal minden nyomot eltakarítottam a lépcsőkorlátról. A lépcsőház felmosása az már csak egy soha vissza nem térítendő támogatás volt az ismeretlen gyilkosnak állított emlékmű mellett.

Még eltartott egy ideig, mire lefekhettem. Már hajnalodott, de nem bántam meg, amit tettem. Nagyon rosszul jönne egy gyilkosság ebben a nyugodt lépcsőházban. Kár lett volna, ha egy halott fruska miatt ellepte volna a rendőrség. Kár lett volna emiatt lebuknom. Én. Pont én... egy világszerte körözött, hírhedt bérgyilkos.

Ted Clever

Szexfüggő

I.

– Hunyja be a szemeit és koncentráljon. Szeretném, ha elmondaná, mit lát maga előtt?

– ...Három dögös csajt, lenge öltözékben egy franciaágyon...

– Írja le őket, hogyan néznek ki. Mi van rajtuk?

– Egy szőke, egy barna, és egy vörös. Áttetsző ruhákban vannak.

– Mit csinál ez a három nő?

– Párnacsatáznak. Lobogó hajak és dudák...

– Odaképzeli magát is közéjük?

– Én csak nézem a műsort a karosszékből. Ital van a kezemben és cigaretta.

– Hol van ez a hely, a franciaágy? Hol látja ezt, egy bordélyházban, vagy valamilyen felnőtt film-ben?

– Nálam, a hálósobámban.

– Gyakran megtörténik ez önnel?

– Elég sűrűn. Csak nem mindig van párnacsata.

- Mondja, mióta szexfüggő?
- Nem vagyok szexfüggő!
- A fantáziálásai nem erről árulkodnak. Maga keresett fel engem. Aki egyszerre ennyi nőről ábrándozik, az függő. A függőség pedig a betegség egyik fajtája. Segíteni próbálok, hogy feltérképezzük az érzelmi világát. Beszéljen az édesanyjáról, milyen volt a kapcsolatuk?
- Édesanyám meghalt, én még fiatal voltam.
- Részvétem az édesanyja miatt... Mit érzett akkor, hogyan reagált a halálhírére?
- Sokkolt, nagyon fáj.
- Édesapja hogyan dolgozta fel a felesége halálát?
- Nehezen. Pár év múlva aztán újra megnősült.
- Soha nem gondolt az öngyilkosságra ez miatt? Elég nagy trauma érte, édesanyja meghalt, apja pedig elvett egy másik nőt, akit el kellett fogadnia a családban. Nem érezte úgy, hogy mindenki elhagyja, akit szeret?
- Magának él az anyja?
- Már rég meghalt.
- Maga mégis itt van, nem vagdosta fel az ereit, nem lett öngyilkos.

– De megfordult a fejemben. Minden fájdalomtól megszabadulhattam volna egy csapásra. Maga sosem gondolt erre?

– És maga, sosem volt egyszerre három nővel?

– Kérem, térjünk vissza a témánkhoz! Elég súlyos problémával kell szembenéznünk, amit fel kell tárnunk. Az ön szexfüggőségének okai vannak, amik valószínűleg az édesanyja halálához kapcsolhatóak. Fantáziált az édesanyjáról? Helyezte őt más szerepkörbe az anyai státuszán kívül?

– Nem! Viszont, gyermekkoromban egyszer azt hittem, hogy ő a fogtündér.

– Miért hitte úgy, hogy az édesanyja a fogtündér? Egy mesebeli figura szerepével ruházta fel az anyukáját, miért?

– Akkoriban sok mesét néztem.

– Említette, hogy az édesapja elvett egy új aszszonyt. Vele milyen volt a kapcsolata?

– A mostohaanyám alig pár évvel volt idősebb nálam.

– Mit érzett iránta? Mint anyja-fia, vagy esetleg valamivel több. Voltak olyan irányú vágyai, amit szégyellnie kellett volna?

– Mire céloz?

– Úgy értem, hogy esetleg táplált-e olyan érzelmeket, melyek túlmutattak az anyja-fia kapcsolaton? Nem voltak komplexusai?

– Megvetettem őt!

– Miért, mert átvette az édesanyja helyét?

– Azért, mert egy számító ribanc volt, aki csak kihasználta apámat a pénze miatt!

– Haragot érzek a hangjában. Válaszoljon nekem őszintén: féltékeny volt rá? Nem sóvárgott utána? Nem érzett iránta nemi vágyat, késztetést, hogy meglesse őt egy intim pillanatában, zuhanyzás közben, vagy akár éjszaka, miközben aludt?

– Nem voltak ilyen gondolataim... de egyszer mégiscsak láttam őt meztelenül, félreérthetetlen pózban.

– Az édesapjával?

– Nem, a kertésszel az istálló szalmapadlásán. Éppen...

– Meglátták magát?

– Igen.

– Mit érzett akkor? Szégyellte magát, féltékeny volt?

– Haragudtam a mostohaanyámra, de inkább magamra!

– Ezek szerint, saját magát büntette, hogy ne kelljen konfliktusba bocsátkoznia?

– Nem így volt. Közöltem velük, hogy mindent tudok, és nem fogok nekik megbocsátani az árulásuk miatt.

– Mi történt ezután, elmondta az édesapjának?

– Nem szóltam neki, csalódott lett volna.

– Később megpróbálta érzelmileg zsarolni a mostohaanyját, bármilyen módon, hogy közelebb kerülhessen hozzá?

– Az előbb mondtam, hogy megvetettem!

– Miért beszél róla múlt időben, hogy „megvetette”? Változott valami, akár érzelmi síkon, akár...

– A mostohaanyám és a kertész leléptek.

– Értem. Mit érzett akkor? Volt büntudata?

– Örültem, hogy nyom nélkül eltűntek.

– Az édesapja mit szólt ehhez?

– Újra nősült.

– Milyen a felesége?

– Nem vagyok házas.

– Nem magának, az édesapjának.

– Ez már korban hozzáillik, megbízható, hűséges, szerény és tisztelettudó.

– Bocsásson meg, de el kell intéznem egy sürgős hívást, pár perc az egész.

– Már itt is vagyok. Még egyszer szeretném az elnézését kérni... tehát, ott tartottunk, hogy az édesapja új felesége megbízható. Honnan tudja, hogy megbízható?

– Nem bízom benne. Leinformáltam, és beszélgettem is vele. Ígéretet tett nekem, hogy megfelelően fog gondoskodni az apámról.

– Miért akarja birtokolni az édesapját, miért akarja őt ennyire kisajátítani? Önmagát okolja az édesanyja halála miatt?

– Apám jóhiszemű ember, sokan visszaélnék a bizalmával. Mást okolok anyám haláláért...

– Ezért érzi úgy, hogy magának közbe kell avatkoznia?

– Megváltoztak a dolgok, jobb, ha ő nem tud róla.

– Térjünk vissza a három nőre a franciaágyon. Létesít velük szexuális kontaktust, vagy azzal bünteti magát, hogy csak nézheti, de nem érhet hozzájuk?

– Mindegyiket akkor kapom meg, amikor csak akarom. Felváltva, egyszerre, külön-külön...

– Igaz, hiszen ez a maga fantáziája. Miért érzi fontosnak, hogy ennyi nő vegye körbe, legalább a

képzeletében? Mit érez olyankor? Az édesanyja szeretetét akarja ezzel pótolni? Így próbálja feldolgozni a hiányát?

– A kettőnek semmi köze egymáshoz, élvezem az életet. És, ha már ennyi nővel osztom meg a hálószobámat, akkor miért ne párnacsatázhatnának?

– Rendben, értem. Nagyon szépen haladunk! Fontos lépéseket sikerült ma megtennünk, de az időnk sajnos lejárt. Legközelebb innen folytatjuk, viszont van itt még valami... Amikor bejelentkezett hozzám, ismerősen csengett nekem az ön neve. Tegnap átolvastam régebbi papírokat, és kiderült, hogy az édesanyját is én kezeltem.

– Tudtam, hogy pszichológushoz járt a halála előtt. Nem gondoltam volna, hogy pont ide. Neki mi volt a problémája?

– Sajnálom, nem mondhatok többet, köt az orvosi titoktartás. Viszontlátásra! Jövő héten ismét találkozunk.

II.

– Na, mi volt, főnök? Ő az?

– Igen! Ez a szarfaszú gennyzsák hajszolta anyámat az öngyilkosságba! Nekem is pedzegette, hogy már rég fel kellett volna kötnöm magam.

– Nincs hozzá közöm, de honnan tudja, főnök?

– Megtaláltam anyám naplóját. Sokat szorongott, és rémálmai voltak. A rohadék meg addig suttogott neki, hogy a végén még rosszabb lett az állapota! Ez a pszichológus beszélte tele a fejét, hogy mindenért önmagát kell okolnia, amiért ebben a családban él. Büntudatot keltett benne, hogy egy „tisztességes családanya” nem ilyen.

– Minden tiszteletem, főnök... de az édesapjának nem kellene tudni erről, mégiscsak...

– Ne! Hagyjuk ki ebből.

– Mi legyen azzal a sarlatánnal? Tűnjön el örökre?

– Ez még a fogatlan takarítónőt is rávinné, hogy megigya azt a sósavat! Nyírjátok ki azt a tetűt!

– Főnök, akkor ez pont idevág! Jó híreim vannak! Tudja: két legyet egy csapásra!

– Indítsd azt a kurva autót! Majd útközben elmondod!

– Ezért érdemes lesz várnia, főnök, higgye el. Amikor bejelentkezett ehhez kuruzslóhoz, én azért biztonsági okokból lecsekkoltam. Tudja, hogy van ez: soha nem lehetünk elég óvatosak. Ez a doki egy igazi sámán! Akiket kezel, azok közül páran öngyilkosok lettek.

– Bökd már ki, baszd meg, vagy téged is befizetlek hozzá egy-két alkalomra!

– Na, szóval... kiderült, hogy ennek az orvosnak a fia volt az a kertész, aki a maga mostohaanyjával... szóval, aki nálunk tűnt el. És, amíg most a terápián volt, szóltak nekem, hogy megbíztak valami kispályást, hogy intézze el az édesapját és magát is.

– Ki a megbízó?

– Nem fogja elhinni! Ez a sunyi doki!

– A kurva anyját annak a mocskos szarházinak!

– Ne izguljon, főnök! Vegye az ügyet elintéztetnek. Nézzon csak oda fel, ott, arra a teraszra. Az annak a szarzsák orvosnak a lakása. Látja? Már ott is van. Éppen most fog leugrani az erkélyről. Hagyott hátra búcsúlevelet is. Önkezeléssel vetett véget

az életének, mert nem tudta feldolgozni a fia eltűnését.

– Azok a fickók ott mögötte, azok a mi embereink?

– Nem! Külsősökre bíztam a melót, ha a zsaruk mégis szimatolnának.

– Mi lesz azzal a pity kis gazemberrel, azzal a kispályással?

– Ugyan már, főnök, csak nem akar megsérteni? Az a kis geci már kiugrott egy száguldó vonatból, mert túl sok szerencsejáték adósságot halmozott fel.

– Szép munka! Menjünk haza.

– Vacsora után megint jöhet a három lány?

– Ne! Fáradt vagyok, maradjanak a vendégházban. Ma éjjel nem lesz párnacsata.

Sid Clever

Massada

Donald Huke egy kis szigeten lakott feleségével és két fiával.

Réges-rég, mikor még volt becsülete a világító-tornyoknak, ő kezelte azt, mely periodikus felvillanásaival megvilágította a sziget délnyugati oldalát. De sajnós, mint minden más elektromos irányítóberendezést, ma már ezt is egy lélektelen számítógép vezérelte.

S ha valamit számítógép vezérel, akkor ott csak elektronokra van szükség, nem pedig emberi agyra.

Mint a túl gyors változásokra már nagyon nehezen fogékony, idős emberek általában, ő is lenézte az összes olyan készítményt, ami feleslegessé teszi az emberi tevékenységet. Úgy gondolta, ha igazán nagy baj van, akkor csak fel-alá rohangálnak az emberek, mert senki sincs, aki egy nekivadult masinát le tudna állítani.

Amikor történet játszódik, már csak tolószékkel tudott közlekedni, mert egészségét és fiatalságát a világítótoronynak adta.

Azonban romlott egészségi állapota ellenére a szigeten maradhatott, s hogy ne unatkozzon, a szolgálati ház emeletén kialakítottak neki egy nemzetközi rádiós segély-hívóállomást. Ha valahol a tengeren valami baj történt egy hajóval, akkor az ő feladata volt a segélyhívást közvetíteni a megfelelő mentőalakulatnak vagy a partórségnek.

A rádiókészülék nagyon sokat segített neki elviselni helyhez kötöttségét. Talán csak ennek tudható be, hogy igen hamar sikerült összebarátkoznia a hatalmas készülékkel. Az állomás felállítása óta szinte minden idejét az emeleten töltötte. Azon az estén is az emeleti ablaknál üldögélt.

– Margaret! Gyere ide gyorsan! Láttam valami fényeset leszállni a Keleti-öbölnél! – kiabálta a földszintre vezető lépcső felé.

– Mi baj van, Donald? – kérdezte az éppen előbukkanó felesége.

– Bizisten, láttam egy hatalmas, fényes gömböt!

– Milyen gömböt?

– Nagyon fényes volt! Hatalmas és iszonyú! Biztosan belezuhanhatott a vízbe, mert nem hallottam, hogy földet ért volna.

– Csak képzelődtél, Donald – mondta kételkedve Margaret, és visszament a konyhába.

– Pedig láttam – suttogta halkán Donald.

Hamarosan megérkezett Herald, Donald nagyobbik fia, aki a városban dolgozott, és minden este a sziget mellett elhaladó hajók valamelyikével tért haza.

– Herald! Láttál valami különöset a Keleti-öbölnél? – kérdezte apja érdeklődve vacsora közben.

– Nem. Nem láttam semmit. Kellett volna?

– Igen! Anyád nem hisz nekem! Az előbb láttam valamit lezuhanni az öbölnél.

– Ufó volt? – kérdezte tettetett érdeklődéssel Herald.

– Lehetett az is. – válaszolta szárazon Donald.

A kérdésből tudta, hogy fia sem hisz neki.

– Talán az idegeid. Többet kellene pihenned. Túl sokat vagy a rádiónál. – szólt közbe a felesége.

– Egy francot az idegeim! – horkant fel Donald, és a vacsora alatt már nem említette fel látomását.

Az éjszaka folyamán hatalmas vihar volt a sziget felett. Donald ugyanannál az ablaknál ült tolókocsijában és a szél erejétől hajladozó ágakat figyelte.

Margaret már az ágyban volt, amikor egy hatalmas csattanást hallott a felső szintről. Kiugrott az ágyból és a lépcsőhöz ment. Donald a lépcső aljában feküdt.

– Mi történt, Don? – Leestél? – kérdezte, majd észrevette a felborult tolókocsit a lépcső tetején.

– Szólj Herald-nak! Én visszamászok a rádióhoz, riasztom a Parti őrseget. – motyogta kimerülten, akadozva Donald.

– Mi a baj? – kérdezte még mindig higgadtan Margaret.

– Itt vannak, de ne félj! Nem hagyom, hogy elkapjanak! Rajtunk nem fognak kísérletezni! Segíts felmenni!

Margaret átkarolta, lassú léptekkel felvonszolta az emeletre, ott belesegítette tolókocsijába, a rádió elé tolta. Biztos volt benne, hogy férje csak képzelődött, így nem is vette komolyan.

Amikor biztonságban tudhatta, lement a lépcsőn, hogy visszafeküdjön, de még hallotta, hogy a férje megtöltötte vadászpuskáját.

Donald már ismét az ablak előtt ült, árgus szemekkel figyelte a mozdulatlan tájat.

– Előbb rádióznom kell. Le kell adnom a vészjelzést. – morogta maga elé, és egy hirtelen mozdulattal a rádióhoz fordította kocsiját.

– Figyelem! Itt Donald Huke beszél a Wildeszigetről. Néhány órával ezelőtt közvetlenül a sziget keleti partjánál lezuhant egy azonosítatlan repülő tárgy. Kérem, aki hallja, azonnal értesítse a Parti őrseget! Hallotta valaki? Vétel!

– Itt a Parti őrség. Mi a francot akarsz, Huke? Be vagy rúgva? A kis zöld úrlények még nem kopogtak be? – kérdezte gúnyosan az ügyeletes tiszt.

– Mindjárt ideérnek! Az előbb elindultak a ház felé! – válaszolta Donald ijedt hangon.

– Marha! – mondta az ügyeletes tiszt, és kilépett a vonalból.

Donald csak ekkor értette meg, hogy senki sem veszi komolyan.

– Margaret! Herald! Gyertek fel gyorsan! – kiáltotta a földszint irányába, miközben le sem vette szemeit az ablakról.

– Mit akarsz már megint? – kérdezte a felesége álmosan, amint felért.

– Azonnal itt lesznek! Meg kell értenetek! Nem akarom, hogy élve fogjanak el minket! Ezt most csakis értetek teszem!

Ekkorra már a fia is felért az emeletre. Donald felemelte régimódi vadászfegyverét, és kilőtte az első töltényt.

Herald, látva, hogy mit tett apja, le akart szaladni a lépcsőn, de a második lövés gyorsabb volt.

– Egyedül maradtam. – dűnnyögte Donald, miközben remegő ujjakkal ismét megtöltötte a fegyvert:

– Már a földszinten vannak...

– Teljesen bedilizett az öreg. Vértürdőt rendezett az emeleten. Lemészárolta a családját! – fogadta a Parti őrseg egyik tagja a rendörseg gyilkossági csoportjának embereit a ház bejáratánál.

– Tegnap este leadott egy zavaros rádiójelentést egy idegen eredetű, fura, repülő tárgyról, meg va-

lami kicsi, zöld úrlényekről. Nem vettük komolyan, de amint tudtunk, kijöttünk.

A leadott lövések és a holttestek helyzetéből adódóan könnyen rekonstruálni tudták a történeteket, ezért nem is időztek sokáig a szigeten.

De egyikük sem vette észre a sekély vízből kiálló, különös, a Földön teljesen ismeretlen szerkezetű antennát...

Ted Clever

Az esőcsináló

Ekkor már harmadik éve nem esett az eső. A falu vénei elhatározták, hogy hívnak egy csodatevőt. Elküldték a leggyorsabb futót, hogy keresse meg a híres esőcsinálót, aki a Nagy-hegyeken túl lakott.

Amikor a futár elindult, a vének megkezdték az előkészületeket az Esőcsináló fogadásához. Házat építettek neki, feleségeket jelöltek ki számára, sőt még tizenkét ágyasról is gondoskodtak.

Kétszer telt meg és fogyott el a Hold, mire a futár megérkezett az Esőcsinálóval. A falu lakosai hatalmas ünnepséget rendeztek a nagy vendég tiszteletére.

Az ünnepség után bevezették hatalmas, aranydíszítésekől pompázó házába, megismertették a számára kijelölt fiatal feleségekkel és ágyasokkal, majd magára hagyták, hogy kipihenhesse az út fáradalmait.

Reggel megmutatták az Esőcsinálónak a falu legszébb juhait, s merthogy nagyon megtetszettek neki, egy részét neki is ajándékozták. Délben ismét lakomát rendeztek a tiszteletére, ezt követően ismét magára hagyták.

De ezúttal nem kívánt lepihenni, ezért először új feleségeit, majd ágyasait hívatta magához.

Másnap felvezették a hegyek közé, megmutatták neki a falu legszebb kecskéit, s egy részét neki is ajándékozták. Aznap sem kellett tennie semmit.

A következő nap reggelén, amikor felébredt, a vénék már összegyűltek a ház előterében.

– Esőcsináló! Mikor hozod el földünk fölé a sötét fellegeket? – kérdezte a legvénebb.

– Még nem alkalmas az idő! Meg kell várnunk, hogy ismét megteljen a Hold, akkor elhozom a sötét fellegeket! – válaszolta az Esőcsináló, majd visszafeküdt ágyasai mellé.

Mire ismét megtelt a Hold, az Esőcsináló nagyon gazdag lett. Bár a falu lakói közül sokakban felmerült a kétely misztikus képességeit illetően, még sem mert szólni senki a véneknek.

Amikor legkerekebb volt a Hold, a vénék ismét meglátogatták az Esőcsinálót.

– Esőcsináló! A Hold megtelt. Mikor hozod el földjeink fölé a sötét fellegeket, hogy megöntözze vetéseinket? – kérdezte fennhangon a legvénebb.

– Az időpont alkalmas, de még meg kell kérdeznem az Isteneket is. – válaszolta az Esőcsináló.

Levette nyakából a borzacskót, és a benne lévő apró csontocskákat egy tálba öntötte. Sokáig vizsgálta a csontok térbeli elrendeződését, majd a vénekhez fordult.

– Az Istenek még nem akarják, hogy esőt hozzak. A vének felálltak és elhagyták a házat.

Aznap este falugyűlést tartottak a főtéren.

– Az Esőcsináló Istenei nem akarják, hogy esőt kapjanak a földjeink, de a mi Isteneink elvárják a terményáldozatokat. Hamarosan elérkezik a nagy Forduló ünnepe, és áldoznunk kell oltárainkon, de ha nem lesz miből, akkor megharagszanak ránk a mi Isteneink! – nyitotta meg a gyűlést a legvénebb.

– Mit tegyünk hát? – kérdezte az egyik előljáró.

– Isteneink azért nem adnak esőt, mert idehoztuk ezt a sarlatánt és ezzel idegen Istenek felé fordultunk! – kiáltott közbe a falu varázslója, akinek az Esőcsináló jelenléte óta kissé megingott vezető pozíciója, és ezáltal a vagyoni helyzete is.

– Várjunk még! Ha az Esőcsináló istenei úgy akarják, majd lesz eső. – szólt ismét a Legvénebb és ezzel be is fejeződött a gyűlés.

Néhány nap múltán az Esőcsináló megjelent a Vének Házában.

– A csontok azt mondják, hogy elérkezett az időt!

Elindult a földek felé, nyomában a vénekkel és a falu lakosaival. Amint elérte a sarjadó vetések szélét, örült táncba kezdett.

A Nap már lemenőben volt, az Esőcsináló még mindig táncolt, de a sötét fellegek még nem kezdtek gyülekezni. Tovább folytatta a táncot, de a falu lakói már nem hittek neki.

– Elhalmoztuk mindennel! De a felhőket nem akarja elhozni nekünk! – vélekedett a falu varázslója. – Becsapott minket!

– Öljük meg a csalót! – ordította valaki és az emberek rárontottak az Esőcsinálóra. A vének pedig szótlánul nézték, amint a tömeg rávetette magát a még mindig ugrándozni próbáló Esőcsinálóra.

Amint az Esőcsináló kilehelte lelkét, hatalmas vihar kerekedett. Az egek csatornái megnyíltak és esni kezdett az eső.

Negyven nap és negyven éjjel esett. Hatalmas özönvíz zúdult a kis falura. A lakói közül senki sem élte túl.

Ted Clever

Boci apakomplexusa

Boci az édesapját nem ismerhette, ugyanis anyukáját inszeminálták. Édesanyját a korához képest elég hamar a vágóhídra vitték, így boci árván nőtt fel.

Boci felidézte az utolsó találkozást, amikor anyukáját a platóra terelték, miközben bamba tekintettel búcsúzott.

Boci nem tudta, mi a vágóhíd, de sorsát nem kerülhette el: egy nap érte is eljött a platós kocsi.

Boci sokáig vágyott arra, hogy édesapjával találkozhasson, de ez a kívánsága nem teljesült, ahogyan a többi sem.

Ellenben a sors összehozta ezzel az emberrel, aki egy jókora kést szorongatott a kezében.

Boci most értette meg anyja szavait, melyek a hamburgerek, a gulyások bográcsa és a külföldi turisták gasztronómiai kapcsolatára utaltak.

Boci ekkor a nedvesen bamba tekintetét a fehér
köpenyes, gumicsizmás hóhéréra emelte, és
megátkozta magában: „Légy vegetáriánus és laktóz
érzékeny, te hidegvérű gyilkos!”
Azután a tagló lesújtott.

Boci még utoljára látta a legelőt, ahol
felnevelkedett! Látta saját magát, amint anyja
felemelt farka alól a világra cuppan. Látott sok-sok
döglegyet, és azt, ahogy közben a közösség többi
tagja békésen kérődzik.
Megértette végre: nem ő volt az egyetlen boci, aki
apa nélkül nevelkedett fel.

Miközben boci a saját vérében a földön vonaglott
és haláltusáját vívta, nedves, bárgyú szemeiből las-
san kihunytt a fény. Üveges, ködös, semmibe révedő
tekintettel, az apai szeretet teljes hiányában kezdte
meg anyagi átalakulását.

Sid Clever

A londoni fojtogató

Éppen akkor történt a dolog, amikor egész Londont a brutális, vérengző fojtogató cselekedetei tartották rettegésben. Személy szerint engem is érintett a dolog, ezért nagyon figyeltem mindenre, ami kapcsolatban állhatott az ügygel, vagy az ahhoz kapcsolódó esetleges nyomozati eredményekkel.

Ebben nem is volt semmi meglepő, hiszen valószínűleg egyetlen ember sem volt Londonban, akit ne csigázott volna fel a rémtetteiről elhíresült fojtogató, aki hétről-hétre lázba hozta az emberek fantáziáját.

Akadtak olyanok is, akik ki sem mertek mozdulni otthonukból és voltak, akik megpróbáltak minél többet szem előtt lenni, hátha ok lehetnek a következő áldozatok.

Mindig is azt vallottam, hogy az ilyen betegesen perverz alakok megérdemlik sorsukat, s talán csak

a jó ízlés az, ami miatt ilyen esetekben mégiscsak elkerüli őket a kiérdemelt végzetük.

Az emberek már egymásban vélték felfedezni a többszörös gyilkost. Akik addig jóban voltak egymással, eddigre már csak a gondolattól is rettegetek, hogy esetleg legjobb barátjukról fog kiderülni, hogy hobbiszerűen gyilkolja a nyomorult sorsú utcalányokat.

Mert hát ilyen volt az a híres fojtogató. Hasfel-metsző Jack-hez hasonlóan, ő is az utcalányok között szedte áldozatait.

Kissé érthetőnek is tűnhet annak tudatában, hogy leginkább ők azok, akik még hajnalban is az utcán vannak, hogy szűk, füstös levegőjű sikátorok mélyén árulják olcsó bájaikat.

Amint leereszkedett a jótékony homályt nyújtó köd, azonnal megállítottam egy fiákeret és a vasútállomásra hajtattam. Úgy éreztem, levegőváltásra van szükségem, hogy kiszellőztessem fejemből az egyébként is nagyon fojtogató londoni levegőt, de már a kupéválasztásnál sem voltam szerencsés.

Nem adatott meg számomra a lehetőség, hogy csendes magányomba visszahúzódva zötykölődjem végig az utat a kies Healthville-ig, így kénytelen voltam szembeülni a sebhelyes arcú, modortalan útitársammal.

Ami leginkább meglepett, az az volt, hogy az én kézipoggyászommal szemben, neki semmilyen úti csomagja sem volt. Mintha csak unaloműzésésképpen utazgatna egyik állomástól a másikig, hogy valamilyen titkolt céljainak elégtételt adhasson.

Kinézete alapján akár ő is lehetett volna a londoni fojtogató. Már az első pillanatban nagyon gyanús-nak tűnt. Szivározott, de nem úgy, ahogyan egy magamfajta jól nevelt úriember tenné a Silver klubban, inkább mintha csak akkor kezdte volna el gyakorolni az etikett alapvető elemeit.

Egy délutáni kiadású újságot tartott ráncos kezeiben és elmélyült a londoni fojtogatóról szóló tanulmányok és egyéb badarságok tanulmányozásában.

Én persze megpróbáltam úgy tenni, mintha egyáltalán nem érdekelne a személye, de egy kis idő elteltével ő volt az, aki beszélgetést kezdeményezett.

– Mit gondol a londoni fojtogatóról? – szegezte nekem a kérdést, minden átmenet nélkül.

– Semmi. Nekem olybá tűnik, hogy nagyobb a füstje, mint a lángja. – válaszoltam kitérő hang-súllyal.

– Nem gondolom, hogy így lenne. Már nagyon régóta tanulmányozom az illetőt.

Ennek így nem sok értelme volt, de nem szerettem volna, ha megsértődik.

– Én is tanulmányozom a fojtogatót. – jelentettem ki határozottan. – Szerintem sohasem fogják elkapni. Ahhoz túl okos!

– Nem, uram, én nem így gondolom! Hetek óta a nyomában vagyok, és azt hiszem, hogy hamarosan el fogom kapni. Tudom, hogy a vonaton van. Bár ez inkább csak egy intuíció, de alapos okom van rá, hogy higgyek a jól bevált megérzésekben. El fogom kapni!

– Ön talán rendőr? – kérdeztem teljesen természetesen, és rágyújtottam egy Havannai szivarra.

– Nem egészen. Azonban igencsak érdekelt vagyok az ügy minden részletében. Nagyon sokat tudok a gyilkosról. Úgy ismerem, mint saját magamat és tudom, hogy ez lesz a veszte.

Ekkor már teljesen biztos lehettem benne, hogy egy futóbolonddal hozott össze a sors. Erre utalt minden kijelentése, sőt az idétlen vigyor a képén, miközben ócska szivarjából próbált eszement alakzatú karikákat fűjni.

Persze, hogy nem sikerült neki, mint ahogyan a londoni fojtogatót sem tudja majd elkapni. Sem ő, sem más.

Szívesen hallgattam volna még az általa összehordott badarságokat, de a vonat egy nagyon fékezve megállt. Le kellett szállnom, hogy idejében célomhoz érhessek. Már kezdett esteledni.

A bírósági tárgyaláson ismét láttam a vonaton utazó férfit. A tárgyalótermet zsúfolásig megtöltötték a kíváncsiskodó emberek, hiszen mindenki látni szeretne volna a londoni fojtogatót. Nekem is ott kellett lennem, ezért nem is lepett meg az ő jelenléte. Nélküle sohasem ítélték volna el.

Két rendőr között ült. Elégedettnek látszott. Akkor láttam utoljára. Akkor is épp olyan kéjesen vigyorgott, amikor kimondták rám a halálos ítéletet.

Ted Clever

Kutyavásár

- Ez a kutya pont olyan, mint Lassie!
- Így van, és annyit is tud, ha nem többet!
- Hogy érti? Mit kell tudnom róla?
- Azt, hogy ez a kutya kurvajó! Simán hazajön bárhonnan, ergo: véletlenül sem kell elvesztenie! Elég, ha elmondja neki a lakcímét.
- Baromság! Ezeket a kutyákat mesterségesen vették körbe mítoszokkal, mert házőrzésre teljesen alkalmatlanok!
- Van benne valami! De ez a dög már bebarangolta Új-Zélandot!
- Nem hiszem el.
- Nézze csak! Itt egy szelfi a kutyáról és egy Hobbitról. A kutya hozott egy hűtőmágnest is, és pontosan kelet felől érkezett, napszálltakor.
- Beszarás! Mennyi idős a kutya?
- Nem lehet tudni... a lényeg: nem kell neki térkép, GPS... Ember, ez a kutya medvékkel aludta át

a telet, farkasokkal táncolt, beteg eszkimó kölkökre vigyázott!

– Van rá garancia?

– Mire kellene garancia?

– Hogy nem fog elveszni.

– Még mindig nem érti, ugye? Ilyen kutyát csak azok vesznek, akik azt akarják, hogy a kutya megpattanjon, és éveket kelljen várni rá, hogy előkerüljön, a kis gazdi ez miatt traumát szenvedjen, maguk pedig mindennap láthassák őt sírni. (Tudja, amikor a „kutya pótló póniló” szart sem ér.) Nem lesz étvágya gyereknek, egész nap csak párnába temetett arccal fekszik a szobában. Nem eszik, nem iszik, hiába könyörögnek neki. Később felmerül a pszichológus lehetősége is. De amikor ecsetelik majd a probléma okát, a doki jókat derül magukon, amiért pont ilyen ebet vettek, és azt fogja kérni önöktől, hogy hagyják őt békén, és forduljanak valaki más-hoz segítségért! A gyerek még jobban bezárkózik, megoldás nincs. Telik az idő, a kutya még mindig sehol. Nem segít a rengeteg szórólap, a felajánlott jutalom. A kis gazdi minden állatban az imádott, elveszett kutyusát látja majd. Szomszédaik és az utcában lakók először sajnálni, szánni fogják. A kis srác egyre agresszívabb lesz, maguk semmit sem

tehetnek. Az utcabeliek már félni is fognak tőle, mert egy plüsskutyát sétáltat pórázon, és mindenkinek azt hajtogatja mániákusan, hogy a kedvence végre hazatért. A gyerekük miatt maguk is bezárkóznak. Megszűnnek a grillpartik, a közös kocogások. Nem lesznek barátaik, ismerőseik. Ez kihat majd a gyerek társadalmi beilleszkedésére és a párkapcsolataira is. Az is lehet, hogy soha nem fog elköltözni otthonról. Drogos lesz, bűnöző, esetleg pszichopata. Most miért néz így rám? Most meg, hová megy? Kérem, várjon... Tudok ajánlani helyette valami mást! Kérem, várjon!

Sid Clever

A ház

Szinte semmilyen kiemelkedő esemény nem történt a poros kisvárosban. Ha véletlenül sikerült valamilyik vénlánynak férjhez mennie, az már annyira ünnepszámba ment, hogy hónapokig beszédtemát adhatott a mindig álmos, szinte állandóan tétlenkedő embereknek.

Éppen ezért volt furcsa, amikor a helyi ingatlanközvetítő elterjesztette a hírt, hogy egy nagyon távoli városból jön egy úr, akinek feltett szándéka, hogy megvásárolja a környék egyik legrégebbi és talán legromosabb ingatlanát.

Bár maga az épület semmiben sem különbözött az arrafelé található igencsak romos állapotban lévő ódon, valamikor talán kastélynak nevezett kőépületektől, mégis volt benne valami furcsa.

Mármint nem az épületben, hanem abban a tényben, hogy valaki egy - a kisvárosiak által - nagyon dicsőített városból éppen ott akarjon egy évtizedek óta üresen álló házat venni.

Az épület kijebb esett a várostól, de mégsem annyira, hogy a kalandvágó gyerekek ne menjenek el oda szinte minden nap, hogy az általuk megálmodott rémtörténetekkel ijesztgessék egymást.

A hely éppen ideális volt erre a célra. Mivel pillanatnyilag senki sem mondhatta magáénak, még olyan is előfordult, hogy éjszakánként is felkeresték a láthatatlan, és egyáltalán nem valóságos szörnyszülöttek házát.

Egyszer csak jött egy ember, és megvette az ingatlant.

Az új tulajdonos megnézte az épületet, majd lebonyolított néhány, mások számára érthetetlen és kissé zavaros telefonbeszélgetést, majd elhagyta a kisvárost.

Néhány nap elteltével érkezett néhány munkás és több teherautónyi építőanyag, aminek az lett a következménye, hogy a környékbeli gyerekek többé nem tudtak bejutni az épületbe.

A munkások kopácsoltak és fűrészeltek, majd ők is eltűntek.

Harmadnapra visszajött a tulajdonos, megnézte az épületet. Megint elment, de előtte közölte az ingatlanközvetítővel, hogy nem kíván a felújított

házban lakni, mert nem saját részére vette az épületet, hanem a kisebbik leányának, aki majd valamikor, valamit kezdeni fog vele.

Természetesen senki sem értette, hogy miért kellett felújítani egy romos házat, ha azután senki sem fog lakni benne. Hamarosan azonban már úgy könyvelték el a dolgot, hogy ez is csak egy sznob fickó újabb kínja volt.

Tudvalevő, hogy a túl sok pénzzel rendelkező emberek egy ponton túl már nem tudnak mit kezdeni az összeharácsolt pénzüikkel. Ha azonban találunk valami kellemesnek tűnő elfoglaltságot, azonnal beleölnék egy csomó pénzt.

Azonban ezeket a szórakozásokat hamar megszokták unni. Ebben az esetben is éppen ez történt.

Néhány hónap múltán egy csavargó érkezett a porfészekbe. Jelenléte a nemkívánatos kategóriába esett, ezért a rend éber őre visszakísérte a város határáig, ahol kitette a kocsiból, és magára hagyta.

A csavargó tanakodott egy kis ideig, majd amikor már biztos lehetett benne, hogy a házban senki sem tartózkodik, egy nagyot kerülve, a hátsó oldaláról közelítette meg az épületet.

Hamar sikerült találnia egy ablakot, amelyik nem volt berácsozva. Egy földről felszedett kővel betörte a pinceablakot, és bemászott rajta.

A pincében félhomály uralkodott. Egy csomó régi kacaton és törött bútorokon kívül semmi sem volt ott. Egyetlen lépcső vezetett fel a földszintre.

Amikor a csavargó felment, egy halk kattanásból észlelte, hogy az ajtó bezáródott mögötte.

Körbenézte a házat, akkor vette észre, hogy a napfényt visszatükröző ablakok nem átlátszóak.

Nem is voltak ablakok, csak ablaküvegek. A ház minden szobája be volt falazva. Bár kívülről úgy látszott, valójában sem ajtó, sem ablak nem volt rajta. A pince ablakai voltak az egyetlen bejáratnak használható nyílászárók. A csavargó bejárta a ház összes helyiségét, de nem talált kiutat.

A gyerekek később, ismét visszaszöktak az elhagyatottnak tűnő házhoz.

Egyre többen mentek be a pincébe, és egyre kevesebben jöttek ki onnan.

Ted Clever

Bundás kenyér és tea

Húgom, fivérem, és a szökésünk...

- Alszol, tesó?
- Nem.
- Meg fogunk szökni innen!
- Nem megyek sehova! Holnap grízgaluska leves lesz az ebéd... meg diós tészta... este meg tejberizs.
- Kit érdekel az a nyamvadt kaja! Mindent megszerveztem! A fal túloldalán vár ránk egy vázas bicikli, azzal lépünk olajra.
- Honnan szereztél bringát?
- A gondnoktól vettem kölcsön. Nem fogja keresni. Be van rúgva, alszik. Ma volt fizetés. Már délután az árokban feküdt, úgy támogatták be nevelőtanárok. Láttam az emeleti ablakból. Figyelsz rám egyáltalán?
- Igen, csak közben eszem.
- Mit zabálsz folyton?
- Bundáskenyeret. Van teám is, kérsz?

– Köszí, nem! Inkább szedd a holmidat.
– Mi lesz, ha rájönnek, hogy megszöktünk?
– Mi lenne? Semmit! Két gonddal kevesebb!
– Akkor miért mutatsz hármat? Nem akarsz le-
venni a hegesztőszemüveget?

– Rajtam maradt, most jöttem vissza a lakatos
műhelyből. Ezt csináltam éjszakánként, amíg min-
denki aludt...

– Egy csáklya? Ez így kevés lesz, kötél is kell
hozzá.

– Az is van, fontam lepedőcsíkokból. A mosodá-
ból emeltem el őket.

– Legalább a tisztákból hoztál?

– Honnan tudjam? Nem vagyok mosónő, egyéb-
ként sem szaglászom az ágyneműket!

– Egy lopott, ócska, vázas biciklin, pizsamában?
Nem tudom, félek...

– Inkább maradjunk itt, az intézetben?

– Valakik biztosan majd magukhoz vesznek min-
ket.

– Mit szeretnél? Egy öreglányhoz kerülni, akinek
ganézhatod a malacait, szedheted össze a tyúkölből
a tojásokat, mindezt két számmal nagyobb tornaci-
pőben? A szipirtyó az utánad kapott állami támoga-
tásból utazgat külföldre aranyat venni, amit majd

úgysem te fogsz örökölni. Amíg ő idegenben vásárolgat, addig te az utcán keresgéled a sörösüveget, hogy a betétdíjból tudjál magadnak venni egy gombóc fagyit. A születésnapodon meg beültet a moziba egy szar ruszki filmre, ami feliratos!

– De, ha te... mérnök nevelőszülőkhöz kerülnél, ott jó helyed lenne...

– Nekem nem lenne szerencsém! Engem... megszállott kommunisták adoptálnának, akik kiédesgetnek a hintából, azután meg beletömik a csirkemájat a számba. Ha ellenkezem velük, még meg is vernek. Később azután már mindenért pofozni fognak. Rajtam vezetik le a frusztráltságukat, ami abból ered, hogy ők vesztesek, csak nem képesek feldolgozni. Az én lóvémből költözködnék állandóan, és abból fogják leérettségiztetni a saját kölkeiket. Tényleg ezt akarod? Itt az intézetben simán szétválasztanak minket. Azt is letagadják, hogy hányan vagyunk testvérek! Te menj az öreglányhoz, én meg megyek csirkemáj gyömöszölésre. Negyven év múlva találkozunk, ha így jó neked!

– A Mamit akarom!

– Én is, de az anyánk meghalt, emlékszel? Jössz vagy nem?

– Jól van, megyek! Visszük a hógunkat is?

- Elmegyünk érte!
- Akkor kell még bundás kenyér és tea. Egy valamit azért árulj el nekem: a gondnoktól miért éppen a bringát nyúltad le, miért nem inkább a kapukulcsot?

- Mindjárt fent vagyok, azután felhúzlak titeket is. Tesó, segíts egy kicsit!
- A bátyád nem tud segíteni. Tele van a keze bundás kenyérrel és teával.
- Akkor segíts te!
- Nem lehet, fogom a játékmacimat.
- Dobd el azt a félszemű vackot!
- Nem! Te sem vetted le a hegesztőszemüveget!
- Figyeljetek, a fal túloldalán vár minket a vázas bicikli, azon gurulunk a szabadság felé.
- Én nem megyek biciklivel, úgyis ki fog lúkadni a hátsókereke, aztán majd tolni kell!
- A húgom vagy, ne legyél paranoiás! Nincs szembeszél, nem esik a hó...
- Kenyér nincs...
- Bundás kenyér jó lesz? Ott van a bátyádnál.

– Azt már megettem, tesó! Van még egy kis tea...

– Akarjátok tudni, mi lesz a sorsotok, ha itt találunk minket?

Na, ugye? Megy ez! Ez az! Kapaszkodj! Te is, tesó! Mindjárt megvagyunk! Ennyi az egész, látjátok? Ott vár minket a szabadság!

– Öcskös, ezt jól kifundáltad! Már csak azt nem értem, ha nem loptad el a kapukulcsot, hogy került ide a vázas bicikli, a falnak erre az oldalára?

Sid Clever

Hajtóvadászat

Amikor Ricardo Andretti megtudta, hogy a Szindikátus már nem tart igényt szolgálataira, azonnal elindult Reno felé. Tisztában volt vele, hogy amint kegyvesztett lett, valaki máris elindult, hogy végrehajtsa rajta a halálos ítéletet.

Ricardo volt a Mandarosa Szindikátus pénztárosa egészen addig, míg nem kezdett el saját zsebére dolgozni, és az ilyen társadalmi körökben ez olyan nagy hibának számított, hogy csak egy jól sikerült öngyilkossággal tehetné volna jóvá a félrelépését.

Ő azonban többre tartotta saját életét, mint néhány beképzelt vénember helyeslését, ezért kellett menekülnie.

Ricardo utálta a sivatagot, de most a biztonságot jelentette számára. Azt gondolta, Reno-ban senki sem fogja keresni.

A helyzethez képest nagyon nyugodt volt, bár elég gyakran pillantott a kesztyűtartóra. Ott tartotta

revolverét arra az esetre, ha netalán mégis összefutna a maffia bérgyilkosával.

Néhány mérföld száguldás után megállt az egyik útszéli büfénél. Kért egy korsó sört és egy hamburgert, miközben elégedetten nyugtázta, hogy egy feltűnően csinos lány őt nézi.

Kék farmer, fehér póló, és naiv, zöld szemek. Ricardo kedvenc színösszeállítása. Ha nem lett volna olyan sietős a menekülés, biztosan kikezdett volna vele.

Miután sikerült lenyelnie a rágós hamburgert és a pocsék sört, a kocsijához indult, de a lány megállította.

– Elvinne Reno-ba? – kérdezte gyermeki ártatlansággal.

– Nagyon szívesen! De miből gondolod, hogy oda indultam?

– Abból, hogy ez az út oda vezet. Aki erre indul el, az előbb-utóbb Reno-ban fog kikötni.

– Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen szép lány egyedül kóborol ebben a hatalmas és ijesztően kopár sivatagban? – kérdezte Ricardo, amikor már néhány perce elindultak.

– Tegnap szakítottam a fiúmmal, és most egy kis pihenésre lenne szükségem. – válaszolta a lány és egy ráógumit dobott a szájába. – Nem zavarja, ha alszom egy kicsit?

Kis idő múltán a lány elaludt. Ricardo csendben figyelte a visszapillantó tükörben időnként felbukkanó autót. Tudta, hogy nagy hiba volt felvenni a lányt. Semmiképp sem kívánt közelebbi kapcsolatba kerülni vele, csak nyűg volt a nyakán.

Lehúzódott az út szélére, elővette fegyverét, csőre töltötte és várt. Azonban félelme alaptalan volt, mert a kocsi elhúzott mellettük. Egy nő és egy kisfiú ült benne.

– Kezdődő paranoia. A következő motel előtt kiteszem a lányt.

Este lett, mire meglátott egyet. A lány addigra már ébren volt.

– Megállunk? – kérdezte.

– Igen. Itt elválunk egymástól! Nekem nagyon kell sietnem, és nem hiszem, hogy kellemes társaság lennék számodra. Ha Reno-ba érsz, majd keress meg!

– Egy francot! Elhoztál ide a nagy semmibe és ki akarsz dobni? – kiabált a lány.

– Pihenni itt is lehet! Ha pedig megunod a sivatagot, visszamész a fiúdhhoz. – válaszolta a vezetéstől fáradtan Ricardo. – Ilyen egyszerű az egész.

– Meg kell értened! Valaki a nyomomban van, hogy megöljön. Nem szeretném, ha abban a pillanatban, amikor utolér... Így te is veszélyben vagy!

– Szó sincs róla. – mondta nyugodtan a lány, miközben kinyitotta a kesztyűtartót. – Csak te vagy veszélyben.

– Feladat elvégezve, a célpont halott. – jelentette később a lány egy telefonfülkéből a Szindikátus elnökének.

Ted Clever

Nem akarok csalódní

Csak egy perc volt az egész, csak egy múló pillanat, de bennem megmaradt örökre.

Megláttalak, tekintetünk összefonódott. Én azonnal tudtam, amit te nem mertél szavakkal kimondani... olvastam a parázsló tekintetedben: mi egyek vagyunk!

Vigyél magaddal, hercegem! Ments meg, engem itt bántanak! Veled megyek, csak egy szavadba kerül! Vágtázzunk a parton édes kettesben, ében fekete lovon! A hullámok csak nekünk villódnak majd a lemenő nap langyos fényében.

Hajókázni is fogunk a tengeren. Ölelkezve, szótlanul bámuljuk a csillagokat, kezünkben pezsgős pohár. A partról beszűrődő, andalító zene lesz a társaságunk, és a kíváncsi Hold.

Nem kell megszólalnunk, nem kell traktálnunk egymást unalmas közhelyekkel. Majd a testünk megadja a választ a fel nem tett kérdésekre. Szeretkezni fogunk, amíg le nem ég a vágy tüze, hogy

végül csak hamu maradhasson belőle. A mi a szerelmünk erős, erősebb mindennél, a tüzet bármikor feltámaszthatjuk! Egy ilyen forró éjszakán akár kétszer-háromszor is.

Alig ismerlek, máris gyereket szeretnék tőled! Hogy lehet ez, mi bűvölt el engem annyira? A lehetőség, hogy menekülhetek, a vagyonod, hogy talán többé nem kell visszatérnem a futószalag mellé, három műszakba?

Nem! Az érzelmeim mélyebbek és őszintébbek ennél. Hiszen, magad vagy a csoda! Megértő vagy velem, el tudnád fogadni a sorsomat, és a félvér gyerekeket is.

De nem akarok megint csalódní. Nem szeretném látni az ijedt pillantásod reggel az ágyban, amikor feleszmélsz, hol vagyunk. Ne kelljen riadtan nézned, mintha nem ismernél.

Aki éjszaka szép, az reggel is szép, nem? Csak adj egy kis időt nekem. Ne a meggondolatlan tetteket hibáztasd, ne a kiürült piás üvegeket! Nézz rám, ez vagyok én! Nézz rám, miért olyan nehéz ez neked? Nézz rám, szeretlek teljes szívemből!

Nem akarok megint csalódní. A csodálatos éjszaka után ne vigyél ki a hajóddal a partra! Nem akarok ott állni értetlenül. Ne adj nekem öt eurót busz-

jegyre, és ne mondd azt, hogy, messze kell lenned tőlem, hogy fontossá válhassak a számodra.

Nem akarok csalódní. Nem bírnám végignézni, amint a kedvenc ingedet a tengerbe hajítod, mert abban kávéztam reggel, az együtt töltött éjszakánk után. Fájna átélnem, amint a kikötőből minden hajó sietve távozik, amikor a partra lépek.

– Takarodj már fel a járdára, te hülye picse! Mit bámulsz? Tetszem neked, vagy nem láttál még luxus terepjárót?

– Kapd be, faszkalap! Dugd fel magadnak a drága kocsidat!

Van még egy teljes órárn a műszakkezddésig. Nem akarok megint csalódní...

Miért vagyok ilyen romantikus? Mi ez a szenvedély, ami mindennap ide hajszoł? Mit kutatok?

A kikötőben megnyugszoł. Itt lesz az életem fordulópontja, tudom, érzem! Már nem sokáig kell dolgoznom, és hamarosan nekem is lesz életem, amit megoszthatok a Facebookon!

Nem hiszek a szememnek! Ez varázslat, mágia! Csak egy perc volt az egész, csak egy múltó pillanat, de bennem megmaradt örökre...

Sid Clever

Zuhanás után

Tegnap, miután végeztem szokásos napi teendőimmal, megpróbáltam az ablakpárkányon egyensúlyozva megtisztítani a keretet, de elveszítettem egyensúlyomat és lezuhantam a ház előtt húzódó járdára.

Nagyon megüthettem magam, mert egy hatalmas vértócsa volt a fejem körül, és az arra járó emberek szörnyülködve néztek le összezúzott testemre.

De nem hiszem, hogy nagyobb bajom lett volna, mert miután minden tagomat végig próbáltam, felálltam és visszavánszorogtam a hatodik emeleti lakásomba.

Bekapcsoltam a számítógépet, írni kezdtem. Már régóta motoszkált bennem néhány befejezetlen történet, melyeket szerettem volna papírra vetni, mielőtt még teljesen megfeledkeznék valamelyikről.

Még sokáig hallottam lentről az emberek zsivaját. Később érkezett egy ésszerűtlen hangerővel sziré-

názó mentőautó. Kinéztem az ablakon és láttam, amint egy igencsak rossz állapotban lévő embert hordágyra tesznek, majd betuszkolnak a még mindig nagyon hangos mentőautóba. Furcsának tartottam, hogy egyetlen nap alatt két baleset is történt a házunk előtt...

Elfogyott a cigarettám. Lementem a sarki kisboltba, hogy pótoljam készletemet, de az eladó, aki eddig mindig szívélyesen viseltetett irányomban, most olyan szemtelenségre vetemedett, hogy még csak észre sem akart venni. Hiába szóltam hozzá, még arra sem méltatott, hogy köszönjön. Végül annyira felmérgecsített a viselkedése, hogy bementem a pult mögé és kiszolgáltam magam.

Szerettem volna fizetni, de az eladó ekkor sem figyelt rám. Letettem a pénzt a pultra és távoztam.

Otthon levettem vértől átázott ruhámat és lefeküdtem. Elalvás előtt megpróbáltam elszívni egy szál cigarettát, de nem éreztem az ízét.

Nem álmodtam. Mintha a semmiben lebegtem volna egész éjszaka. Talán nem is aludtam, csak feküdtem a sötétben, és vártam a reggelt, mely vörös derengésével, egy új nap lehetőségével kínálta

fel a reményt, hogy magyarázatot találjak az előző napon történt furcsa eseményekre.

A felkelő nap első sugarai beragyogtak ablakomon, megrémültem. Felugrottam, és behúztam a sötétítőfüggönyöket. Nagyon zavart a vakító fény mely úgy tűnt, átölel körülöttem mindent, hogy gyengéd szorításával összeroppantson.

Aludni szerettem volna, de nem tehettem. Mintha az örök kárhozát részévé váltam volna arra ítélve, hogy mindig ébren kell maradnom. Szenvedésem már elviselhetetlenné vált.

Amikor megérkezett a bejárónőm, már a ruhás-szekrényben voltam. Sötétségre vágytam, s ő még csak meg sem lepődött, amikor kinyitotta a szekrényt, hogy néhány, még használható ruhámat magához vegye.

Ott ültem ruhátlanul, és a nyitott ajtón át végignézhettem, amint eddig barátoknak hitt idegen emberek járkáltak a lakásomban, és hatalmas táskákba gyömöszöltek mindent, ami mozdítható volt.

Estére teljesen kiürült a lakás. Csak ez a rozoga szekrény maradt. Amikor a bejárati ajtó egy hatalmas dörrenéssel bevágódott, megértettem, hogy többé senki sem jön hozzám.

Nem vagyok éhes, nem vagyok szomjas, nem érzek semmit és nincs szükségem semmire. Talán már eggyé is olvadtam a semmivel.

Újratanulmányozom önmagam, mint a kisgyermek, aki először látja meg a világot, hogy megérthessem a választ legfontosabb kérdéseimre. Hiszen nem is maradt más, csak a gondolatok. A gondolatok, melyek egyre gyötrőbbé váltak.

És egy kérdés, melyre senki sem adhatja meg a választ: Miért nem akarnak engem észrevenni?

Ted Clever

Apokalipszis

Megtörtént. A fakó lovas kivágtatott, hogy levágja a nemzetek azon részeit, melyek nem akarták elismerni a legfelsőbb hatalmasságot.

János Jelenései beteljesedtek. A Föld nagyhatalmai nem jutottak megegyezésre, így a világhatalmasztrófa elkerülhetetlenné vált.

A Keleti Király nyomta meg először a nukleáris szörnyeteg kioldógombját, majd válaszképpen a Nyugati Király. Hatalmas nemzetek semmisültek meg, s kik egykor oly nagyok voltak, most semmivé lettek.

A Föld kietlen pusztasággá változott, és csak egyetlen ember élte túl a globális pusztulást: Herbert Harris, a rosszhírű mulatótulajdonos, aki az egyik eldeformálódott kontinensen tért magához.

Teljesen egyedül volt. Elveszített mindent, amit oly sok év alatt sikerült összeharcsolnia. Csalás, gyilkosság, megvesztegetés és más egyéb tisztességtelen módszerek segítettek abban, hogy felépítse

birodalmát. Azonban most mindez semmivé lett. Nem voltak mellette elmaradhatatlan testőrei, senki sem vitte ágyához a reggeli kávé, senki sem maradt, aki teljesíthette volna parancsait.

Nagyon rossz érzések gyötörték. Annyira hozzá-
szokott már a kényelemhez, hogy magához térése
első pillanataiban egyetlen használható ötlete sem
támadt, hiszen nem tudhatta mit kell tennie ilyen
helyzetben. Most az egyszer teljesen magára ma-
radt.

Felállt és elindult a nap felé. Órákig gyalogolt,
mikorra elérkezett a Nagy Vízhez.

– A víz élet! – villant fel bomlott agyában, de
tévedett.

A vízben nem volt élet csak az üres, óriási hullá-
mok csapdosták a kiégett sziklák lábait. Herbert
ivott a vízből, azonnal ki is köpte. Nem volt íze és
szomját sem csillapíthatta vele.

A part mentén ment tovább, míg el nem érkezett
a Nagy Hegyekhez, de itt csak kopár sziklák álltak
évmilliók óta mozdulatlanul. Még csak nyoma sem
volt az életnek.

Az egyik szikla oldalában talált egy barlangot,
abban töltötte az éjszakát.

– Jó reggelt, Mr. Harris! Itt a kávéja – ébresztette fel reggel a komornyik.

Herbert az ágyában feküdt. Kinyitotta szemeit és meglepéssel tapasztalta, hogy technikai értelemből véve minden a legnagyobb rendben van körülötte. Hatalmas, puffadt testét már nehezen elviselő baldachinos ágya a megfelelő helyen volt, és az ablakon besütött az életet adó Nap.

– Valami baj van, Uram? – kérdezte a komornyik.

– Nem! Szerencsére minden a legnagyobb rendben, csak valami nagyon szörnyű dolgot álmodtam.

– Nálunk is gyakran megesik. Tudja, a családjuk már...

– Ki a francot érdekli a maga családja? Hagyja itt azt a rohadt kávé, és tűnjön a fenébe!

Herbert Harris ismét elemében volt. Előbbi ijedtsége néhány perc alatt elpárolgott. Megnyomta az ágya melletti jelzőgombot, és élvezettel figyelte, amint testőrei szinte abban a pillanatban meg is jelentek.

– Parancsol valamit, uram? – kérdezte egyikük.

– Igen. Azt a mocsok bukméker, tudjátok, az a, hogy is hívják...

- Jackson. Williams C. Jackson, Uram!
- Igen az! Ha ma délig nem fizet, nyírjátok ki! Az én területemen nincs szükség ilyen alakokra!
- Igenis, Uram! Azonnal indulunk! Parancsol még valamit?
- Nem, semmit! Menjetek már! Én még alszom egy kicsit. Senki se merjen zavarni, amíg nem csengetek!

A testőrök elmentek, Herbert magára maradt. Úgy gondolta, behozza azt az időt, amit az a szörnyű rémálom vett el pihenéséből. Ennyivel tartozott szervezetének.

Elaludt, és ismét a barlang előtt állt. A perzselő forráság meredeken tűzött a nukleáris halál mindent elsöprő erejétől kiégett sziklákra.

Herbert elindult a hegyek mentén azzal a szándékkal, hogy megkeresse az esetleges túlélőket.

Nagyon magányosnak érezte magát. Még egy kóborló kutjának is tudott volna örülni. Csak ekkor értette meg, milyen rossz egyedül lenni. Talán még a halálnál is rosszabb.

Még sokáig folytathatta volna a mély lélektani eszmefuttatást, de ekkor hangot hallott a távolból.

Elindult a hang irányába. Semmi kétség, ez egy nő hangja. Hát még sincs egyedül!

Herbert ismét felébredt. Míg aludt, a szomszéd szobában valaki bekapcsolta a rádiót.

A rádióból egy nő hangja hallatszott:

– ... Hát mégis megtörtént! A fakó lovas kivágta-tott, hogy levágja a nemzetek azon részeit, melyek nem akarták elismerni a legfelsőbb hatalmasságot. Az Egyesült Államok elnöke parancsot adott a két atombomba bevetésére...

Herbert nem akarta, hogy álma valóra váljon. Nem akarta elveszíteni keserves kínok árán felépített birodalmát. A mértéktelen zabálástól és a rendszertelen életmódtól beteg szíve nem bírta el ezt a megrázkódtatást. Abban a pillanatban felmondta a szolgálatot.

– ... Hirosima és Nagaszaki ellen. Megemlékező műsorunkat a jövő héten folytatjuk...

Ted Clever

Festékbolt

Kerítést kellett festenem büntetésből, mert előző nap megint szétszaladt a ménes. Mindenről a fogorvosom tehet!

Időpontra voltam nála hivatalos. Ügyes és bátor voltam! Ez alkalommal nem sírtam el magam, nem hisztiztem, nem kellett az asszisztensnek felpofoznia, a székbe sem kellett lekötözni, hogy a fogorvosom tehesse a dolgát.

Szó szerint otthagytam a fogamat! Megdicsérték, megpaskolták a buksimat, azután vérző szájjal mehettem a rákba. Nem kaptam nyalókát, matricát sem.

Ez van, a szépségért szenvedni kell! Kettő decis, kerek, zöld üveges majrépatronnal akartam nyitni a napot, a zsibbadás utáni másodlagos fájdalmakat megelőzendő. De nem volt kedvem vásárolgatni, hogy feltöltssem a készleteimet. Azzal tompultam, amit otthon találtam.

Hiába fikázzák a boros kólát a nagy tudású, bor-kóstoló, borlőtykölő, bornyalogató, borgargalizálók, akik a pincék mélyén játsszák a szakértőt, utána meg sunyiban, kancsószám nyakalják a lőret, míg seggrészegek nem lesznek. Beindul a dalolászás, az összeölelkezések és a baráti csókok olyan töményen, hogy szinte már szódát kéne locsolni közéjük:

– Drága, édes egy komám, annyira szeretlek! Öncsé’ má’ még egy pohárkával! Nagyon fásza borod van! Mennyi lett az idén?

– Hát... amennyi hordóm van!

Na, pontosan az ilyen alakok véleményére nem adok! Én nem játszom meg magam. Nyíltan felvállalom, hogy a bort kólával, ízesített ásványvízzel iszom, ráadásul önkontroll nélkül, ha úgy adódik, akkor literszám...

Egyik borász haveromtól veszem a cuccot, mert benne megbízom. Mégsem buziskodok a borral, nem szaglászom, nem rizsázom mellé, nem fonom körbe mítoszokkal, semmit nem vélek a zamatában felfedezni! Fél literes korsó: fele bor, fele kóla, aztán hadd szóljon! De még így sem vagyok képes feltornázni magam a helyi borfogyasztók top-tízés

listájára. Pedig ilyen elfogyasztott mennyiség és az időintervallum tükrében, már láttam, árokparton heverő, hűvösben sziesztázó embereket, akik a kérekpárjukkal takaróztak.

A délelőtt gyorsan eltelt, a zsibbadás elmúlt, én is „megérkeztem”. Nem volt még elég a jóból, turnéra indultam. Ha borral nyitsz, illik sörrel folytatni, de lehet fordítva is! A cipőm egyre gömbölyűbbnek tűnt, a járda pedig egyre keskenyebbnek.

Másnap, másnaposan kellett kerítést festenem. Ki a hibás? Naná, hogy a fogorvosom!

A kerítésfestés nem igényel nagyobb felhajtást: festék, ecset, esetleg hígító, és a festendő kerítés. Az összetevők egyike nem volt a birtokomban: a hígító...

Gyorsan fel is hívtam a haveromat, hogy hozzon még pár liter vörösbort, mert tegnap az összes elfogyott. Lefixáltuk a mennyiséget és az időpontot: minél többet, minél hamarabb, addig én elmegyek a festékboltba hígítót venni.

- Neked, miben segíthetek?
- Hígítót szeretnék.
- És... mihez kellene?

A fölösleges és értelmetlen kérdésekkel nincs bajom, amíg nem nekem teszik fel. Ha mégis, akkor szoktam átértékelni a munkahelyi alkalmazott alapvető funkcióit.

Nincsenek különösebb elvárásaim, nem vagyok vásárló sznob, nem hordok hasitasit pocakmagaságban, a pólón kívülre csatolva. Nem várom el, hogy körülöttem forogjon a festékbolt. Nem teszek fel idióta kérdéseket, csak azért, hogy a sort feltartsam. Én nem akarok úgy állni a kasszánál, hogy mindenki láthassa: most én következem, és számlát is kérek, ennek következtében evidens, hogy valamit mutyizok, fusizok. Az is megeshet, hogy a főnökömnek veszek ezt-azt, az ő cége nevére, csak eljátszom, hogy az enyém...

Normális vevő vagyok, csak rohadtul másnapos. És nem vagyok most nyitott feldolgozni mások fölösleges kérdéseit.

A kiszolgálócsajénak is kábé annyi értelme volt, mint felszpojlerezni és leültetni egy agyonhasznált, tizenéves Suzukit.

Nem is álltam meg szó nélkül:

– Tudod, amikor a spiccen voltam, simán berendeltem egy kis kokót és egy-két rüfkét az éjszakából! Néhány fegyvert is tartottam otthon, de csak a paranoiám miatt. A kivilágított úszómedencém a kecom barlangra emlékeztető alsó szintjén, a szilikon mellű lányok, a legdrágább pezsgők, és az a rengeteg fehér hó... Mindent eltapsoltam, el- és felszívtam! Semmim sem maradt, lecsövesedtem! Csóró lettem, sehol nem kapok hitelt. Már az otthon folyósított kölcsönt sem tudom felvenni többször. A cemendek sem hajlandóak szóba állni velem, pedig amíg volt lóvém és kokóm, állandóan bizonygatták, hogy mennyire szeretnek. Talán ezek hatására voltam kénytelen elkövetni az első fegyveres rablást, aminek egy gyógyszerár volt a célpontja. De soha nem szabad túszokat ejteni! Ez az alapszabály! Valószínűleg ezért sikerült megúsznom büntetlenül.

A festékboltos csaj arcáról lehervadt a „miben segíthetek, ezért fizetnek, és a tulaj a közelben van, mert egyébként mehetnél akár a francba is” mosoly.

Hátrébb lépett, és azt mondta, nagyon sajnálja, de dolga van a raktárban. Én magam is ki tudom választani a nekem legmegfelelőbb „kelléket”!

Ott akart hagyni engem kiszolgáltatlanul. Nálam ez nem így nem működik: Nem, kisanyám, nem úszod meg ennyivel!

Hagytam levegőhöz jutni, majd újra a víz alá nyomtam:

– A skizofréniám csak egy kis ideig ösztönzött meggondolatlan cselekedetekre. A gyógyszerek most már segítenek kordában tartani, de sajnós azt a „kellemes lebegést” nem idézik elő, hiába iszom rájuk orrba-szájba, szöges ellentétben a mellékelt használati útmutató tilalmaival. Már csak ez maradt nekem: a hígító. Az olcsó, szintetikus lebegés egy kopott bevásárlószatyor aljába töltve, félig a fejemre húzva, távol mindenkitől, és messze minden fájdalomtól...

A csaj tekintete őszintén tükrözi a gondolatmenetét. Próbál magyarázatot találni az égetően fontos kérdésekre: milyen mértékben vagyok ártalmas másokra, és hogyan lehetek még szabadlábon?

– ...Egyszer még az is megfordult a fejemben - és akkor éppen nem voltam belőve -, hogy üres

borosüvegekbe palackozom a hígítót, persze csak miután már beálltam tőle, és azoknak a kiöntő nyílásaiba rongydarabokat tömködök. Ha azzal kész vagyok, az egészet szatyrokba pakolom, és irány a nagyváros. Az üveg szájába tuszkolt rongyokat meggyújtom és széthajigálom a környéken, lángokba borítva az utcákat, tereket. A vöröslő égbolt alatt fennhangon sajtószabadságot és olcsóbb hígító árakat követelek mindaddig, amíg egy mesterlövész, golyót nem repítene a fejembe...

A festékboltos csajnál tetőzik az irtózat. Már megbánta tettét. Szemeiben rettegés és páni félelem. Tanácstalan. Ha ez egy filmes klisé lenne, akkor sikítózva rám borítaná a festékes polcot, felkapná a porral oltót, és a fejemre mért ütésekkel ártalmatlanná tehetne. Akár még hős is válhatna belőle! Megoszthatná a Facebookon az ájult tete-mem felett pózolás szelfiket. Kapná a lájkokat, de az senki nem firtatná, hogyan jutottunk el idáig.

A csaj nem fog engem lenyomni! Előbb elkészült fantazmagóriákkal főleg nem! Én már sokkal hamarabb megírtam az ő sztoriját, ott helyben, valahogy így:

Előveszem az okos telefonomat, és a kedvéért rákeresek az interneten, hogy bizonyos festéktípusok mellé a gyártók, milyen hígítót javasolnak, és a linket átküldhetném neki. De le is vehetnék egy doboz festéket a polcról, az arcába tolhatnám, mert arra is rá van írva, hogy mivel lehet hígítani. Akár a fejére is boríthatnám az egész doboznyi festéket, és akkor kénytelen lenne megtudni, mivel moshatja le magáról.

Akkor jövök ismét a telefonommal. Átkapcsolom kamera funkcióra, lövök pár képet, majd a közösségi oldalamon posztolnám ezzel a címmel:

„Amikor egy festékboltban dolgozol, és megkérdezed a vevőt, hogy minek neki a lakkbenzin?”

Sid Clever

Késleltetés

Ekkor már második éve sínylődtem bűzös cellámban. Még két kemény hónap volt hátra büntetésemből, mely még talán elviselhető is lehetett volna számomra, ha ezen az ominózus reggelen nem nyitottam volna ki a Times aznapi számát.

Mint minden valamirevaló író, aki valamilyen ismeretlen oknál fogva az igazságszolgáltatás kezei közé kerül, én is el voltam látva minden eszközzel, ami a folyamatos íráshoz szükségeltetik.

Volt egy csomó tollam, rengeteg papírosom, és még a fontosabb napilapokat is megkaptam késedelem nélkül, de jóval több pénzért, mint amennyiért egyébként megvehettem volna bármelyik újságárusnál. Persze csak akkor, ha szabad lettem volna.

Nem voltam szabad, de ennek nem is lett volna olyan nagy jelentősége, de mint már említettem a Times aznapi száma tartalmazott egy olyan cikket,

ami nagyon felbosszantott, sőt azt is mondhatnám, hogy szinte az örületbe kergetett.

A híradás szerint egy befektetési konzorcium azt tervezte, hogy felvásárolta a folyó jobb oldalán található nyomortelep ócska házait, hogy azok lebontása után luxusvillák építésébe kezdjenek.

Nem igazán érdekelt volna a dolog, ha egy régi ügyem miatt nem állt volna oly közel a szívemhez az egyik ottani ház mögötti sírkert. Nem volt nagy terület, de az egyik sírhely kimondottan fontos volt számomra.

Annyira fontos, hogy azonnal tollat ragadtam és írtam egy névtelen levelet a helyi rendőrkapitányság vezetőjének.

Hetek teltek el anélkül, hogy bármi is történt volna. Nap, mint nap figyeltem a napilapokat és a rádió hírműsorait, hátha hallok valamit az építkezésről.

Azt mindenesetre sikerült megtudnom, hogy időközben a munkálatok annyira előrehaladtak, hogy már majdnem végeztek a bontásokkal.

Azonnal cselekednem kellett. Kihallgatást kértem, hogy egy szörnyű bűntett elkövetéséről számolhassak be a rend őreinek.

– Tehát, ön állítja, hogy évekkel ezelőtt meggyilkolt egy embert, akit a nyomortelep egyik házának pincéjében temetett el. Valóban így történt?

– Igen. Ez az igazság, igazgató úr. Mint már említettem, őszinte, feltáró jellegű vallomásomat meg is írtam a rendőrségnek, de mindezidáig semmi sem történt.

– Dehogynem. Nagyon is történt. Amíg ön itt pihengetett, a rendőrség kiment a helyszínre és megkeresték a holttestet. Csakhogy nem egy csontvázra bukkantak, hanem több százra. Ott ugyanis évszázadokon keresztül egy temető volt. Arra épült az a városrész. Éppen ezért nem értem, hogy mit akar tőlem és a rendőrségtől. Értetlenül állunk vallomása előtt, melynek nincs egyetlen olyan konkrétuma sem, mely alapján nyomozást lehetne folytatni ön ellen. Egyébként is furcsa, hogy néhány nappal a szabadulása előtt próbálja bizonygatni bűnöségét.

– Igen, uram – suttoztam. – Talán kissé furcsa, hogy így történt, de az igazság olykor a legváratlanabb pillanatokban kerül napfényre.

– Ugyan már! Ne hadováljon nekem. A rendőrség leállította az építkezést csak azért, mert ön azt állította, hogy elásott oda valakit. Ezzel szemben a

rendőrök egyetlen olyan holttestet sem találtak, amelyik ebben a században került volna föld alá. Van még valami mondanivalója? Vagy csak azt szerette volna elérni, hogy egy helyszínelésre hívatzva a rendőrség kikérje innen néhány napra? Erről ne is álmódjon! A nyomozást megszüntették. Örülhet, hogy nem kell megfizetnie a kutatás költségeit. A feltűnési viselkedése miatt az építkezés több mint egy hónapig szünetelt! Távozhat.

Kissé furcsa érzés volt. Sikerült bolondot csinálnom magamból. Ezek után nem tehettem mást, minthogy vártam. Vártam, hogy megnyíljon előttem a börtön kapuja.

Elérkezett szabadulásom pillanata. Annyira izgatott voltam, hogy eszembe sem jutott megváltozott helyzetemen gondolkodni.

Esteledett. Amint kiléptem a kapun, azonnal leintettem egy taxit és a nyomornegyedbe hajtottam. Nem is lepődtem meg, amikor odaértem.

Kifizettem a sofőrt, és amilyen gyorsan csak tudtam, elindultam az egyik sikátor felé.

Büszkén állíthatom, hogy börtönbeli trükköm nem bizonyult hiábavalónak. Az a kis idő, míg álltak a bontási munkálatok, megkímélte azt a kicsi,

omladozó házikót a vízparton. Annyira távol esett a többi háztól, hogy még a rendőrök sem vették a fáradságot, hogy ázni kezdjenek a gyomos kertben.

Benyitottam a rozoga kapun. Hangos nyikorgása volt az egyetlen hang, mely megzavarta a környék nyugalma. Az egykor ott élő embereket már régen elköltöztették onnan, a munkások is hazamentek.

Egyedül voltam a kertben. Egyetlen rúgással ki-döntöttem a kőből faragott keresztet, és egy vasdarabbal kaparni kezdtem a nedves földet. Egészen addig kaparásztam, amíg elő nem került egy kisméretű vasláda fogantyúja. Óvatosan körülnézetem, de senkit sem láttam a környéken, ezért azonnal kivettem a ládát a földből, letakarítottam, majd éppen olyan észrevétlenül, ahogyan érkeztem, eltűntem a környékről.

Ha feljelentésemmel nem késleltettem volna az építkezést, talán sohasem juthattam volna hozzá ahhoz a pénzhez, amit lebukásom előtt, idejében sikerült elrejtennem, nem sokkal a Vermontban elkövetett ékszerrablás után.

Ted Clever

Gyerekszoba

– Te... öreg, megtennéd, hogy nem az én ablakom alatt rőfögsz?

Ejnye, de kényes lett ez a környék, amit már gyerekkoromban is messzire elkerültem a bűz és a mocskok miatt! Nem is változott semmit, csak több lett a hajléktalan, a szemét, a hányás- és húgyfoltok, a kutyaproduktumokról nem is beszélve. A telep lakóit már régen evakuálni kellett volna valami újonnan épült lakóparkba, egy másik kerületbe! Ezeket a düledező házakat pedig eldózerolni, és a helyét felszórni sóval.

Éppen eljutok arra az elhatározásra, hogy hangot is adok a gondolataimnak /ha már ilyen szépen megszólított/, és megkérdézem a fickótól....

Fel nem tett kérdésemet megelőzendő, olyan hangok tolulnak ki abból a helyiségből, amik még engem is zavarba hoznak. Nem vagyok orvos, étkezési tanácsadó sem, de a pasas, a fal háta mögött valamit nagyon benézhetett evés közben. Vagy

meg sem nézte a csomagoláson feltűntetett szavatos-
tosságot.

Elüldöztek innen, keresek másik helyet, ahol nyugodtan megihatom a sörömet!

A vasúti aluljáró! Megyek oda, legalább hűvösben kortyolhatom a kedvenc italomat. Te meg szard össze magad, panelproli! Remélem, most döbbensz rá, hogy elfogyott a budipapírod!

Rohadt galambdúcok! A WC ablakot miért az utcafrontra teszik? Ez a nap is jól kezdődik! Pedig még csak az első sörömet iszom. Az aluljáró huza-
tos, hűvös, visszhangos, én pedig szomjas.

Két időződő, tanárnak látszó nő, vonszoltak magukkal ugyanannyi kutyát az aluljáróban.

Az egyik dögnek nagyon durva homloka volt, összenyomta a szemeit. Úgy nézett ki a búrája, mint egy használt papír zsebkendő. A másik egy normál panelkorcs, nem kis túlsúllyal.

Az ebek nagyon bizalmatlanul figyeltek, a gyűrt fejű meg is állt, és bámult rám.

– Mit nézel, köcsög? – kérdezem a sunyi dögötől.

Válaszul, mindkét nő már a pillantásával meg tudott volna fojtani egy kanál vízben.

Nincs otthon dolguk? Nem kéne ebédet főzni? Az aluljáró huzatos, hűvös, visszhangos, én pedig nagyon szomjas.

A söröz doboz kiürült, illik helyet szorítani a következőnek. Ugyanezért száműztek a szomszédos ház árkádjaiból, mégsem érdekelt. Pavarottit megalázva küldtem ki a 440 hertzet súlyosan tenorban, egy kicsit megcicomázva, és a végén még emeltem is rajta félhangot. Nem kellett annyit szaroznom, mint a kórustagoknak, akik befogják a fülüket, a szemüket is behunyják, és a hangvilla rezgésére bújják az „A”- hangot.

A kutyatulajdonos nők nem énekeltek kórusban, nem is tudták pozitívan értékelni a rögtönzött előadásomat:

– Édes jó anyádat, hogy neked sem volt gyerek-szobád!

És még csak az első sörömet ittam. Megyek a másodikért... még találkozunk!

Nem tudom, mi alapján választanak alkalmazottat egy olyan helyre, ahol naponta elég sok vevő megfordul, akikkel néha foglalkozni is kell, netán kiszolgálni őket? Nem értem, hogyan lehet beültetni

egy inkompetens csajt egy nagyobb forgalmú bolt kasszájába? Miért pont abba a boltba, ahol sört szeretnék venni?

A pénztáros lány fürdőszobai tükkrét valószínűleg megbabonázta valaki. A leányzó a nem kevés súlyfeleslegén túl, még csak nem is szép, ellentétben az igencsak téves önértékelésével. Az okozott graffiti az arcán semekkora jóindulattal nem nevezhető sminknek, inkább egy levehető álarcra hasonlít. A festék elfogyhatott a toka környékén, és egyáltalán nincsen szolid kontrasztban a hipó fehér bőre és a túlszolizottan barnára maszatolt arca közt.

Kozmetikusra, minőségi műkörmökre nem telik. Lehet, a barátnője és az anyukája mázolták ki a kínai, szegényes sminkkészlettel. Felragasztgatták neki a százas boltban vásárolt műkörmöket, miközben folyton arról gyözködték, hogy igenis, te szép vagy! Aki mást mond, az hazudik! /Vagy brutálisan őszinte./

Hajszerkezete bosszantóan közhelyes. Úgy fel van feszítve a feje tetejére, hogy az arcbőrét és a szemeit is kihúzta oldalra. A lány a kora ellenére simán kinéz a duplájának.

Hát nem akad a környezetében egy őszinte ember? Nincs, aki fellebbentené a fátylat? Nem kell,

hogy a szemébe vágja az igazságot, de legalább utalhatna rá, óvatosan körbeírhatná neki:

Figyelj! Tudod, miért nincsen pasid? Miért kerül el mindenki olyan nagy ívben? Azért, mert itt ülsz naphosszat, miközben a hájad az öledbe folyik. A karjaid, a combjaid, a bokád és a vádliid mérete tökéletesen megegyezik, és alig vagy még húsz.

De nem ez a legszörnyűbb, tudod? Folyamatosan rágsálsz, csócsálsz valamit. A tehéntőgy-méretű melleiden most is ott vannak fennakadva az étel maradékai, amit valószínűleg a polcokról lopkodtál le. Üres kólás dobozok és csoki papírok a lábaid mellett, abban a kis kukában.

Megeszed a hasznot? Minek ülsz itt? Ezért? Elhizsem, hogy tényleg vannak emberek, akik betegségek miatt elhízhatnak.

Azt mondják, nem ő tehet róla! Oké! De akkor ez az egész kurva társadalom beteg? Egy fél ország nem tehet róla, hogy ennyi rusnya és dagadt csaj van mindenfelé, akik még el is vannak ájulva maguktól? Senki nem akarja bántani őket, egy picit sem? Meghasadna az a hazug kristálytükör és sérülne a megtévedt önérzetük? Nincs egy őszinte ember, aki nyíltan kimondaná: dagadt vagy, csúnya és ráadásul még tahó is!

A kasszás téhen olvas a gondolataimban? Úgy csapja elém a visszajárót, mintha minden szót hallott volna.

Szerencséd van, husi! Frenetikus hangulatban vagyok, ezért csak egy kicsit foglak bántani! Veled csak bemelegítek, nem te vagy a célpont, hanem a két panelszingli az út túloldalán!

– Már elnézést... az ott a te pénzed? Elhiszem, hogy frusztrált vagy, mert nehezen jössz ki a minimálbérédből, lepotyogtak a gagyi műkörmeid, nem lájkolják a képeidet a Facebookon... de az én lóvémmal bánj tisztelettel, ne hajigáld!

És egy mozdulattal lepöckölöm az aprópénzeket a pultról.

– Most már a tied! Vegyél magadnak új műkörmeket a százforintos boltban!

A kijárat felé fordulok, a csaj nem mer szólani egy szót sem.

A bolt ajtaja nyitva, megállok kívül, a lépcsőn. Úgyis tudom, mi fog történni. Felkeccintem a sörmömet és már hallom is, ahogyan a széket arrébb húzza a padlón.

Örömmel nyugtázom a látnoki képességeimet. Egy-két korty sör, utána jöhet a kegyelemdöfés! Foghegyről odavetem:

– Ugye, hogy igazam van? Gratulációm a leendő új körmeidhez, szépségem!

A két vénülő szatyor, a két értelmiségi kutyasétáltató édesanyázós a túloldalon vannak.

Megszólítom őket, közben felemelem a sört, és mutatok az aluljáró irányába:

– Hölgyeim! Még egy büfi? Én fizetem!

A kutya rám vakkant, közben hátrál a gazdasszonya görbe lábai mögé.

Adjunk a gyenge pontnak:

– Édes-jóanyádat, hogy neked sem volt kutya-ólad! Dugulj el, te veszett dög! Leoltatlak az állatorvossal!

Még csak fel sem emeltem a hangom, viszont a panelkorcs tulaja igen:

– Téged kellene elaltatni, te elmebeteg fasz!

Aha, ezek szerint, konkrét elképzelése van az ember és a kutyaevolúció lépcsőzetéről.

Van kutyája, férje nincs. Élettársa sem lehet neki. Vagy van? Melyik normális férfi állna össze egy szikkadt, középkorú nővel egy panellakásban? Manus a kanapén, kutya az ágyon.

Szex nincs, mert akkor a kutyus morog. Tehát a csaj szingli, és a másik is. Ha nincs nemi élet, ak-

kor a nők frusztráltak és pont úgy viselkednek, mint ezek. Vagy van szex, csak éppen...

Ó, szent eget! Ez gusztustalan, ebbe belegondolni is rossz!

Szerva itt:

– Valóban nem volt gyerekszobám. Tanyán élünk, szoba-konyhában. Az anyukám meghalt harminc évvel ezelőtt! Most nagyon örül, mert nem lett belőlem egy magányos tanár, aki kockás ingben tiltakozik, és a kutyáján éli ki a szeretethiányt... is.

Csere ott:

– Büszke lehet rád...

Magas labda, lecsapás:

– Az is! Ezt a sztorit is megírom, erre a szavamat adom! Ti pedig, ha fialna valamelyik bolhafészek - és akadna köztük kan kiskutya is -, akkor adjátok neki a Zsoltika keresztnévet a találkozásunk emlékére! Viszlát, jócskán már a hervadásnak indult virágszálaim!

Megdöbbenten néznek össze. Előfordulhat, hogy még nem alázták meg őket a nyílt utcán? De ugyanott, ugyanakkor, még nekem sem szidták az édesanyámat.

Sid Clever

Pumpa doboza

Mi csak úgy neveztük: Pumpa. Nagyon intelligens ember lehetett, de ekkorra már csak egy - a társadalom által eltaposott és megvetett - roncs volt.

Önhibáján kívül került ebbe a helyzetbe. Ezért akibe egy cseppnyi jóérzés is szorult, segítette őt, a külvárosi, igazi nagy egyéniségét, hogy ne kelljen hiányt látnia a mindennapok alkohollal dúsított zűrzavarában.

És bármilyen szegénynek is láttuk őt - a modern kor túl magasra emelt mércéje elkoszolódott, hamis képet adó üvegén keresztül -, rendkívüli módon sikerült megőriznie önérzetét.

Pumpa megfelelően tudott azonosulni az emberek gondolatvilágával. Ivott egyszer egy pohár zavaros lötytyöt az Íróklubban, és azóta minden nap eljött, hogy hihetetlen, de nagyon érdekes, soha meg nem történt élményeit elmesélje az egybegyűlteknak.

Ám a legérdekesebb történetét mégsem ő találta ki, hanem a nagybetűs élet, mely időnként képes a legagyafúrtabb író által életre keltett fantasztikus helyzeteket is felülmúlni.

Mint minden ilyen esemény, ez is egy viharos, esős éjszakán kezdődött...

A város felett uralkodó toronyóra még csak éppen elütötte a tizenhármát, amikor Pumpa egy hatalmas felfedezést tett az egyik (a túlságosan bigott, a hétköznapi emberek által többnyire csak szeméttárolónak nevezett) kincsesbányában.

Az egyébként tényleg csak szemetet tartalmazó konténer alján egy nagyon régi, talán csak tévedésből kidobott fémdoboz hevert. Alig lehetett észrevenni a koszos rongyok és háztartási hulladékok között. De Pumpának jó szeme volt a tudatos szelekcióhoz.

Azonnal felismerte a dobozban rejlő lehetőséget. Nem vette ki csak úgy egyszerűen, mintha egy üres üveget talált volna, hanem előbb óvatosan körülnézett, hogy akad-e esetleges (nem kívánt) szemtanú, aki elorozhatná az értékes zsákmányt.

Nem a doboz volt a lényeg, bár látszatra sem volt teljesen értéktelen. Szép, festett doboz volt, egy pici lakattal az oldalán. Hasonló, mint a korabeli

tároló-alkalmatosságokon, melyekben a nők az ékszereket, és a féltékeny természetű férfiek elől elrejtteni kívánt szerelmes leveleket tartották.

A lehetséges tartalom volt a lényeges, hiszen a doboz bármit is rejthetett, az csakis valami nagyon értékes dolog lehetett, különben nem lett volna lelakatolva.

Nehéz megérteni Pumpa gondolkodásmódját. Elég csak annyit tudni, hogy főhősünk akár az életére is megmért volna esküdni, hogy azon az éjszakán (a tizenhárom harangütés után!) egy felbecsülhetetlen kincs birtokába jutott.

Amint birtokba vette a dobozt fejéhez emelte, és szakértő mozdulatokkal, óvatosan megrázta. Nem nagyon, hanem kellő szakértelemmel, ahogyan a kisgyerekek hallgatják meg a gyufásdobozba zárt méhecske zümmögését.

Pumpának igaza volt. A dobozból apró, surranó neszek jelezték, hogy a zsákmány semmiképp sem nevezhető üresnek. Pumpának volt annyi esze, hogy ne nyissa ki a dobozt, hiszen akkor rögtön megláthatná a tartalmát, és ő ezt egyáltalán nem akarta.

Pumpa életében nem voltak ünnepélyes alkalmak, de ez most annak számított. Rongyos kabátja alá rejtette a kopott festésű, de még díszesnek nevezhető dobozt, és úgy döntött, hogy semmi értelme a további keresgélésnek. Ilyen kincset nem lehet találni minden konténerben. Ünnepélyes alkalom adódott Pumpa szánalmas életében.

Elindult, hogy megfelelő kereteket teremtsen a doboz kinyitásához. Később hallottuk, hogy először az Íróklubba akart betérni, de az akkor már zárva volt. Az egyik sötét sikátoron keresztül hazaindult, hogy az előző napi italmaradékát elfogyasztva adjon nyomatékot a nagy eseménynek.

Pumpa egy kis kamrában lakott a külváros mélyén, nem messze az egyik híres (inkább: hírhedt!) szállótól. A messzi idegenből hazatévedt Haditen-gerészeti alkalmazottak ott éltek megszokott, természetesen egyáltalán nem nevezhető hétfégi életüket. S mert Pumpa nem tartozott a tivornyázók közé, nem szerette a felesleges fényeket, ezért messzire elkerülte a bizarr, vörös fényben úszó, kétes erkölcsű hajadonokat ábrázoló cégtáblákat.

Ezen az éjszakán azért egy kicsit minden más volt. A dobozból mintha hangok áradtak volna ki, és egyre csak olyan dolgokat suttogtak volna Pumpa fülébe, melyekre ő még csak gondolni sem szokott. Engedett a csábításnak.

Újonnan szerzett kincsével a kabátja alatt betért az egyik kis kocsmába, mely a törzsvendégek kíváncsi négléséhez igazodva a nap huszonnégy órájában nyitva tartott.

Pumpának nem kellett sokat innia ahhoz, hogy ne tudjon ellenállni a kísértésnek, és ne nyissa ki a dobozt. A kocsmá egyetlen, koszos, matrózürüléktől bűzlő mellékhelységében nyitotta fel. Előtte még egyszer megrázta, hogy ellenőrizze tartalmát, s miután mindent rendben talált, zsebkésével lefeszítette róla a lakatot.

Nagyon meglepődött, amikor a doboz fedelét felnyitva semmit sem talált benne. Pedig a doboz nem volt üres egészen addig a pillanatig, míg fel nem nyitotta.

De nem maradt ideje elgondolkodni a dolgon, mert az ajtó egy hatalmas rúgástól becsapódott, és a rémült Pumpa szembe találta magát két megtermett

matrózzal, akik fennhangon követelték tőle a doboz átadását.

Nem hagytak időt a magyarázkodásra. Egyikük egy hosszú pengéjű késsel hasba szúrta Pumpát, a külváros egyetlen, igazi nagy egyéniségét.

Pumpa nem halt meg azonnal. Bal kezével kiömlő vérének próbálta útját állni, jobbjaival pedig a doboz fedelét akarta visszacsukni.

Ő már megértette, de késő volt, hogy bármit is tehessen ellene. A szemeire gyorsan leereszkedő fekete köd, örökre lezárta előle a kilátást a fényűző pompával álcázott, mocsokban fetrengő világra. Gyilkosa kitépte kezéből a dobozt, de amikor meglátta, hogy üres, kihajította az ablakon.

Reggel lett, mire a doboz ismét gazdára lelt. Az egyik - akkortájt nagyon közkedveltnek számító - narkónepper találta meg, és belsejét hamar ki is bélelte a drága halált tartalmazó apró zacskókkal. S talán csak a véletlen műve volt, hogy aznap egyetlen grammot sem tudott eladni a díszes doboz tartalmából...

Ugyanis, egy előre be nem tervezett közelharcban, melyet a rend állhatatos őreivel vívott az egyik félreeső útszakasz mentén, életét vesztette.

A doboz bűnjelként az egyik rendőrségi raktárba került.

Csak hosszú hónapok múltán jutott vissza a doboz eredeti rendeltetési helyére, a szeméttelre, ahol később egy kislány akadt rá.

Teljesen átlagos volt. Olyan, kinek gondolatait még nem fertőzte meg a modern civilizációnak nevezett szennyes életforma. Csak egyszerű emberi mivoltában élte monoton életét a szeméttel szélén, ahová a manapság oly divatos nyugati üzletpolitika taszította népes családját.

Felvette a dobozt és beletette az előzőleg szedett, csokorba kötött vadvirágokat.

Valamivel odébb, egy hatalmas gödör tátongott, hogy magába ölelje a világ által létrehozott szemetet. A kislány beledobta a dobozt, és apró lábaival, egy kis szeméttel elegyített földet is rúgott rá. Később sírt egy keveset. A vadvirágokat siratta.

Ted Clever

Két igaz barát

Épp csak kikérte az italát, már meg is érkezett Charles. Leült vele szemben, és egy kávét rendelt.

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttél! – kezdte azonnal, amint a pincér eltűnt a hallótávolságból.

– Nagy bajban vagyok, Larry! Te vagy az egyetlen, akiben megbízom. Ki kell húznod a pácból! Ígérem, később bármit megteszek neked, ha most segítesz!

– Mi a baj?

– Megöltem Suzanne-t. Otthon fekszik az ágyban. Mit tegyek?

– Tüntesd el! Ásd el valahol, ahol senki sem jár!

– Éppen ez a baj, Larry! Nem tudom megtenni.

– Megölni könnyebb volt? Ahhoz is kell bátorság.

– De az nem olyan. Teletömtem altatóval az ételét, az italát és még a torkán is legyömösöltem vagy fél marékkal, amikor már elaludt. De elvinni valahova és elásni, már nem merem. Mindenki rám gyanakodna. Téged meg senki sem ismer a közvet-

len környezetemben. Arra gondoltam, hogy te vinéd el valamerre, én meg arra az időre alibit biztosítanék magamnak. A rendőrök azt sem tudják, hogy a világon vagy. Azután szépen visszautaznál Mexikóba, mintha sohasem jártál volna itt. Ilyen egyszerű az egész!

– Hát nem egészen. Ha esetleg megtalálják, rájöhetnek, hogy már sokkal korábban meghalt, mint amikor az alibid szól. Mikor ölted meg?

– Úgy másfél órája, de ráterítettem az elektromos takarót. Az kerek harminchat fokon tartja. Amikor leveszed róla, az a perc lesz a halál beálltának az időpontja. Legalábbis kriminalisztikai szempontból.

– Rendben van, megcsinálom. Ennyivel tartozom neked.

Megitták az italukat és elindultak. Ketten kétfelé.

Charles Danton meglátogatta egyik közeli rokonát, aki elég magas pozíciót töltött be az ügyészségen ahhoz, hogy alibit biztosíthasson neki. Larry Fusco pedig elment Charles lakásához. Természetesen autóját kétutcányival lejjebb hagyta, hogy senki se láthassa a helyszínen.

A ház kulcsát megkapta Charlestól, így nem esett nehezére a bejutás. Felment az emeletre. Charles néhai felesége az ágyban feküdt. Az ágy körül, a földön és az éjjeliszekrényen felborított gyógyszeres üvegek heverték szanaszét.

Larry megállt az ágy mellett. A fekvő nő még így is nagyon szép volt.

– Vadállat – gondolta Charlesról, és levette a takarót a nőről. – Lehet, hogy nem is a felesége.

– Kihúzta a csatlakozót a konnektorból, a takarót pedig betette a szekrénybe, azután belecsavarta az egyik lepedőbe a mozdulatlan testet.

Hideg, csípős éjszaka volt. Senki sem járt az utcán. Larry, vállán a nővel, felhajtott kabátgallérral, lassú és megfontolt léptekkel ment a kocsijához. Kivilágítatlanul hagyta el az utcát. Csak néhány sarokkal odébb kapcsolta fel a fényszórókat, és elindult a nyolcvankettes úton, kifelé a városból.

Amint elhagyta a tizenhetes mérföldkövet, befordult a fák közé. Ismét lekapcsolta a fényszórókat, és amikor már nem láthatta az úton elsuhanó autók fényét, megállt.

Kivette a csomagtartóból az ásót, a hátsó ülésekről a nőt, és nekiállt, hogy fellazítsa a keményre fagyott földet.

Hosszú időbe telt, mire sikerült olyan mélyre ásnia, hogy belefektethesse Néhai Mrs. Danton-t. Csak egy hét elteltével hívta fel Charles-t.

– Találkozzunk Sammy bárjában, fél óra múlva!

– Sikerült? – kérdezte Charles, mikor már ismét a füstös kis ivóban ültek.

– Hát persze, hogy sikerült! Most nem üldögélhetnénk itt, hanem zacskót ragasztanánk valame-lyik rohadt börtönben.

– Nyugodj meg, Larry! Miért nem mentél vissza Mexikóba?

– Eszemben sincs elmenni innen! Tudod, milyen rosszul állok anyagilag. Te most belezuhantál a mézes bődönbe, és teljesen megfélemedkeztél rólam. Te öröklöd a vagyont, a szemét munkát pedig velem csináltattad meg.

– Nem biztos, hogy a rendőrök bevették a szöveget a hűtlen feleségről. Lehet, hogy még szaglász-

nak utánam. Várnunk kellene még egy kicsit! Hidd el, neked is jobb lesz így!

– Francot lesz jobb! Egy vasam sincs, te meg nyugalomról papolsz nekem! Észnél vagy?

– Oké, Larry! Most lebetűzöm neked. Nem adok egyetlen centet sem! Nagyon sajnállak, hogy ilyen szerencsétlen vagy, de mindig is az voltál. Ha egy rahedli pénzt adnék neked, akkor is csak egy pancser maradnál mindörökre. És ez csakis a te hibád!

– El fogok menni a rendőrségre. – mondta hűvösen Larry.

– Nem fogsz elmenni, biztos vagyok benne. Nem tudsz valamiről... Suzanne nem a takarótól volt meleg. Még élt, amikor eltemetted!

Ted Clever

Leila

A Horse házaspár a kandalló előtt üldögélt. Éppen beszélgettek, amikor megcsörrent a telefon. Szokás szerint az asszony vette fel.

– Tessék, Horse lakás!

– Leila vagyok. Beszélhetnék a férjével?

– Egy pillanat. – mondta az asszony a telefonba, és hátraszólt a férjének. – Téged keres.

– Ki az? – kérdezte Mr. Horse.

– Valamilyen Leila. – válaszolta a feleség, idegesen szorongatva a telefonkagylót.

– Nem ismerek ilyen nevű hölgyet. Kérdezd meg, mit akar!

– Asszonyom... – szólt Mrs. Horse ismét a telefonba. – Megkérdezhetem, milyen ügyben óhajt beszélni a férjemmel?

– Nem! Magánügy! – hangzott az elutasító válasz.

– Azt mondja, magánügy. – fordult Mrs. Horse a férjéhez.

– Mondd meg neki, hogy nincs szándékomban beszélni vele! Nem ismerem! – válaszolta a férj, most már eléggé idegesen.

Mrs. Horse ismét a füléhez emelte a telefonkagylót, gondolkodott kis ideig, majd dühösen lecsapta.

– Légy szíves, mondd meg, hogy ki az a Leila! – kérte tettetett nyugalommal a férjét.

– Hidd el, fogalmam sincs. Még csak nem is halottam soha ezt a nevet. – felelt a férj, és elővette az újságot, annak jeleként, hogy részéről lezárta a vitát.

– Akkor meg? Miért keresett?

– Fogalmam sincs! Nem tudom, ki volt az, mit akart, nem tudok semmit. Légy szíves... olvasni szeretnék!

Mrs. Horse azonban egy cseppet sem nyugodott meg. Idegesen járkált a nappaliban, mint aki biztosan tudja, hogy férjének valami rejtegetnivalója van előtte.

– Ha nem ismered, akkor miért akart beszélni veled? – kérdezte kis idő múlva.

– Már megint kezdted?

– Igen! Nem hagy nyugodni a dolog. Azelőtt sohasem történt velünk ilyen. Nem is tudom, mit tegyek, olyan váratlanul jött...

Mr. Horse maga mellé tette az újságot, összehajtogatta, kisimította és csak ezután válaszolt.

– Nyugodj meg, drágám! Hidd el nekem, nem ismerem ezt a nőt!

– De az előbb... téged kerestem.

– Felejtsd el, drágám! Össze ne vesszünk rajta!

– Rendben. Felejtsük el

Nem sokkal ezután, ismét megcsörrent a telefon.

– Hagyd, majd én felveszem! – szólt Mr. Horse, és a telefonhoz lépett. Felesége ennek ellenére felvette a konyhai telefont.

– Tessék! Lionell Horse.

– Én vagyok, Leila. Nincs ott a feleséged?

– De, itt van.

– Most nem tudsz eljönni?

– Nem tudom, miről beszél. Nem ismerem, és nem is szeretnék megismerkedni Önnel. Nagyon kérem, ne zaklasson minket!

Mr. Horse letette a kagylót, de ekkorra már a feleségén elhatalmasodott a féltékenység.

– Hogy tehetted ezt velem? – kérdezte kétségbeesve, és zsebkendőért kotorászott zsebeiben, hogy letörölje őszinte könnyeit.

– Könyörgök, hidd el nekem, hogy nem ismerem ezt a nőt! Megesküszöm neked, bármire, hogy most

beszéltem vele életemben először! – fogadkozott, de ekkor már menthetetlen volt a helyzet.

Mrs. Horse elővett egy bőrröndöt, elkezdte beledobálni férje apróbb használati tárgyait.

– Nagyon kérlek, hagyd abba, vagy nem állok jót magamért! Értsd már meg, hogy nem ismerem ezt a nőt! – ordította a férj. – Engedd el azt a rohadt bőrröndöt, mert a fejedhez vágom! Annyi eszed sincs, hogy megértsd, amit mondok? Nem ismerek semmilyen Leilát!

Odalépett a feleségéhez és megpróbálta kitépni a kezéből a bőrröndöt. Amikor az asszony utánakapott, Lionell durván ellökte. A nő nekizuhant a kandalló párkányának.

A férfi sápadtan hajolt fölé, de már semmit sem tehetett. A felesége halott volt.

Eközben, nagyon messze, egy kis manzárdszobában, egy nő ismét kinyitotta a vastag telefonkönyvet. Behunyta szemeit, ujjával az egyik névre bökött, majd feltárcsázta a név mellé írt számot. Megvárta, amíg a hívott fél bemutatkozott, és gúnyosan megszólalt:

– Leila vagyok. Beszélhetnék a férjével?

Ted Clever

Meghívás

Fred Williams egy középosztálybeli, rosszul kereső, sokadrangú kutató volt egy majdnem hogy névtelennek számító kutatóintézetben. Éppen ezért találta nagyon furcsának, amikor egyik reggel egy nagyon szépen kidíszített meghívót talált a postadájában.

– Az Edgar Hillary Kutatóintézettől jött. Ugyan miért küldenének nekem meghívót? – morogta magában, miközben visszacsoszogott a hálószobába.

– Mi az drágám? Számla? – kérdezte felesége az ágyból.

– Nem, dehogy! Miket képzelsz te? Ez egy meghívó az ország legrangosabb kutatóintézetétől! Mindjárt felolvasom:

Mr. Williams!

Ezúton szeretnénk önt meghívni, hogy részt vegyen egy olyan kutatómunkában, melynek célja nem ki-

sebb, minthogy gyökereiben változtassa meg az emberek életét. A nemzet legnagyobb tudósai fognak összegyűlni, hogy tanulmányozhassák az emberi szervezet legrejtettebb titkait.

Megjelenésére feltétlenül számítunk. Ha esetleg más irányú elfoglaltsága miatt akadályoztatva lenne, kérjük, idejében jelezze, hogy a kísérletet későbbre halaszthassuk, mert az ön megjelenésének hiánya teljes mértékben kizárja munkánk folytatásának lehetőségét.

A meghívó tartalmazta még a helyet és időpontot, továbbá felsorolta a meghívott vendégek neveit.

Fred volt az egyetlen, akinek semmilyen titulus sem állt a neve előtt vagy után. Rajta kívül a legkisebb rangú meghívott is egyetemi docens volt.

A többiek meg még ennél is hangzatosabb címekkel rendelkeztek, de ez egyáltalán nem befolyásolta Fredet.

– Egy ilyen meghívást sértés lenne visszautasítani - mondta a felesége, aki arra gondolt, hogy esetleg előléptetés és fizetésemelés is lesz a dologból.

– Tudom - válaszolta Fred. – Teljes mértékig tisztában vagyok majdani látogatásom jelentőségével.

Ezt a meghívást semmiképpen sem utasíthatom vissza. Jelenleg még nem vagyok olyan helyzetben.

Kijelentésével ellentétben Fred Williams úgy érezte, nagyon fontos ember lett, hiszen csak kivételes személyeknek adatik meg, hogy az ország legrangosabb kutatóival, sebészeivel, tanáraival dolgozhasson együtt. De ő igen! Fred Williams nem akárki!

A legnagyobbaknak szükségük van rá, hiszen szó szerint megírták neki. Nélküle el sem tudják kezdeni a munkát. Az ő személye nélkülözhetetlen!

Fred annyira belelovalta magát a fennkölt gondolatokba, hogy teljesen elfeledkezett jelenlegi munkahelyéről.

– Egyenes út a karrier felé. A határ a csillagos ég!
– kiáltotta feleségének, miközben átöltözött.

Mintha munkatársai is megváltoztak volna körülötte. Úgy tűnt, ő került az érdeklődés középpontjába, bár ezt ügyesen próbálták titkolni. Fred azt is észrevette, hogy főnöke mintha egy kicsit fejett volt volna előtte, amikor meglátta őt belépni az irodába.

– Vennem kellene egy autót és néhány új ruhát - ábrándozott tovább az ebédnél. – Mégsem állhatok ilyen szakadtan tudóstársaim elé. Még azt hinnék,

hogyan rosszabb vagyok náluk. Pedig jól tudják, hogy ez nem így van. Nélkülem semmire sem mennek! Az ország legjobbjai is csak apró porszemek. Majd én megmutatom nekik ki az, akinek esze is van!

Amikor végre elérkezett a várva-várt nap, Fred készen állt arra, hogy legjobb tudása szerint betölthesse kiemelkedő pozícióját. Vadonatúj, részletre vásárolt autóval érkezett Bostonba. Szintén új, hófehér szmokingban lépett be az Edgar Hillary Kutatóintézet kapuján.

– Örülök, hogy megérkezett! Mindenben a rendelkezésére állok, hogy a lehető legjobban felkészülhessen feladatára. – köszöntötte egy jóvágású fiatalember az előadóterem ajtajánál

– Itt lesz az előadásom? – kérdezte Fred természetes felsőbbbséggel.

– Nem kell előadást tartania. Kérem, jöjjön velem. Azonnal indulnunk kell a laboratóriumba. Már egy órája csak önre várnak!

A laboratórium két részből állt. Ide kísérte be Fredet ugyanaz az ember, aki a bejáratnál is fogadta. Az üvegfal másik oldalán feszült figyelemmel várakozott a többi meghívott.

– Akkor kezdhetjük – hallatszott a fali hangszóróból.

– Kérem, Mr. Williams, vetközzön le és feküdjön fel a műtőasztalra!

Ted Clever

Szemben, a metrónál

Diana kitöltötte a kávé. Aznap szabadságon volt, de tudta, hogy nem lesz olyan lelkiállapotban, hogy akár egyetlen percet is pihenhessen. Egy telefonhívást várt. A zsaroló hívását.

Valaki megtudta, hogy Diana évekkal azelőtt kicsempészett munkahelyéről néhány dokumentumot, s a bennük felvázolt készülék később orosz szabadalomként került vissza az Egyesült Államokba. Attól kezdve nem volt olyan hónap, hogy a zsaroló ne jelentkezett volna hallgatása áráért.

Kétezer dollárban állapodtak meg, de Dianának ez is túl nagy összeg volt. Az ipari kémkedést már régen abbahagyta, és a titkárnői fizetéséből élt.

Elvből utálta a zsarolót, aki mindig a legalkalmatlanabb időpontokban jelentkezett. Ráadásul, időközben Diana házassága is tönkrement.

Megcsörrent a telefon.

– Diana Ridge. – mondta határozatlanul.

– Szia, itt Eric. Találkozhatnánk?

Diana férje volt az.

– Eric? Megegyeztünk, hogy a válás kimondásáig nem találkozunk!

– Látni szeretnék. Talán még nem késő újrakezdeni.

– Nagyon szépen kérlek, ne hívj többé! Nem szeretném! – válaszolta Diana, pedig legszívesebben zöld utat adott volna neki.

– Indulok hozzád, jó? Együtt vacsorázhatnánk...

– Ne gyere! – kiabálta a kagylóba Diana, és lecsapta a telefont.

Ekkor már három hónapja külön éltek. Diana sohasem beszélt Ericnek a múltján esett sötét foltáról, ennél fogva a zsarolóról sem.

Ismét megcsörrent a telefon.

– Eltelt egy hónap, kisasszony. És a pénzem is elfogyott. Nélkülözni tudna kétezret? – kérdezte az elváltoztatott hang a vonal másik végén.

– Most fizetek utoljára, bár eddig sem kellett volna fizetnem! Szerintem már el is évült az ügy!

– Cicuskám, az ipari kémkedés sohasem évül el. Mikor kapom meg a pénzt?

- Személyesen fogom átadni – mondta beletörő-
dően Diana. – A lakásommal szemben, a metrónál.
- Miről fogom megismerni? – kérdezte a zsaroló.
- Majd én megismerem! Legyen a kezében egy
csokor szegfű!
- Rendben. Egy óra múlva ott leszek!

Diana minden beszélgetésükkor úgy érezte, hogy ismeri a zsarolót. Eddig postai úton kellett elküldenie a pénzt, nagyon távoli, valószínűleg nem is létező címekre. Most végre sikerült személyes találkozóra hívnia. Meg akart szabadulni a zsarolótól, és ehhez lépéselőnyre volt szüksége.

Nagyon szerette a szegfűt, de nem emiatt kérte éppen ezt a jelet.

Cigarettára gyújtott és felhívta régi, orosz összekötőjét, aki még mindig a városban élt.

– Igor? Itt Diana. Nagy bajban vagyok. Valaki tud az Ersey-tervekről! Felhívott, hogy fizessek neki, vagy nyilvánosságra hozza az ügyet. Mit tegyek?

- Semmit! Hol kellene találkoznod vele?
- Egy óra múlva a lakásom előtt, a metrónál.
- Hogy néz ki a fickó?

– Fogalmam sincs, de egy csokor szegfű lesz nála. Ez a jel. Tudsz segíteni?

– Természetesen. Te csak maradj otthon, és ne engedj be senkit! Majd én elintézem a dolgot.

Diana letette a kagylót. Bízott Igorban, megfogadta a tanácsát, de a kíváncsiság is hajtotta. Szerette volna megtudni, hogy ki a zsaroló. Ezért amikor egy óra múlva meghallotta a mentőautó szirénáját, lement a ház elé.

– Mi történt? – kérdezte az egyik rendőrt, aki megpróbálta távol tartani a bámészkodókat.

– Gázolás. Valaki elütötte a fickót, és továbbhajtott – válaszolta a rendőr közönyösen.

Diana átpillantott a rendőr válla felett. Eric feküdt a földön. Mellette szanaszét heverték az eltaposott szegfűszálak.

– Valami baj van, asszonyom? – kérdezte a rendőr.

Diana remegő lábbakkal ment fel a lakásba. Nem gondolta volna, hogy a férje volt a zsaroló. A zsarolót nem sajnálta, de a férjét igen. Azért voltak időnként jó napjaik is. Megcsörrent a telefon. Talán Igor hív, gondolta magában.

Nem ő hívta. A zsaroló volt az. Elnézést kért, amiért késett néhány percet a találkozóról. A sok rendőr miatt, nem mert a metró lejárataánál várakozni. Ennek ellenére nagyon szeretné megkapni a kétezzer dollárt, amiben előzőleg megegyeztek...

Ted Clever

Az ígéret

A férfi és a nő az ágyban feküdtek. Halkan beszélgettek. Hosszú ideje együtt voltak. Elszálltak felettük az évek, de mégis, mintha örökké fiatalok lettek volna. A sok-sokévnnyi házasság minden nyűge és baja kijutott nekik, mégsem tudta őket elválasztani senki, és semmi.

– Ha úgy alakulna, hogy bekövetkezik a legroszszabb, ami téged érhet, ugye tudod, hogy még aznap utánad megyek. És ezt meg is ígérem! Egy napot sem bírnék ki nélküled, mert nélküled fél ember vagyok – mondta a férfi a feleségének.

– Persze, ne viccelj már! Higgyem is el, hogy nem keresnél másikat helyettem? – kérdezte a feleség csodálkozva, kétkedéssel a hangjában.

– Én ezzel nem viccelek! Nagyon remélem, hogy az a nap soha nem fog eljönni.

A férj hangja magabiztos volt, és a feleség tudta, milyen, amikor a házastársa nem viccel.

A férfi nem szólt a telefonba, csak hallgatta a rossz híreket. Már nem is figyelt a hírhozóra, de a lényegét azonnal tudomásul vette: a feleségével bekövetkezett a legrosszabb, amire nem akart számítani. Kezéből lassan csúszott ki a telefonkagyló.

A hang a túlsó oldalon még magyarázkodott sajnálkozva, de a férfi gondolatai már rég nem ott jártak. Már nem érdekelte, mit mond az ismeretlen.

Felegyenesedett, beletúrt hajába az ismerős mozdulattal. Az előszobai üzenő falra kiírta gyermekeinek, hogy dolga akadt, és vigyázzanak magukra.

– Hé, kis anyám! Itt a te doktor bácsid. Most megvizsgállak! Tessék meztelenre vetkőzni! – vihogott a fehér köpenyes fickó, miközben a takarítónőt fogdosta az éppen üres orvosi szobában.

– Doktor úr, kérem, ne inzultálja a betegét, mert fel fogom jelenteni zaklatás miatt! – válaszolt szintén emelkedett hangulatban, a szilveszteri pezsgőtől, igencsak spicces takarítónő.

– Ne feleseljen a doktor bácsival, kisasszony, mert megharagszom, és nem fogom meggyógyítani!

A részeg, fehér köpenyes fickó megint csak nagyot kortyolt az olcsó italból, amit a sarki boltban vásárolt.

– Maga sosem volt orvos, drága uram! Tudom, hogy csak a kórház betegszállítója, aki felvette a főorvos úr köpenyét. De megbocsátok önnek, mert szilveszter éjjele van.

A takarítónőből átmenetileg páciens lett... Majd kissé imbolyogva, de annál határozottabb mozdulattal söpört le mindent a kezével az asztalról, majd csábosan alkalmi orvosára nézett, és gombolni kezdte a blúzáát.

– Doktor bácsi, kérem, vizsgáljon meg, de jó alaposan!

A férfi a vasút állomáshoz ért. Útközben a múlton merengett. Úgy érezte, nem tett meg mindent azért, hogy a felesége igazán boldog lehessen életében.

Miközben a hó ropogott a talpa alatt, ő mosolygott, és arra gondolt, senkinek nem tartozik semmivel! Csakis feleségének, azzal, amit megígért.

A gyerekek felnőttek, már nincs szükségük szülői támogatásra, most már azt tehet, amit csak akar. Jó, hogy ő nem fogja megtudni, milyen az, ha valaki

magányos. Eszébe jutott az az éjszaka, amikor ígéretet tett a feleségének.

Kinyílt az forgalmi iroda ajtaja, és kilépett rajta az állomásfőnök. A két férfi ismerte egymást. Köszöntek, majd mindenki ment tovább a dolgára.

A közelben petárdák és tűzijátékok durrogása hallatszott. Sokan ünnepelték az újévet, de a férfit nem érdekelte. Mosolyogva lépett a sínekre.

A közeledő gyorsvonat fékcsikorgása, fémesen visítva, mint egy hosszú halálsikoly, bedarált a maga alá a férfi minden fájdalmát, röpke magányával együtt.

A telefon hosszan csörgött. A kisebbik gyermek, aki már felnőtt nő volt, még félálomban emelte fel a kagylót.

– Helló! Boldog újévet kívánok! – szólalt meg az ismerős női hang.

– Szia, anya! Neked is. Amúgy felkeltettél, tudtad?

– Sajnálom, kicsim! Gondoltam, hogy még alszol, de apádat nem tudtam elérni egész éjszaka. Nem tudod, mi van vele? Alszik?

– Mindjárt megnézem. – reagált a lány ásítózva.

Elsétált a szülők szobája elé, bekopogott, benézett. A szoba üres volt.

– Anya! Apa nincs itthon, elment valahova.

– Semmi baj. Ha haza ér, szólj neki, hogy hívjon fel! Jól van kicsim?

– Miért, baj van?

– Nem, nincs semmi gond! Mindjárt indulok haza a kórházból, csak valaki összekeverte a dolgokat az orvosi szobában, és a kartonomat az elhunytak papírai közé keverték. Képzelheted! Még jó, hogy apádat nem hívták fel, hogy meghaltam. Frászt kapott volna!

Sid Clever

A festő

Sötét, mindent elfedő éj csendjét két fáklyás ember csizmaínak tompa koppanása törte meg. Miután sietősen befordultak az egyik sikátorba, megálltak egy hatalmas kapu előtt.

– Mester! Jöjjön gyorsan!

Kiáltozásuk eredményeképpen valaki gyertyát gyújtott az egyik helységben, majd hálósipkás feje megjelent a kapu feletti ablakban.

– Mit akarnak? – kérdezte az ablakon vészesen kihajolva.

– Valaki hívátja – válaszolta az egyik fáklyás türelmetlenül, de sokkal halkabban, mint hogy bárki más is meghallhassa a sűrűn lakott szűk utcácskában.

– Azonnal megyek! – hangzott felülről a válasz.

Az ablak becsukódott, majd néhány perc elteltével egy kócos, ápolatlan alak jelent meg a kapuban.

– Mehetünk – mondta elégedetten, mintha már megjelenésének pusztá ténye is elegendő lenne egy mű megalkotásához.

– A szerszámaid is hoznia kell. A megrendelő kifejezetten megparancsolta, hogy azok, és maga nélkül ne induljunk vissza.

A festő fejét csóválva vonult vissza az emeleti szobába.

Olyan sokáig tartott a szükséges eszközök összeszedetegetése, hogy az egyik fáklyás néhány pillanatra elbizonytalanodott és a kardjához kapott.

– Talán...

– Semmi szükség rá. Jönni fog – csillapította a másik.

A festő valóban előkerült. Hátára dobta kopott zsákját és követte a nagy léptekkel haladó, talpig feketébe öltözött fáklyásokat. Indokolatlanul sokat kanyarogtak a csendes sikátorok között, és a festő számára úgy tűnhetett, mintha határozott vezetői nem szeretnék volna, ha később visszatalálhatna ismeretlen megrendelője házához.

A szépen faragott, kőből épült emeletes ház kapujában már várták őket. Két ember fogadta az érke-

zőket. Mindannyian bementek és a kapu szárnyai egy hatalmas dörrenéssel bezárultak.

Végigvonultak egy fáklyások által megvilágított széles folyosón, míg el nem érkeztek egy csukott ajtóhoz. Mintha csak varázsütésre történne, éppen amikor odaértek, feltárul az ajtó. Itt a kísérők előre-engedték a festőt, maguk pedig az ajtón kívül maradva megálltak.

– Ide mi sohasem léphetünk be – magyarázta az egyik kísérő a meglepett festőnek. – Odabenn várni fogják.

A festő kissé habozva bár, de belépett a hatalmas, pazarul berendezett terembe.

– Üdvözlöm – hallotta az egyik sarokból.

Odapillantva látta, hogy a baldachinos ágy mellett elhelyezett széken egy férfi ül. Szemei révetegen néztek a semmibe, mintha nem is hallotta, hanem csak érezte volna a belépő jelenlétét.

– Kérem, ne nevessen ki ostobaságomért. Nagy szívességet szeretnék kérni öntől. Nézze meg ezt a leányt!

A festő az ágyra pillantott.

– Nem értek az orvostudományhoz! – jelentette ki határozottan, amikor észrevette a mozdulatlan testet.

– Egyetlen szerelmem halott. Titkos, álnok szeretője meggyilkolta, hogy már sem enyém, sem az övé, sem másé ne lehessen.

A festő azonnal megértette a helyzetet.

– Mit kell tennem? – kérdezte, pedig tudta a választ.

– Készítsen róla egy képet, még mielőtt teljesen elsorvasztaná a halál.

– Sötét van.

– Ötven fáklyás áll a rendelkezésére. Mindent megkap, amire szüksége van! A fizetség miatt sem kell aggódnia. Ha művében életre kelti halott kedvesemet, soha többé nem lesznek pénzügyi gondjai.

A festő néhány pillanatig csendben állt, majd amikor a végtelennek tűnő sorban belépő bekötött szemű fáklyások elfoglalták helyüket végig a fal mellett, az ágytól alig egy méternyire felállította a festőállványt, kicsomagolta festékeit és hozzákezdett a munkához.

Alig telt el néhány perc és már keze nyomán ki is rajzolódtak az éles kontúrok. A férfi még csak meg sem mozdult a széken. Mintha a halál szelleme lebegett volna a teremben, mindenki néma csendben végezte a sors által kiszabott feladatát

– Kevés a fény. – mondta a festő.

Ebben a pillanatban még húsz fáklyás lépett be az ajtón és körbeállták az ágyat. Mindegyikük arcát fekete kendő fedte.

A festő csak ekkor ismerte fel a rezignáltak üldögélő emberben a dózse legifjabbik fiát.

A lány még ebben az állapotban is gyönyörűnek tetszett, s minthogy semmilyen öltözet nem takarta fiatal, lágy vonalú alakját, a festőnek nem okozott nagy nehézséget a munka. Nem lehetett több tizenöt évesnél. És, hogy valóban meghalt, vagy csak alszik-e?

A velencei éjszakát felváltotta a bíborszínben derengő hajnal, mire elkészült a kép. Valódi remekmű volt.

Amikor a festő végzett az utolsó ecsetvonással is, a herceg felkelt a székről. Megnézte a képet, majd visszaült a székre.

– Tökéletes. Kérem, hagyja itt a képet és távozzon! Jutalmát még a mai napon, egy férfi el fogja vinni önnek. Nagyon szépen köszönöm a fáradozását!

A festő összepakolta szerszámaait és távozott a helyiségből. Egy fáklyás kikísérte a kapuig, azután magára hagyta.

Lassú léptekkel rótt magányos útját. Nem hazafelé ment. Amikor a Sóhajok hídjának közepére ért, levette hátáról a nehéz festőállványt, és a vízbe hajította. Hallotta a csobbanást, utána dobta az ecsetekkel és festékekkel megpakolt hátizsákját is. Néhány perc múlva ő is utánuk ugrott. Így ért véget a festő és egy fiatal lány szerelme.

Ted Clever

Soha többé!

I.

A feleség még utoljára megsimogatta férje arcát, és megcsókolta: Viszlát, kedvesem, jó utat! Még találkozni fogunk, mert megígérted!

A nő özvegy lett. Férje hosszas betegség után hunyt el. Szerette őt. Nagyon nehéz lesz megszokni a hiányát. Egyedül maradt. Egyedül a gyásszal és a hétköznapi gondokkal.

Mit tehet ezután egy özvegy nő? Az üres ház, a fogadtatás nélküli hazaérkezés, a hideg falak. Az egyedüli, néma étkezések, a társaságot mellőző éjszakák, nappalok. Lehet-e belőle ismét egy teljes életet élő, örömteli, mosolygó asszony?

Feleség már nem szeretne lenni többé. Azt csak egyszer lehet az életben, és az már elmúlt. Szeretni lehet egy halott embert, aki már csak az emlékeiben él tovább? Mit érdemel egy fiatal, de özvegyasz-

szony? Kaphat-e még az élettől reményt, hitet, kölcsönös szeretetet. Vagy arra van ítélve, hogy hátralévő életét magányban töltse el?

Férje halála után, az idő múlásával a nőben is haldoklani kezdett valami. Az özvegy, de még fiatalasszonynak hiányozni kezdett az életéből a melegség és a szeretet azon formája, amit egy halott ember már nem tud viszonzni. Gyakran eszébe jut a férje, a házasságuk. Felidéz néhány szép emléket, és akkor megint tud mosolyogni.

Amikor a szeretett férfi haldoklott, akkor is mosolygott, pedig ordítani tudott volna a fájdalomtól. De megígérte önmagának, fogadalmat tett, hogy nem fog sírni. Férje azt a vidám arcot vigye magával, amit megismert. És úgymint távozott el.

Gyakran jár ki hozzá a temetőbe, olyankor csak áll hosszasan, és suttogva mondja el, hogy mennyire hiányzik.

Az özvegy nőt a gondolataiból a gép figyelmeztető hangja rázza fel, amin dolgozik. Amíg a boldogságról áhítozott, selejtes darabok készültek a gyártósoron. Halomban gyűltek össze a sok rossz, egyforma alkatrészek.

Nem szokott ilyet csinálni, nem szokott hibázni. Munkáját mindig precízen végezte, soha nem késett el a műszakból, soha nem is volt rá panasz.

Most nagyon megijedt, hogy bajba sodorhatja magát a boldogság utáni vágyakozással. Féltette a gondolatait, és féltette az állását is. Rokonai, munkatársai, ebből semmit nem vesznek észre. Nem látják vívódását. Nem tudják mennyire magányos, mennyire vágyakozik a szenvedély után. Régebben boldog volt, kiegyensúlyozott.

Most pedig itt van ezen az átkozott munkahelyen, és selejtes anyagot szedeget egy nagy karton dobozba.

Mi történt vele? Miért omlott össze az élete, egyik napról a másikra? Az az ócskavas, reggel megint nem indult. Busszal kellett a munkahelyére mennie. Persze amíg a férje élt, annak rohadt autónak semmi baja nem volt. Ott van a rezsi, a hitel a házon, meg egy csomó probléma, amit közösen sokkal könnyebb volt megoldani.

Nagyon nehéz egyedül! A nő arra gondol, ha tényleg létezne az a francos aranyhal, akkor neki illene kifognia. Persze, a mostani hangulatában nem bízna benne, hogy a hal teljesítené kívánsága-

it, miután visszaengedné azt a vízbe. Ha mégis halás lenne az a dög, és kívánhatna tőle hármat, akkor az első az lenne, hogy most legyen máshol. Mindegy, hogy hol, csak ne itt! Lehetne például a tengerparton. Víz... minden kék, homokos part, kis halászhajók, naplemente.

A második az lenne, hogy ne kelljen itt dolgoznia. Nincs baj a munkával - nem arról van szó, hogy nem szeret dolgozni -, csak... valami más kellene. Szívesen lenne cirkuszigazgató, vagy akár állatidomár is, vagy lengedezhetne a levegőben azon a bigyón, teljesen szabadon, ide-oda.

Mi is annak a bigyónak neve? Mindegy, lehet, hogy félne a magasban.

Mi lenne a harmadik kívánsága? Hát, igen. Hogy találják fel végre a rák ellenszerét! De a halott férjén már az sem segítene.

Pakolja továbbra is az alkatrészeket a dobozba. Most megint szépen dolgozik a gép, jön az anyag folyamatosan.

Huzat kerekedik. A nyitott ablakon át belopódzik a langyos, tavaszi szellő, és körbetáncolja őt.

A nő felnéz, azt gondolja magában, biztos valamelyik dolgozó ment ki a szünetében dohányozni.

Óránként öt perc pihenő, nevetséges! Annak kel-
lene kipróbálnia, aki kitalálta. Húsz perc ebédidő,
az is röhej! A dohányosok kapkodva esznek, hogy
legyen idejük füstölni is.

Ő nem tart szüneteket, mert annál nehezebb visz-
szaállni a gép mellé.

Megint huzat lett. Mi a franc ez, átjáró ház?

Egy férfi állt az ajtóban. Magas és jóképű. Fehér
cipő van rajta, fehér nadrág és fehér ing. Az ing
lazán van összegombolva, kilátszik napbarnított
mellkasa. Izmos, sportos testalkatú, a haja sötét.
Fénylő hajtincseit a huzat a szemére lebbenti, de ő
az ujjait fésűként használva, egy mozdulattal hátra
igazítja. És a szemei.. Azok a mélybarna, csillogó
szemek...

A nő rádöbben, hogy milyen alaposan végigmérte
a férfit, és hogy tetszik, amit lát. A munkájára kel-
lene figyelnie, de a férfi látványa teljesen felkavar-
ja. Ha most a férfi odalépne hozzá, és megkérdez-
né, hogy lenne-e kedve lóháton belegázolni a ten-
gerbe, naplementekor. Nem kapna nemleges vá-
laszt. A nő nem ellenkezne sorsával. Arrébb rúgná
a karton dobozt, bemutatna a főnökének, és azonnal
lelépne onnan örökre. Felpattanna ő is annak a ló-
nak a hátára, és irány a tenger hullámai.

A nő nem ellenkezne semmiben. Szégyellnie kellene magát? A francba is, hiszen ő egy nő! Zavarba jöhet, el is pirosodhat! Bár reméli, hogy nem így van. Nagyon kellemetlen lenne.

De, kit érdekel? Egyszerűen nem bírja megállni, hogy ne nézzon a férfira, aki pontosan akkor lép oda hozzá.

A nő össze van zavarodva. Csak kimérten, higgadtan! Csak ne lenne ilyen jóképű és csinos! Ne dobogna ilyen hevesen a nő szíve, még a keze is remeg. A gép megint selejteket gyárt, bele kellene szednie egy a dobozba. Annyira zavarban van, hogy minden mellé potyog. A férfi megkérdezi tőle, hogy segíthet-e? Közösén felszedik a földről a rossz alkatrészeket, majd a férfi bemutatkozik neki. A nő is ugyanezt teszi, csak neki remeg a keze, a férfié puha és ápolt. Gyengéden fogja meg vele a nő kezét. Van benne valami megnyugtató.

Nem kellett volna a szemébe néznie! Nem lett volna szabad meglátnia! Nem kellett volna megéríntenie! A nő érzi, hogy egyre jobban hatalmába keríti a vágy, hogy ismeretlenül a férfi karjaiba omoljon. A tekintete, a szemei... Nem tud másra gondolni, csak arra, hogy most a halott férje, ha látja őt, akkor tudnia kell: ő egy ember, és még él!

II.

Ahogy teltek a dolgos napok, hetek, hónapok, a nőben úgy erősödött fel a magány érzete. Esténként tör rá a legjobban, amikor az ágyában feküdt egyedül. Néha pityereg is. Sokszor csak bámul maga mellé, ahol régebben a férje aludt.

Már minden megváltozott. Csupán csak emlékek maradtak, és valami torz látkép a közös múltjukat illetően. Távolodik minden, mintha csak egy álom lett volna, vagy egy különös látomás.

A tavasz amilyen gyorsan jött, olyan hamar véget is ért. Felváltották a korai nappalok és a rövidebb éjszakák. A meleg nyári napok mégsem tudták a nőt felmelegíteni.

A monoton munka, a megszokott napirend segítettek elterelni a figyelmét arról, hogy már hosszú ideje parlagon hever. Nem várja a herceget fehér lovon. Nem vágyik nagy volumenű csodára, csak egy türelmes, megértő társra, akivel megoszthatná gondjait.

Szenvedély, romantika, szórakozás. Ezek a fogalmak mind kezdenek szép lassan kifakulni, elkopni, örökre kitörlődni élete könyvének lapjairól.

A nő munkahelyi megbeszélésen volt. Elmondták neki is, hogy egy csapatszellem építő tréning keretében megtekintik az anyavállalatot. Láthatják majd, hogy azok az alkatrészek, amiket gyártanak, abban a külföldi üzemben, miként öltenek végleges formát.

És ez még nem minden. Négy napig lesznek egy tengerparti szállodában, teljes ellátással.

Más lenne a helyzet, ha nem egyedül kellene odamennie, és nem a munkahely intézte volna az utazást. Olcsó ételek, még silányabb ellátás a várható felhozatal. A munkáltatók szeretnek az ilyen dolgokon spórolni. A szabadidőben majd biztos mindenki rohan nézelődni, vásárolgatni, pizzát enni.

A nőt nem hozza lázba a kirándulás. Pár nap múlva indulnak a munkahelyről, busszal. Reméli, hamar túl lesz az egészen, és visszaülhet a vártornyába, tovább várni a megmentőjét.

Milyen egy hős, egy ideál? Egy hős magas és jóképű! Van egy fekete lova, amin aztán a lemenő

nap fényében el lehet vágtatni a végtelen boldogság felé.

A nő maga elé képzei szabadulását, és azon ismét tud mosolyogni.

A magányos nő ül a vártoronyban, régóta várja megmentőjét. Gyakran kinéz az ablakon: mindenfelé víz, meg homok. A tengerpart néptelen, sehol egy teremtetett lélek.

Mintha csak ő lenne egyedül a világon, és az az átkozott toronyszoba. Az égiek nem hallják meg sóhajait. Nem figyel rá senki.

Sokszor megfordult a fejében az utolsó lehetőség is: leveti magát a mélybe, és akkor nem kell többet sóvárognia. Hiába olyan szép a tenger, ha nincs egy társ, akivel kéz a kézben sétálhatna, rugdoshatná a habokat, nézhetné a naplementét.

Mindenkinek szüksége van egy társra! Neki miért nincs? Itt a vége, feladja. Túl sok időt fecsért el az életéből, nem vár tovább. Elég volt! Felkapaszkodik az ablakba, kimászik a párkányra. Alatta a feneketlen mélység, a nap éppen lenyugvóban van. Isten veled, édes élet... meguntam!

Utoljára körbehordozza tekintetét a gyönyörű látványon, ami a tengerbe tűnő nap utolsó szikráit

tükrözi. Olyan közeli, szinte kézzelfogható, de nem más, mint egy délibáb, és ha volt is utolsó esély, akkor ez volt az.

A távolból lassan kibontakozik egy lovas alakja. Egy hatalmas fekete ló, nyergében egy fickó ül. Nem sietnek, poroszkálva közelednek.

Előbb kellett volna meghoznia a döntést, és akkor az égiek hamarabb felfigyeltek volna rá.

A nő sietve mászik vissza a toronyszobába. Saját szerepe szerint, neki ott a helye az ablakban ülve, és nem kívül, éppen ugrás előtt. Ki szeretne magának egy olyan nőt, aki türelmetlen, és ez miatt inkább a végső megoldást választja.

A ló és lovasa nem veszik észre, hogy célba értek, itt van, akit meg kell menteni, és haza kell vinni. Ha Ő akar lenni a herceg, hát akkor első pillanásra úgy tűnik, nem szeretné elkapkodni a megmentést.

Amint az ablak alá érnek, a nő lekiabál neki, de az mintha mégsem hallaná, bandukol tovább a fekete lován.

Ennyire csúnya lenne? A nő kezd kissé dühös lenni, mert már hosszú ideje itt raboskodik, és még arra sem méltatja ez az idióta, hogy megnézzze ma-

gának. Többször körbenéz, mire rájön, hogy honnan szólítják meg.

Felemeli tekintetét, hunyorog. Zsebébe nyúl elővesz egy szemüveget és felteszi, a nő ledöbben. Nem lehet mindenki tökéletes!

Beszélgetésbe elegyednek. A nő magyarázza, mit és hogyan szeretne, amaz a harmadik nekifutásra végre fel is fogja.

Azt válaszolja, nagyon szívesen megszöktetné, miután így sikerült rábeszélni őt. Azt viszont a nőnek tudnia kell, hogy ő, mint herceg, egy gyárban dolgozik és alkatrészeket rak össze futószalag mellett. Ha így, ezek fényében, tudja vállalni a dolgot, akkor akár már is lemászhat hozzá, és ellovagolhatnak a lemenő nap fényében.

A munkatársak lármája nehezen akart háttérzajjá válni. Túlfűtött vágyakkal várták, hogy végre a tengerbe gázolhassanak. Jó nekik, a nő majd nézi őket a vártoronyból.

Az út hosszú volt és unalmas. De a félálom, és az ő megmentése, ismét megmosolyogtatták őt.

Megérkeztek. Mindenkit a hotel halljába terelnek.

A szálloda nem nyerte el a nő tetszését. Olcsónak tűnik és giccsesnek. Várakozni kell, amíg kisebb csoportonként mindenkit a szobájukhoz kísérek.

Valamelyik emeleten, a nőt is egy ajtóhoz vezetik. Az alkalmazott átadja a kulcsot, aztán lelép.

Sejteni lehet, mi a véleménye: Egy csapat külhoni melós, akiktől még jattot sem várhat.

A nő a szobában a csomagját az ágyra dobja, ő viszont nem dobja el magát a látványtól. Egyszerű minden, a legolcsóbb fajta. Munkáltató kitett magáért: még csak erkély sincs. A tengert látni lehet. Emberek, napernyők mindenhol. Víz. Végtelen víz, amin kis hajók úszkálnak fehér vitorlával.

Este gyülekező lesz az étkezőben. Jön a vállalat tulajdonosa, tart valami beszédet. Utána lesz egy kis vacsora.

Jobb lenne most otthon. Az ágyon fekve bámulhatná a plafont, nem kellett volna azért ilyen megszire utaznia...

III.

A tulaj beszéde rövid volt és unalmas. Egy tolmács segítségével adta a dolgozók tudtára, hogy mennyire büszke rájuk, és a munkájukra.

Holnapra tervezik a gyárlátogatást. /Ott majd biztos az üzemi konyhán kapnak enni./

Aki akart, átmehetett a bárba fogyasztani valamit a cég számlájára, de mindenki a várost és a tengert akarta látni.

A nő csak egy pohár italt szeretett volna, és aludni egy jót, hogy álmában a következő herceg, klaszsisokkal jobb legyen, mint az előző volt.

Átment a bárba, leült egy asztalhoz. A pincér jött, a nő rendelt. Amikor a nő fizetni akart, a felszolgáló jelezte, hogy ne kell, mert a „háznak a vendége!” Mindezt olyan arccal tette, mintha utálná a nőt azért, mert a cég fizeti az innivalóját, pedig a nő pontosan ezért szeretne volna kifizetni.

A bár ablakán át, lehet látni az utcát, az embereket, amint mindent alaposan megnéznak.

Mi a franc olyan érdekes ebben a városban?

Ő még egy napja sincs itt, de már vágyik haza az otthoni börtönébe, a saját plafonját bámulni.

Egy férfi akkor lépett oda az asztalához, mintha már rég együtt iszogatnánk, csak közben elugrott volna rendelni még egy italt. Köszönt, majd megkérdezte tört kiejtéssel, hogy csatlakozhat-e? A nő levegőhöz sem jutott meglepetésében.

A férfi két italt hozatott, amit ugyanaz a felszolgáló most nyájas mosollyal az arcán rakott eléjük.

Le van nyűgözve. Nem az italtól, hanem a férfi látványától. A bőre, a szeme, a haja, és az illata. Mi a fenét keres ez itt? Pont itt? Hogy lehet ez? Tényleg ilyen kicsi a világ?

Sok kérdés merül fel a nőben, közben majd kiugrik a bőréből. Hevesen kalapál a szíve és megint zavarban van pont úgy, mint amikor először találkoztak a futószalagnál, a gép mellett.

A férfi láthatja, mi zajlik a nőben, mert aztán elmondja neki, hogy ő is az ő cégüknél dolgozik, és az anyavállalatnál is, csak felváltva. A nő országában huzamosabb ideje tartózkodik, ennek köszönhető, hogy olyan jól beszéli a nyelvet.

És miközben beszélgetnek, mélyen egymás szemébe néznek.

Elmondja azt is, hogy már a vacsoránál észrevette őt, csak nem akart tolamakodni. Várta a megfelelő alkalmat.

A nőben kezd oldódni a feszültség. Talán a koktél hatására, vagy a hosszabb beszélgetés miatt, de már egyáltalán nincs zavarban. A férfi szemei is csillognak, miközben beszélgetnek. Elragadó az öltözete, az illata, a stílusa és a nő nem veszi észre, hogy már ő is mélyen a férfi szemébe néz.

Teljesen megszűnőben a külvilág. Mintha egy buborékban ülnének, ami kettőjük számára lett kitalálva. Nem gondolnak térre és időre. A buborék lassan elhagyja velük a földet. Nincs semmi, ami most a földhöz köthetné őket. Szárnyalnak oda, ahol nincs holnap, nincsenek hétköznapiak, nem létezik a magány. Ahol ismeretlen fogalom a boldogtalanság és minden kérdésre azonnal van válasz.

Egyre közelebb hajolnak egymáshoz, már csak duruzsolnak, hogy senki más ne hallhassa. A férfi arról mesél, milyen szép a tenger éjszaka, amikor a hold beragyogja a vizet ezüstös fényével. Olyankor lágyan ringatózik a hullámok tetején, teljes nyugalmat árasztva. De az élmény majd úgyis önmagáért beszél.

Később azt javasolta, menjenek fel a szobájába egy üveg pezsgővel, mert onnan jó a kilátás. A nő erre azt feleli, hogy szeretné látni, mert odavan a romantikáért.

Elindulnak a férfi szobája felé. Mindvégig magabiztosan mutatja az utat, mintha már régen ott lakna. A nő még meggondolhatja magát, még elmene-külhet. Nem muszáj megtennie. Ha nem akar, nem kell bemennie. Habozás nélkül lép be a férfi szobája ajtaján.

Előkerül két pohár, halkan csilingelnek, majd a pezsgő is pukkan alig hallhatóan. Az erkélyhez mennek. A látvány valóban önmagáért beszél.

A tengeren tükröződő Hold fénye megnyugtató érzés. Hullámok lassan nyújtózkodnak a part felé, mintha szökni próbálnának a tengertől. Mintha megakarnának kapaszkodni a száraz földben, de hívó szóra azonnal visszahúzódnak a telihold fénye alá.

A nő megérti, mit szeretnének a hullámok, miért ragaszkodnak annyira a szárazföldhöz.

Megérti végre azt is, mi az, amit most nagyon szeretne. Mintha egygyé vált volna velük. Most ő is csak egy hullám, próbál partra vergődni a háborgó tengerből, és közben azt várja, hogy a férfi végre megszólaljon.

IV.

A férfi keze lágyan simítja meg a nő arcát. Fülébe súgja, hogy nem kell megtennie, ha nem akarja.

A nő az övé akar lenni testestől-lelkestől. Neki akar adni mindent, mert már régen nem adott férfinak semmit, és nem kapott férfitől semmit.

Halkan sóhajtozik a vágytól feltüzelve, Aprócska rezdülései mindenre megadják a választ.

Hullámszik, lágyan ring, örvénylik velük a szenvedély. A tenger felől érkező langyos fuvallat emlékeztetette őket csak arra, hogy még nem a mennyországban vannak. Ha mégis, akkor sosem akarnak visszatérni a földre. Felégetnek mindent hidat, ami a földhöz köti őket!

A férfi gyengéd, mégis olyan tűz ég benne, amire a nő már nagyon régen vágyott. A nő ebben a pillanatban pedig egy ringyó akar lenni, egy utolsó szajha, aki bármire képes az elismerésért, és egy kis boldogságért.

Francba a futószalaggal, francba a három műszakkal! Itt az ideje, hogy hosszú idő után, érezhesse, hogy nőnek született.

A nő korán ébred, a férfi még alszik. Ruhák a földön hevernek.

Felkel az ágyból, felveszi a férfi ingét, és ezzel együtt belebújik az illatába is. A szobából kilép az erkélyre, ami a tengerre néz. Leül egy székbe és nézi a végtelen vizet. A hullámok, most mintha haragosabban próbálnának a part felé törni.

Fázósan húzza össze magát. Az ing meleg, és jelenleg ez minden menedéke. Az elmúlt éjszakára gondol.

A hullámok hirtelen még nagyobb erővel törnek a homokos part felé, mintha magukkal akarnák rántani őt a tenger mélyére.

A nő szégyelli magát azért, amit tett. Úgy érzi, elárulta azt, akit eddig szeretett. Bűnös vágyai megalázzák a halott férje emlékét.

A nap felkelőben van. Tétova sugarakkal emelkedik a habok fölé. A nő képtelen gyönyörködni a napfelkeltében. Nyomasztja a tegnap éjszaka. Mit várhat a férfitől, várhat-e egyáltalán bármit is?

Van-e hozzá joga? Mindketten a szenvedélyt keresték.

Úgy hiszi, a tenger olvas a gondolataiban. Nem tetszik neki, ahogy a kéklő mélység az ő titkait kutatja.

A nőben megmozdult valami, hosszú idő után. Tagadni próbálja, mégis olyan érzések kavarnak benne, amiket régen elfeledett. Tudja, hogy vonzódik a férfihoz. Nem meri bevallani önmagának, hogy újra jött valaki az életébe, aki többet érhetne a szürke hétköznapioknál. Milyen régen vágyott erre.

A nap egyre erőteljesebben emelkedik a magasba. Fényével beragyogja a kéklő vizet. Csodálatos látvány a kis kikötő, a víz felett köröző sirályok, a fehér vitorlák, és a végtelen horizont. A nő megpróbál nem gondolni rá, mi lesz ezután. Magával ragadta a szenvedély, tehetett volna bármit is ellene?

Észre sem veszi, amikor a férfi mögé lép. Csak akkor, amikor az gyengéden elhajtja a nő haját, csókot lehel a nyakára és megkérdezi, hogyan aludt.

A férfi izmos, napbarnított teste a nőt megint csak lenyűgözi. Megint érzi a bizsergést, az apró rezgés-

seket. Kívánja ezt a férfit. Újra meg akarja kapni őt. Az éjszaka még nem múlhat el, még minden tűzben ég!

A nőnek titkolnia kell az érzéseit. Csodás ez a hely, válaszolja a férfinak, közben az óceánra kifutó kis halászhajókat nézi. A kis bárkák lágyan ringatóznak a nyílt vízen. Még kivehetőek az emberek is a hajókon, amint sietve engedik le a hálójukat.

A férfi magabiztosan mosolyog. A nő úgy érzi, ő is bele akar látni. A tenger tükrözte már reggel lelkiállapotát, nem kell, hogy még valaki büntesse.

A nő megkérdezi, merre van a fürdőszoba. Válaszul a férfi odakíséri, kinyitja az ajtót, majd visszahagyja a teraszra. A fürdő ajtóban a nő ledobja magáról az inget, és sejtelmesen visszanéz a férfira. Tekintetünk találkozik.

Amaz feláll a székből és elindul a nő után, a fürdőszoba felé.

A forró gőzben a férfit magához húzza. A zuhanyból áradó meleg víz olyan, mint a hűsítő nyári zivatar egy forró nyári napon. Összefolyik a tér, és mintha megállna az idő. A férfi úgy áll, mint vala-

mi istenség, aki figyeli minden mozdulatát. A nő pedig ki akarja őt szolgálni, most is egy ringyó akar lenni, egy utolsó szajha, aki bármire képes egy kis elismerésért, egy kis boldogságért.

A víz úgy árad a tusolóból, mint valami megfőkezhetetlen zuhatag. A régen átélt testiség, és egy férfi ilyen közelsége, hosszú idő után rádöbbsentette a nőt, hogy ő még életben van, létezik!

A nap már magasan jár az égen, a tengerpart is egyre hangosabb. A nő öltözködik. A férfi megkérdezi, miért távozik olyan sietve, miért nem töltik együtt az egész napot. Emlékeztetőül a nő rámutat a gyárlátogatásra /az ideutazásának igazi okára/, amin ő nincs ott.

Megnyugtatja, hogy biztosan nem tartanak létszámolvasást, és a gyár amúgy is unalmas. Mindenfelé gépek meg munkások vannak. Lárma, a gépek zaja, és kosz. Durván ennyi. Neki elhiheti, hiszen már látta nem egyszer.

A nőnek sincs most kedve a tömeghez, de a közérzete nagyon jó. Nem akar a négy fal közt lenni.

A férfi felajánlja, hogy szívesen megmutatja a várost, közben ebédelni is meghívja, persze csak, ha van kedve hozzá.

Naná, hogy a nőnek van kedve! De előbb, ehhez vissza kell mennie a saját szobájába, rendbe szedni magát. Látni akar a városból mindent, amit csak lehet, mert azt már tudja, hogy itt milyen egy forró az éjszaka.

V.

A nő szobája előtt találkoznak. A férfi az ajtó előtt vár, most is lezseren öltözve. Sötét, hátra fésült haja még vizes. Fehér inget visel, fehér nadrággal, világos nyári cipővel. Az inge lazán van gombolva. Kilátszik izmos, barna mellkasa pont úgy, mint amikor először találkoztak.

A nő már tudja, hogy elveszett a helyzetben, nem tudja irányítani. Megszűnt az önkontroll, nincs értelme árral szemben úszni. De ez akkor sem lehet más, csak egy kaland, pár napos romantika.

A férfival a kijárat felé tartanak, és közben a nő azt ismételteti magában, hogy ez csak egy kaland. Jól esik neki, hogy foglalkozik vele valaki, aki elszórakoztatja, kényezteti. Nem érdekli, mi lesz azután, ha eltelik ez a pár nap. Amikor majd vége lesz, elbúcsúznak, megígérik, hogy keresik egymást, aztán úgysem történik semmi. Újra az unalmas, monoton hétköznapiak jönnek.

A nő lelki szemeivel már látja a megszokott plafonját a hideg ágya felett.

De az még várhat! Amíg itt tartózkodik, élvezni akarja ennek a kalandnak minden pillanatát! Azután jöhet a szégyenérzet és a lelkifurdalás.

A kijáratnál taxiba szállnak. A férfi mond valamit a sofőrnek, az pedig elindul velük.

Hamarosan kiérnek a forgalmas városból. Melékúton autóznak tovább, ami fölé hatalmas fák hajolnak. Minden zöld és csendes. Csak madárhangokat lehet hallani és azt, ahogy a szél susogva próbál utat törni magának a dús lombok között.

Az út végén egy barátságos, de elég nagy ház. A nagykapuja nyitva, a taxi behajt rajta, és megáll a ház előtt.

A férfi azt mondja, szeretne mutatni valamit. Kiszáll, előzékenyen kinyitja a kocsiajtót. Kifizeti a fuvart. Kézen fogja a nőt, és sétálva elindulnak az istállók felé.

A nőben különös érzések kavarnak. Aki ezelőtt így kézen fogta, az a férje volt. És sajnos, emlékszik az utolsó érintésére is. De ennek a férfinak nem lehet nemet mondani. Ebben a sodrásban ő az egyetlen kapaszkodó. Mindketten előidézték ezt az

időkaput, ami a nőt végre átrepítette egy másik dimenzióba, ahol nincs magány és gyászos csend.

A halott férjének meg kell értenie, hogy már túl sokat szenvedett. Régóta nem volt senki a közelében, aki így meg tudta volna érinteni. Csak ezt a pár napot kéri, semmi többet.

A ház háta mögött hatalmas zöld terület, karámmal körbe kerítve. Mindenhol lovak legelésznek. Az istállóban egy ember dolgozik a lovak körül.

Amikor meglátja a férfit és a nőt, tisztelettel köszön feléjük.

A férfi bemegy az istállóba, pár szót vált a munkással, aki a lovakat etette, majd hamarosan egy hatalmas fekete lovat vezet maga mellett. Megsimogatja, közben úgy néz rá, mint a legféltettebb kincsére. Azután felpattan a nyeregbe, és a kezét a nő felé nyújtja.

Az ébenfekete paripa lassú léptekkel indul neki a zöld domboknak. A nő a férfi előtt ül a nyeregben, vállának támasztja fejét, és közben az eget nézi. Nyugalom szállja meg a lelkét. A férfi egyik kezével öleli a nőt, másikkal a kantárt fogja.

A nap leszállóban van. Felérnek a dombtetőre, eléjük tárul a tenger látványa. Most teljesen más minden, mint tegnap éjjel. Amikor a ló a vízhez ér, belegázol, majd játékosan megrázza a fejét.

A férfi elengedi a kantárt és megcsókolja a nőt. Nagyon rég nem volt ilyen szép a naplemente.

VI.

A nő és a férfi visszatérnek a házba. Nincs holnap, nincs gyár, nincs szálloda. A tágas étkezőben felszolgálják a vacsorát, és érkeznek a válaszok.

Ő nem tehet semmiről. Ő csak úgy belecsöppent a gazdagságba. Az apja alapította a vállalatot, a szállodát pedig ajándékba kapta tőle, amikor nagykorú lett. Őt mégsem érdekli a pénz, az csak úgy van. Neki más hiányzik az életéből: a boldogság és bizalom.

Minden kérdésre megvan a válasz. A nő mégsem érzi úgy, hogy a férfi kihasználta volna. Azt sem tudta, kicsoda, mégis a férfi szeretné, ha a nő vele maradna.

Az egész csak egy álom. Ilyen csak a mesékben van. A nő megint mosolyog: hát nem ez után áhított?

De valami akkor sem stimmel. Nem lehet ilyen egyszerű. Lennie kell egy apró betűs résznek, valahol a lap legalján.

Másnap reggel terepjáróval felmennek a hegyekbe. Kézen fogva sétálnak a hegytetőn, a felhők csak egy karnyújtásra vannak.

Beszélgetnek. A nő elmondja fájdalmait, és azt is, hogy soha többé! Olyan szép ez a pillanat! Megismételhetetlen.

A férfi tudomásul veszi, és hozzáteszi: ha van szerelem első látásra, akkor ez az. Az álmokat nem lehet irányítani, a valóságot viszont igen. Van némi beleszólás, mi történjen az életben. Melyiket jobb tudni: a múltat vagy a jövőt?

A nő nem tévovázik. Ő már látta, tudja milyen a magányos múlt, és az nem ismétlődhet meg. Halhatatlanná kell tennie a pillanatot, rögzíteni a filmkockát, most, ebben a pillanatban, és üdvözítővé tenni a megújhodást.

Ezért erősen megszorítja férfi kezét, magához húzza, mélyen a szemébe néz, átöleli, és magával rántja a mélybe.

Szállnak alá együtt a végtelenbe, az ismeretlen felé. Soha többé!

Vége?

Soha többé!

Alternatív befejezés. Én így szeretem!

/A szerző/

A nő egy pillanatig sem tétoázik. Ő már látta, tudja, milyen a magányos múlt, és az nem ismétlődhet meg. Ezért erősen megszorítja férfi kezét, magához húzza, mélyen a szemébe néz, átöleli, és magával rántja a mélybe.

A férfi utolsó pillantása ijedt, nem kicsit. Most érti meg, hogy mekkorát hibázott. Nem egy nőt hordott már ide, apja cégének női alkalmazottai közül. Mindig talált olyat, aki magányos volt, és pontosan ezért, könnyebben becserkészhető.

De ez... Ha tudta volna, hogy ez a nő nem komplett... és, hogy így végződik a szerelmes mese? Akkor valószínűleg messzire elkerülte volna!

Miért kellett azt hinnie, hogy bármelyik, három műszakban, futószalag mellett dolgozó hétköznapi nő, lehet akár Hamupipőke is.

Sajnos ez nem így van! Már késő! A kigombolt fehér ing a nyári cipővel, az olajozott haj, másodperceken belül csurom vér lesz, a napbarnított arc pedig felismerhetetlen a becsapódás erejétől.

Szállnak alá együtt a végtelenbe, az ismeretlen felé. Pár pillanat múlva a szerves emberi létük megszűnik létezni. Nem marad belőlük más, csak szanaszét tört csontok, szétszóródott húscsontok.

Akik majd a hullazsákba szedik a maradványait, egy percre sem fognak azon morfondírozni, hogy ők ketten, milyen heves érzelmeket tápláltak egymás iránt.

Az élet és a szerelem múlandó. Csak a zuhanás maradt hátra. Már lényegtelen minden: Apuci szállodája, az üzemei, az ott dolgozó nők... a sok lóvé, a kocsik, a naplementék. A franc tudja, melyik író könyvéből kicsaklizott, bemagolt duma az ezüstös holdról. A sok romantikus bla, bla, a nyálas baromságok.

Most már semmiségnek tekinthető az is, hogy reggel nem tusolt le, és még mindig a tegnapi alsógatya van rajta.

Hamarosan vége mindennek... itt a penitencia, jön a feketeleves!

Mi lehet eközben a nő utolsó gondolata, aki vele együtt zuhan? Hogy vajon kihúzta-e otthon a vasalót?

Sid Clever

Suzanne nem hazudik

– Suzanne rendes, szófogadó kislány – magyarázta édesanyja az új bébiszitternek. – Csak kétórányt kellene vele maradnia, míg vissza nem érkezőnk a színházból.

– Rendben van, asszonyom. Meglátja, nem lesz semmi baj – válaszolta az iskolai szünetben keresni vágyó diáklány.

A szülők elmentek. Csak ketten maradtak. Suzanne és a diáklány.

– Légy jó kislány és foglald el magad. Semmi kedvem sincs egy ilyen kis pisist dajkálni - mondta lekezelően a diáklány, majd leült a telefon mellé.

Suzanne még állt ott egy kis ideig, azután megpróbálta elfoglalni magát valami hasznos dologgal, de ekkor megszólalt a bejárati ajtó csengője. Suzanne azonnal felszaladt a lépcsőfordulóig és onnan figyelte, amint belépett a házba a bébiszitter barátja. Láttá, hogyan ugrottak egymás nyakába, s hogyan vonszolták be egymást a szülei hálószobájába.

– Ezek most itt fognak szerelmeskedni? – kérdezte önmagától. – Ilyet, abban a szobában nem szabad csinálni, csak az apunak meg az anyunak.

Belesett a hálósoba félig nyitva maradt ajtaján. Addigra már teljesen össze volt tapadva a szerelmes pár.

– Nem lesz ez így jó – gondolta Suzanne.

Suzanne rendes lány, tudja, hogy nem szabad ilyet csinálni.

Lement a pincébe és egy lécdarabbal kitörte az egyik ablakot, felrúgott néhány üveget, és maga mögött minden ajtót nyitva hagyva felment a konyhába. Az ottani telefonkészülékről felhívta a rendőrséget és bejelentette, hogy betörő van a házukban. A késtartóból kivette a leghosszabb kést, és benyitott a hálósobába.

– Valaki betört hozzánk – mondta a szétugró párnak.

– Mikor? – kérdezte a bétiszitter.

– Az előbb, csak ti nem hallottátok az üvegcsörömpölést. Valaki bejött a házba. Az emeleten van.

– Dán, megnéznéd? Addig én kihívom a rendőrséget – mondta a lány és már tárcsázott is.

– Maradj itt, amíg körülnézek! Elkapom a fickót, mire kijönnek a rendőrök – mondta a fiú Suzanne-nak.

Amint a fiú eltűnt a lépcsőfordulóban, Suzanne a lány mögé lépett, aki éppen az adatait diktálta a telefonba, így nem vehette észre, amint Suzanne kezében megvillant a konyhakés pengéje.

Felemelte a kést és lesújtott vele. Egyetlen szúrás elég volt. A lány vörös vért fröcskölve szét a szobában, azonnal meghalt. Eközben a fiú is visszaérkezett az emeletről.

– Mi a francot csináltál? – ordította és Suzanne felé lépett.

Suzanne nem válaszolt. Az ajtóhoz ment és onnan figyelte, amint a fiú megpróbálta kihúzni a még mindig a lány hátában álló kést.

Amikor hosszas erőlködés után végre sikerült, Suzanne felszaladt az emeletre és kirángatta a szekrények fiókjait. Épp a porcelán vázákat csapkodta a földhöz, amikor a rendőrök betörték a bejárati ajtót.

– Segítség! Meg akar ölni! – kiáltotta és leszaladt a lépcsőn.

Ekkor lépett ki a fiú a hálósobából, kezében a véres késsel.

– Ne mozduljon! Le van tartóztatva! Dobja el a kést és tegye a kezeit a tarkójára! - kiáltotta az egyik rendőr és szolgálati fegyverét a fiúra szegez-
te.

A többi egyenruhás követte a példáját. Az önhibáján kívül különös helyzetbe került fiú nagyon megijedt a rászegezett fegyverektől. Eldobta a kést, és megadta magát.

A házat előzőnlőtték a rendőrök. Suzanne megrettenve állt a lépcsőfordulóban. Ebben a pillanatban nagyon ártatlannak, törékenynek látszott.

– El tudná mondani, hogy mi történt? – kérdezte Suzanne-t az egyik őrmester.

– Megölte a bébiszittert! Rettenetes volt látni! Azt mondta, hogy végig kell néznem! – mondta Suzanne és sírva fakadt.

Mire megérkeztek a szülei, a helyszínelők már végeztek.

– Jó estét kívánok! - köszöntötte őket az őrmester. – Egy fickó betört ide a pinceablakon keresztül, mindent összeforgatott az emeleten, megölte a bé-

biszittert és kényszerítette Suzanne-t, hogy végignézz. A kislány telefonált először, nem sokkal később a bétiszitter, de már későn érkezünk. Még néhány perc és őt is megölte volna. Épp az emeletre indult a kislány után, amikor elkaptuk a rohadékot.

– Kicsi Suzanne! Milyen ijesztő élmény lehetett!
– szörnyülködött az édesanyja és átkarolta az ijedtenek látszó kislányt.

– Ugyanezt mondtam én is – kontrázott rá az őrmester és kiment a bejárat elé az édesapával.

– Nagyon aranyos kislány! – állapította meg.

– Igen! Soha, semmi baj sincs vele. Nagyon kedves és aranyos kislány, és sohasem hazudik.

Ted Clever

Csak egy rossz álom

Húgomnak, bátyámnak, és a paranoiáknak

Vacsora közben még minden rendben volt. Bár a férfinak nem volt étvágya, azért megivott egy üveg sört. Reggel óta fájt a gyomra. Fáradtnak, gyengének érezte magát. Úgy döntött, most hamarabb lepihen, reggelre biztosan elmúlik az a fura fájdalom.

Felállt az asztaltól, elindult a hálószoba felé. Lassú mozdulatokkal helyezte magát kényelembe az ágyában, közben a másnapi teendőket rendezgette a fejében. Kezét a hasán pihentette, mintha csak önmagát gyógyítaná kézrátétellel. Az álom hamarosan elérte.

Édesanyjáról álmodott. Alvás közben, a férfi agya lejátszotta neki azt a filmet, amit mindig is látni szeretett volna: kézen fogva Mamival az állatkertben! Mami mutogatja neki a vadakat, majmokat, közben ő, a kis kezében sósperecet szorongat.

Az állatkert nagy, a Mami pedig olyan szép. Csak sétálgatnak, nézelődnek. Mami magyarázza neki a dolgokat, a kisfiú pedig issza édesanyja szavait.

Amikor elérnek a hüllőkhöz a kisfiú ijedten megtorpan. A kígyók mintha át akarnák fújni magukat az akváriumon, ahová zárták őket. Mindegyik a kisfiút akarja egészben lenyelni.

Nagyon megijed, kezéből kiesik a perec. Anyjáért kiáltana, de nincs hangja, és a Mami nincs sehol. A kígyók már egyre közelednek. Futni próbál, de nem tud. Minden lépés egy lassú perc, minden méter egy hosszú óra. A kígyók egyre közelednek, és a Mami sehol. A kisfiú menekülne az állatkertből, de a perec még mindig ott van mellette a földön.

Pedig milyen erővel próbál kitörni onnan. Még mindig csak egy helyben toporog, a kígyók meg csak közelednek, az egyik már éppen ágaskodik. Lehet, hogy a Mamit már megette, most ő következik? A bestia szája hatalmasra nyílik. Ekkora még az állatkert kapuja sem volt. A kisfiú nagyon fél, és a Mami sehol!

Izzadtan riadt fel álmából. Szétnézett a szobában. Ott nem voltak kígyók, amik fel akarták volna falni őt. De sajnós a Mami sem volt igaz.

A Mami sem létezett soha, talán csak nagyon régen, amire nem emlékezhet.

Eryedten, hanyatt feküdt, lecsukta szemeit. Aludni próbált, de most valami szebb álmot kívánt magának. A fájdalom hirtelen jött, mint egy kés-szúrás. Aztán a többi, egyre nagyobb erővel, egyre sűrűbben, hiába szorította hasát, nem múlt a fájdalom. A földre zuhant, miközben üvöltött a kintől. Arra gondolt, talán jobb lett volna, ha a kígyó egészben lenyeli, akkor, ott az állatkertben. A pereg egy árulkodó jel lett volna. A pereg az ő gyomrában, ő meg a kígyó gyomrában. Akkor a kígyót ki fogja felfalni?

Tovább üvöltözött. A Mami persze most sincs sehol! Lenézett maga mellé a földre. Ha ott a pereg, mázlija van, mert csak az álom folytatódik. Ha nincs pereg, és persze szokás szerint a Mami sem, akkor nagy gáz van, mert ez nem álom.

A fájdalom sajnos valós éppúgy, mint az egyre nagyobb számban megjelenő lukak a férfi hasán. Ujjaival érezte őket, de nem volt bátorsága oda nézni. Tapintással térképezte fel a hasát. Furcsa érzés volt. Iszonyú gyötrelmek közt, hatalmas adag bátorságot merítve mégis csak vetett egy pillantást

a hasára, amit jelenleg úgy érzékelt, mint egy geny-nyes, soha gyógyulni nem akaró véres, vörhenyes sebet, aminek a közepén egy nagy lyuk tátong.

Elvette kezét a hasáról. A látvány semmiben nem különbözött az általa elképzeltektől. A púposodó hasán krátterszerű, tölcséres lyukak tátongtak, melyek enyhén véreztek. A belőlük felnyomakodó óriás gilisztákhoz hasonló bélnyúlványok tekeregve, összefonódva ágaskodtak, mint megannyi rakoncátlan hajtincs a viharos szélben.

A férfi élete legrosszabb perceit élte át túl azon, hogy édesanyja az állatkertben magára hagyta.

Telefonálnia kellene! Segítség kell! A hasából kitüremkedő nyúlós, csúszós, biológiailag helyhez kötött bélcsatornák pedig csak egyre-másra próbálták legalizálni szabadságvágyukat.

A telefont véres, remegő kezekkel vette magához. Tárcsázott, kicsöngött...

Egy nő szólt bele. A hang megnyugtató volt. Rokoni szálak fűzték az asszonyhoz.

A lukas hasú férfi egyik kezével a telefont tartotta, másikkal pedig az ide-oda csúszkáló beleket próbálta kordában tartani. Röviden vázolta a nőnek jelenlegi helyzetét.

A válasz szintén csak fura volt, akárcsak az éjszakai történések. A nő kórházban van, nem tud átmenni hozzá, mert véletlenül lefűrészelte három ujját favágás közben.

A férfi nem értette: hogyan lehet egy keretes fűrészsel ujjakat levagdósni? Miért kell fát vágni a nyár közepén, miközben az udvaron hegyekben áll a tűzifa?

Nem tudta, mi fáj neki jobban, a perforált hasa, vagy a húga paranoiája attól, hogy meg fog fagyni.

A telefon csörögni kezdett nagyon messziről, aztán egyre hangosabban. Ez meg, hogy lehet, hiszen éppen telefonál...

A férfi felriadt. Felült az ágyon, megtapogatta hasát. Soha nem volt még ilyen boldog. Minden rendben van, nincsenek tátongó lukak. Ez csak egy rossz álom volt. A telefon azonban valóban csörögött. Felvette. Az a női hang szólt bele, akitől ál-mában a segítséget kérte, és akihez rokoni szálak fűzték.

– Szia! Ne haragudj! Be tudnál vinni a kórházba? Véletlenül lefűrészeltém az ujjamat favágás közben.

– Persze, máris indulok! – válaszolta a férfi megdöbbenve, és ismét a hasára tapintott.

– Van itt még egy kis gond... az öcséd is kórházban van! Véreset hány, az arcán kelések vannak. Az orvos megvágta az egyiket szikével és dühös kis pókok rontottak ki belőle! Tiszta horror!

A férfi nem akarta elhinni a hallottakat: Ez csak egy rossz álom!

És megint jött az a késszúrásszerű fájdalom a hasából.

Egy újabb rossz álom

- Igyekezz, drágám, lekéssük az előadást!
- Kész vagyok már, csak még felveszem a gyémánt fülbevalóimat. Sznobok közé megyünk, tudod milyenek, ha nincs rajtad drága holmi...
- Kit izgat? A mi családunk nem olyan hirtelen lett gazdag, mint az a sok hülye! Ahogy mondtad: „sznobok!” Nem volt egyszerű jegyeket szerezni a műsorra. „Különleges előadás” Mi lehet benne különleges, pucéron fogják előadni? Eh, szűk ez a szmoking, le kellene lövetnem a szabómat!
- Miért, ő tehet róla, hogy felszedtél pár kilót az utóbbi időben? Ne hisztizz! Szólj a sofőrnek, hogy indulhatunk. Apád óráját felvetted?
- Naná! A sok idióta le fog nyomódni, ha ezt meglátják rajtam. Veszik maguknak a drágábbnál-drágább órákat, aztán úgy virítanak benne, hogy mindenki lássa: milyen kurva gazdagok!

– Elég! Ne beszélj csúnyán! Ezért sznobok, emlékszel? Minket az előadás érdekel, nem kell velük szóba állni.

Hol vagyok, mi ez a hely? Forog velem a világ... Émelyeg a gyomrom, zúg a fejem. Tompa fájdalom a testemben, nem engedelmeskedik. Nem érkezik el hozzá az üzenet: Mozdulj!

Vakítóan fehér fény tölti be a sötét űrt és a helyet, mégis szürke, halkan zakatoló.

– Kezd magához térni! Jöhet a következő fázis! Készítsék elő! Folytassuk a munkát!

A hang messziről jön, ismeretlen és bántó. Dobálják a testemet, az pedig nem ellenkezik. Oldalamra fordítanak. Bénán fekszem, mint egy halott tetem, aztán csípő szúrást érzek a gerincemben... Ezt felismerem. Forró és éget, perzsel belülről. Izzó lávaként áramlik szét bennem, valaki fölém hajol... Zsibbadok. Eszméletemnél vagyok, mégsem én irányítok. Tehetetlen végtagjaim remegni kezdenek. Valaki megpróbál a bőröm alá bújni, de szerveztem mégsem tiltakozik.

Végtelen sötétség körülöttem, alattam és felettem. Álmos vagyok, kába, fáradt és kiégett. Egyre las-

sabban pislogok. Már haldoklom? Hagyom, hogy elnyeljen!

Hatalmas ház, hatalmas kert, hatalmas parkoló. Fényáradat mindenütt. Érkeznek az autók, kiszállnak az emberek. Megcsillannak ékszereik, meglibbennek vastag bundáik. Csendben csukódnak a kocsiajtók mögöttük, közben sofőrjük a földig hajol.

A biztonság garantálva van. Fegyveres testőrök mindenhol. Szigorú szabályok: akinek nincsen jegye, az nem jöhet be!

A bejáratnál észrevétlen, néma szolgák veszik el a bundákat, kabátokat. Tálcákon kínálják a pezsgőt, csengő poharakban.

A kiváltságosok a terem felé tartanak. A drága tűsarkak, a vasalt, lakkozott félcipők, mint enyhülő nyári zápor, úgy kopognak a márványpadlón.

Ebben az álságos, képmutató világban, nem mindenkinek jut hely. Van, aki örökli a tagságot, és akad olyan, aki véletlenül csöppen bele.

– Látod? Ott vannak a szomszédok, köszönjük nekik, drágám!

– Francokat! Az a majom azt hiszi, hogy az ő seggéből kel fel a nap... idióta barom! Nekem, már

akkor házam volt a tengernél, és hajóm, amikor még csak az első részvényeit vette. Nézd meg a feleségét, olyan ronda, hogy bottal sem piszkálnám meg! A puha pöcsnek fogalma sincs róla, hogy a dagadt feleségét a lovászai tolják.

– A férje meg kurvázik! Nem mindegy?

– Csodálkozol? Ezen a nőn, nem segít semmi. Sem a fejére húzott papírzacskó, sem a hátán lapozott pornó újság.

– Befejeznéd végre? Felénk tartanak, mosolyogjál kedvesen.

– Sziasztok, kedveseim! Ti is eljöttetek? Mi már voltunk több alkalommal is, és bátran állíthatom, hogy a műsor tényleg fenomenális!

– Igen? A férjem szerezte a jegyeket. Mivel, hogy nagyon különleges.

– Ó, édesem! Az előadás, vagy a férjed, netán mindkettő?

– Utóbbiban biztos vagyok, a többit meglátjuk.

– Higgyétek el, nem fogtok csalódní. A látvány mindent felülmúl... és az előadás után, alkalmatok nyílik találkozni a rendezővel, aki egy igazi zseni!

– Üdv, szomszéd! Mi újság az üzleti életben, mivel foglalkozik mostanság?

– Amivel foglalkozni érdemes.

– Ne vegye tolakodásnak, de valamelyik éjszaka, furcsa hangok szűrődtek a házuk felől. Elég nagy volt a jövés-menés...

– Sokáig dolgoztak az embereim.

– Magának szerencséje van az alkalmazottaival. Lojálisak, kitartóak, és tisztelik Önt. Maradjon ket-tőnk közt, csak halkán mondom: ki kellett rúgnom a lovászaimat. Szerintem, szemet vetettek a feleségemre... és azt nem tűrhetem.

– A hirtelen jött pénzt, sokszor kíséri a paranoia.

– Drágám! Menjünk be. Kezdődik az előadás. Utána találkozhatunk a rendezővel...

– Nem vagyok rá kíváncsi! Biztosan valami unatkozó, nyáladzó, elferdült hippi. Belötte magát, volt egy látomása, és apuci pénze valóra váltotta neki.

– Elég! Mehetnénk végre?

Bambán ébredek. Szűk a testem, nem férek bele. A fejem lüktet. Fura érzés kavarg bennem. Semmi nem tűnik stabilnak, semmi sem állandó. Körforgás körülöttem, darabokra tört emlékezet. „Hol vagyok, ki vagyok, mit akarok?” Már lényegtelen. A szer-ves világ lassan feltárul előttem, újra szerepelhetek benne.

Magzat pózban térek magamhoz, gondolataim tisztulni látszanak. A hátamra nehezedő fájdalom felerősödik.

Nyílik az ajtó, valaki megint fölém hajol. Újabb apró szúrás, és enyhül a fájdalom. Egy szerep villan fel előttem, egy belém erőszakolt, előre beprogramozott mozdulatsor. Másra nem is gondolok. Életre keltett a szúrás, erőt kaptam tőle, mégsem akarok menekülni. Nem vagyok éhes, nincs szomjúság.

A földön ülök, felettem félhomály, alattam a hideg feketeség. Megszokott a hely, mégis idegen. Elporladó hangfoszlányok.

Valaki megint fölém hajol. Nem csinál semmit, csak néz rám kérdően, közben szaglászlik.

Nem rettenek meg tőle, bár az arca ijesztő. Szemei dülledtek, földöntúliak. Füle hosszúkás és szőrös, akár csak az egész teste. A feje nyúlánk, rajta vaskorona, végtagjai csököttek. Egészen közel mérészkedik hozzám, mintha ismerne rég. Feléje fordítom a fejem, és csak bámuljuk egymást, mintha ismerném rég.

Ismét nyílik az ajtó, beömlik a fény.

– Gyertek, kedveskéim! Színpadra!

Elöttem megy a torz egér, fejére varrt koronával. Mögötte én menetelek. Egy-két, egy-két-egy-két...

A következő ajtónál megállunk. Oda is beömlik a fény, és egy kislány jön ki belőle, szemében földöntúli fény. Arcába vágta a mosolyt, beáll mögém.

Tudom a szerepem: aki előttem megy, az lesz majd az ellenség. Elindulunk, megyünk a csatatér felé. Legyőzöm az egérkirályt, mindegy, hányszor harap belém.

Engem, már csak ez mozgat: a gyógyító szűrások és a hátamba szerelt fogaskerék. A szerepemet a fejembe ültették, elfelejteni lehetetlen, onnan jön, ahonnan a földöntúli fény. Koponyámra operálták a csákómat... Egy-két, egy-két-egy-két... Csattan a tágra feszített állkapcsom, a díszes mundéromon.

Az előadásnak vége, a közönség ujjongva tapsol. Megjelenik a rendező, hajlong, a szereplők felé mutat, közben beszélni kezd:

– Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ha bárki-vel el tudjuk hitetni azt, hogy, ami történik vele, az nem más, csak egy rossz álom, akkor olyan dolgokra is motiválhatjuk, amit egyébként nem tenne meg szabad akaratából! Ezen szereplőket én magam operáltam és idomítottam tudóstársaimmal együtt,

hogy önöket maximálisan elszórakoztathassák!
Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

A külön közönség megint ujjongva tapsol.

– Ez döbbenetes volt! Drágám, menjünk! Ettől rosszul vagyok!

– Az autó már előállt. Szállj csak be! Jövök én is azonnal, csak még elintézek egy telefont.

A telefon kicsöng, szinte azonnal felveszik.

– Itt vagyok, főnök!

– Szedd össze az embereket! Gyertek ide, kutas-
satok át mindent, és nyírjátok ki az összes perverz,
beteg állatot! És... Szemtanúk se maradjanak!

– Meglesz, főnök. Előkerült már a fivére?

– Nem... Még nem! Ahogy mondtam: szemtanú-
kat se hagyjatok!

Lényeges dolog

Minden magasan van. Túl vagyunk mindenen. Ez már egy új, félelmetes világ. Az emberek, köztük én is, a felhők alá költöztek.

Nem tudni, kik és hogyan építették a szerkezetet. Nincs alattuk semmi, csak a tátongó mélység. Néha meginognak a gigantikus építmények, és olyankor, távolodó halálsikolyok törik meg a nyikorgással teli napszakokat. Aki éppen akkor nem kapaszkodott, az kizuhant, és elnyelte a feneketlen mélység.

A kapaszkodáson múlik, hogy élünk, vagy halunk-e!

Szomjas vagyok, elfogyott a söröm! Át kell men-nem a haveromhoz, és ezzel egy émelyítő, halálfé-lelemmel teli kaland veszi kezdetét.

A magas szerkezet inogni kezd, mint egy lelassí-tott metronóm, de én kapaszkodva haladok előre, méterről-méterre. A távolság csökken, a félelem nem. Előttem hullnak darabjaira a lépcsőfokok,

elvesznek a semmiben. De én kapaszkodom, nem akarok sikoltani!

Hason csúszva közelítek a cél felé. Nem nézek hátra, úgyis tudom, hogy mögöttem szétesik minden. Megint hallok halálsikolyokat. Egyre kevesebb a járható út, minden romokban. Felállni, ugrani nem szabad, csak kapaszkodni!

Nagyon keskeny résen préselem be magam a haveromhoz. Jókedvűen fogad. Ő már profi, kiismerte az új világunk talapzatának minden egyes kilengését. Én még mindig fekszem a földön, nem merek talpra állni.

Csodálkozom, hogy lehet a haverom. Nem is ismerem, még sosem láttam ezt az embert. Neki nem okoz gondot a kilengés, bár a padló elég hiányos.

A hézagokon át, látni lehet az ijesztő semmit. Ő meg csak nevetve átugrál felettük. Hozza a sört, közben az asztal is megindul a semmibe, lassan bukik alá, követi a sikolyokat.

Próbálom megértetni vele, hogy ez nem játék, kapaszkodni kell!

Mintha nem is hallaná, nyújtja a sörömet. Nem merem elvenni, pedig ki vagyok száradva. Most még nem lehet, várni kell és kapaszkodni.

A kilengés alábbhagy. Remegő kézzel nyúlok az italom felé. A szerkezet is erre várt. Ismét lengeni kezd, csak most sokkal dühösebben! Egy újabb halálsikoly, egészen közlelről.

Egyedül maradtam a sörömmel és egy megválaszolatlan kérdéssel: miért nem kapaszkodott?

A válasz még időben érkezik. Lassanként kitisztul minden, megszűnik a lengés, a szerkezet éme lyítő nyekergése, és múlik a borzongató félelem is.

Ébredezem, összefolyik a két világ. Feltápaszkodom az ágyból. Nem megy könnyen. Szédülök. Bizonytalan léptekkel indulok a konyha felé.

A kilengés, a halálsikolyok, a szomjúság, valós mindkét világban.

Az asztalon tányérok, bennük szaftfoltok és csontok. Középen a félig telt, kormos bogrács, pascal és csülök keverékével.

Felemelem az ásványvizes palackot, kortyolok belőle. Üresen teszem vissza az asztalra. Felúsznak az esti emlékképek is. Mosolyogva nézek a tükörbe: Kurvájó vagyok!

Kimegyek az ücsörgőbe. Ezen a helyen történnek a legjobb dolgok. A látvány most is magáért beszél. Kedvenc hangszereink szanaszét, csikkek a padlón,

a bárpult és az egész hely tele van üres sörösüvegekkel, a majrépatronnak is annyi.

Kikapcsolom az erősítőt, lecsukom a laptopot. Majdnem rend is van...

Hozzák tálcán a kávékat. Rágyújtunk, isszuk a kávé, közben tovább örvendezünk:

– Este megint kurvajók voltunk!

Két kézzel fogom a bárpultot, közben billegek előre-hátra:

– Kapaszkodni kell! Ebben az ingatag világban, ezen múlik, hogy élünk-e... vagy inkább sikoltozunk.

Különös

Elkaptam a vírust. Befurakodott a bőröm alá. Pedig kínosan ügyeltem, hogy távol tartsam magam „azoktól”, akik már megfertőződtek. Hol járhatott az eszem?

Nincs visszaút. Fel kell adnom az egész addig életemet, és meg kell tanulnom alkalmazkodni az új környezetemhez, az átalakult populációhoz.

Nincs többé helyem a társadalomban. Katonák lopakodnak felém, kezükben a háló. Láttam már, hogyan fogják be a fertőzötteket, és azt is tudom, hová viszik őket. Ez történik velem is: karanténba zárnak.

Rácsok mögött vagyok! A fertőzöttek körbevesznek, segítenek kibogozni a hálóból. Teljesen rám tekeredett, mozdulni is alig bírok. Hangok a fejemben. Szólítanak engem, kérdéseket tesznek fel.

Hogyan? Hiszen a vírushordozók elveszítik az emberi képességeiket, miután elkapták a betegséget.

A karanténban mégis hallom, miről beszélnek. Tudom, hogy átváltozóban vagyok. Megvan még a különleges képességem? Még egyszer, utoljára... sikerülnie kell. Terjed a kór, változom belül, és változom kívül is.

A levegőbe emelkedem, de már nem olyan biztonsággal, mint a fertőzés előtt. Hallottam másoktól, hogy létezik az ellenszer, de senkinek nem bocsájtják a rendelkezésére, mert tudatosan ritkítják az embereket.

Szürke, homályos az ég, kihaltak a színek. Ködös minden, és saras. Jobb itt a levegőben! Itt biztonságban vagyok. Volt alkalmam látni, amikor a többi fertőzöttet lemészárolták, mert nem állt szándékukban önként az elszigetelt területre vonulni. Mindenfelé vér. A földön és a falakon is, a napfény nélküli, félhomályos, szürke utcákon tetemek. Akik nem haltak meg azonnal, azokat egymás után végezték ki. Föléjük hajoltak és föbe lőtték őket.

Élni akarás volt bennük, mégsem hagyta el a szájukat egyetlen könyörgő szó, sem fájdalmas nyö-

szörgés. Mellettem is állt egy. A szemeiből kiolvas-tam: „Menekülj! Te nem tartozol közénk!”

Megértettem őt, pedig úgy tudtam, hogy „ezek” nem tudnak beszélni. Egy lyukkal a fejében terült el. Reméltem, hogy mielőtt a vére felfröccsent a falra, már halott volt. Nem tudtam volna végignéz-ni, ahogyan az egyik katona, minden szánalmat, irgalmat mellőzve, megalázó módon kivégzi. Az állatokhoz hasonlították őket, és úgy is bántak ve-lük. Itt az ideje menekülni. Hogy is mondta: „Nem tartozom közéjük.”

Az alattam elterülő mocsaras vidék látványa nyomasztó, szinte fojtogat. Széleinél teherautók állnak meg, katonák ugrálnak ki a zárt raktérből. Keresik, kutatják a fertőzötteket. Próbálok a leve-gőben észrevétlen maradni. Igyekszem a felhők fölé, ott megbújhatok.

Elérem a vastag és sötét takarót. Nincs ott semmi, csak hideg és sötét. Erőm van, de a képességem, mintha el akarna hagyni. Hiába próbálom tartani magam a biztonságot nyújtó légtérben, egy na-gyobb erő veszi át felettem az irányítást.

Újabb teherautók érkeznek, hatalmas tartályok-kal. Olyan robbanóanyag, amit azok kísérleteztek

ki, akik a kórt is kitenyésztették, majd később a világra szabadították.

Biztosra mennek! Senki sem élheti túl? Ennyire el akarják pusztítani ezt a civilizációt? A mesterségesen létrehozott világvége hamarosan eljön. Elpusztul minden.

Totális a káosz. Hátrahagyott emberek gyűltek össze tömegével a kerítésnél és a kapuknál. Rázák, próbálnak áttörni rajta. Kétségbeesésükben sikítoznak, üvöltöznek. Hisztérikus őrjöngésüket a puskák eldördülése sem tudja elnyomni.

A katonák most is hidegvérrel, vaktában lövöldöznek az emberek közé. Fertőzötteket nem látok, nem érzékelem őket. Tudnám, ha a közelben lennének. Közülük vajon hányan éltek túl?

Sikerülnie kell! Utoljára, csak még ez egyszer, ne hagyjon el a képességem! Emelkedem, de a gravitáció már engem is vonz. Már nem sokáig tudom kontrollálni, hogy meddig, és milyen magasban szállhassak. Nem lesz következő alkalom. Bíznom kell benne, hogy nem is lesz rá szükségem.

Ijesztő a szürkület. Minden olyan sötét, mégis tudom az utat a bejárat felé. Óriási betonfalak, ref-

lektorok az erődítményen. Pásztázzák, keresik az illetéktelen behatolót.

Egy őr áll a toronyban, a környéket kémleli. Átfogom a nyakát. Halk reccsenés jelzi, hogy az élete azonnal és fájdalommentesen ért véget.

A közelből katonák tűnnek fel. Különös félelem hatalmasodik el rajtam: nem kaphatnak el, még egyszer nem!

Kapaszkodom a semmibe, a légüres térbe, és húzom magam felé. Ismét nem hagyott cserben a képességem. Fa lombjában bújok meg, a lélegzetem is visszatartom.

Nyitott ablakot pillantok meg. Nagyon kevés fény dereng. Egy alak, ott bent! Közelebb kell mennem.

Némán kúszok a vastag ágakon. Így már kivehetőbb: Ő az! Miatta esik szét a megszokott világunk! Az ő döntése volt!

Mindkét lábammal taposom a mellkasát. Szorítom a vasajtó nyílásába. Üvöltene, de már nincs rá lehetősége. Arcának vonásait eltorzítja a kín, szemében ott látszik a közelgő halál. Recseg a gerince az iszonyatos nyomás hatására, azután megfeszülve kettétörik.

Szükségem van a kódkártyájára! Meg kell szereznem.

Leengedem az ajtót. Élettelen testét még rángatják az idegek. Vonaglik, és én nem érzek szánalmat. Az ő parancsára ölték halomra az utcákon „azokat”, akik nem tehettek semmiről.

Különös szerkezetben fekszünk, épphogy elférünk. A gigantikus méretű lift távolodik a felszíntől, a föld mélye felé. Mellettem egy nő fekszik. Hozzám bújva súgja a fülembe:

– Minden rendben lesz...

Nála előbb hatott a hibernáláshoz szükséges szer. Én még öntudatomnál vagyok, de bennem is áramlik. Még hallom a hangszóróból azt a hangot, amelyik a bejáratnál is kalauzolt minket. A bársonyos tónus elhalóban, és egyre csak távolodik:

– Kedves vendégeink! Pár óra múlva elérünk az utazásunk céljához. Évtizedeket kell eltöltenünk a biztonságot nyújtó óvóhelyen, önök addig mély álomban lesznek. Mire felébrednek, a szeretett anyabolygónkon már egy teljesen új civilizáció vár mindenkit!

Sid Clever

Tartalom

Az ördögi masina	5
Húsleves	10
A pók és a légy.....	16
Grillparti	21
Ponyvanovella	24
A szexfüggő	29
Massada	39
Az esőcsináló	46
Boci apakomplexusa	51
A londoni fojtogató.....	54
Kutyavásár	58
A ház	61
Bundás kenyér és tea	65
Hajtóvadászat	70
Nem akarok csalódni	74
Zuhanás után	77
Apokalipszis	81
Festékbolt	86

Késleltetés	94
Gyerekszoba	99
Pumpa doboza	107
Két igaz barát	114
Leila	119
Meghívás	123
Szemben, a metrónál	128
Az ígéret	133
A festő	138
Soha többé!	143
Soha többé! /Alternatív befejezés/.....	172
Suzanne nem hazudik	175
Csak egy rossz álom	180
Egy újabb rossz álom	186
Lényeges dolog	194
Különös	198

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever – Az örület szigete

Kiadó: Fekete József, Fekete Zsolt

Minden jog fenntartva

Copyright © Fekete József, Fekete Zsolt

Fekete József /Ted Clever/
Író, dalszerző

Fekete Zsolt /Sid Clever/
Író, dalszövegszerző

„Neveletlenek vagyunk? Nem tehetünk róla!
Nekünk senki nem mutatta meg, hogyan kell alkalmazkodni,
megfelelni a társadalmi elvárásoknak.
Így azt sem tudhatjuk, hogyan legyünk láthatatlanok.”

/A szerzők/